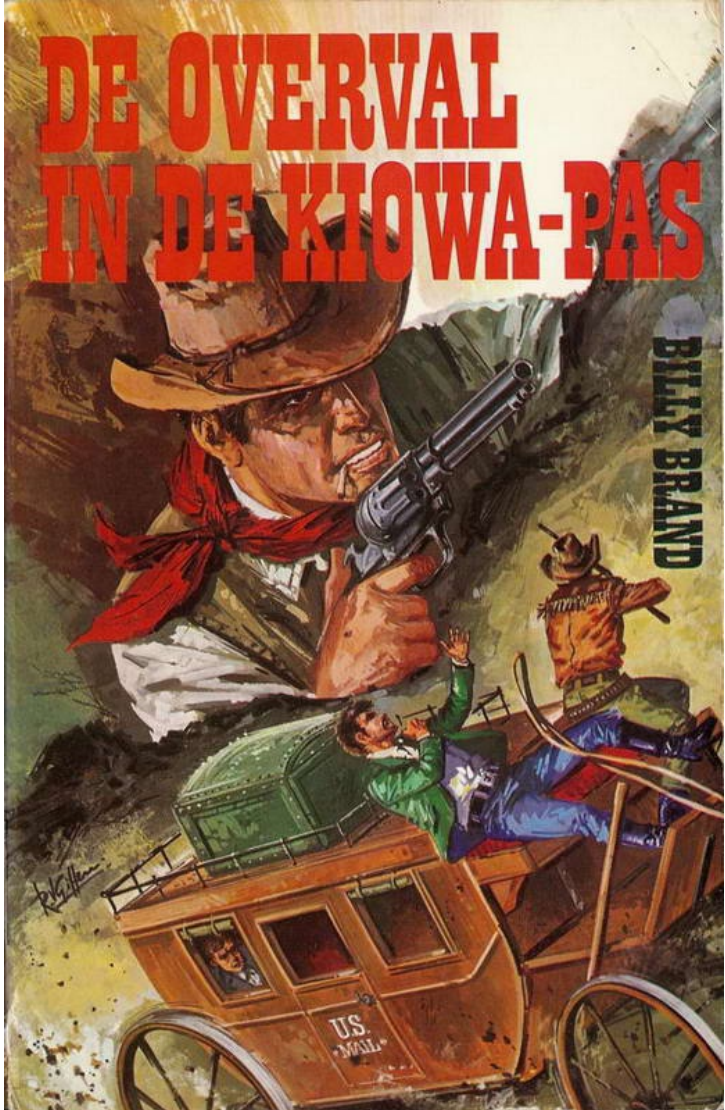

DE OVERVAL IN DE KIOWA-PAS

BILLY BRAND

Serie De Nachthavik
DE OVERVAL IN DE KIOWA-PAS

Om aan zijn achtervolgers te ontkomen vuurt de Nachthavik op
ben... (blz. 67)

DE OVERVAL IN DE KIOWA- PAS

DOOR

BILLY BRAND

WILD-WEST

Geïllustreerd door
RUDY VAN GIFFEN

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

IN DE NACHTHAVIK-SERIE VERSCHENEN:

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

*

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

*

DE OVERVAL IN DE KIOWA PAS

*

STORM OVER INDIANENLAND

*

DUEL AAN DE BUFFEL CREEK

HOOFDSTUK I

Einde van een postkoets

De postkoets, op weg van Crowtown naar Copperville, ging krakend en sterk overhellend door de smalle bocht aan het begin van de lange zanderige helling die, met enkele scherpe wendingen, naar de Kiowa Pas voerde.

Het vierspan paarden voor de koets vertraagde zijn gang toen het voertuig aan de voet van de helling in de strook mul zand terecht kwam, die zich over een afstand van enkele honderden meters uitstreckte en Joe Baxter, de koetsier, die de route al zo'n vijf en twintig jaren gereden had en die iedere meter en iedere oneffenheid ervan kende, wist dat dit het moment was om in te grijpen ten einde de gang erin te houden.

Met enkele snelle handbewegingen liet hij de lange leren leidsels op de paardenruggen neerkletteren en

greep toen naar de zweep...

Een ogenblik later vermengden zich de knallen van de zweep, die als pistoolschoten uiteen spatten en de schelle kreten van Baxter, die de dieren tot meer spoed aanzette, met het lawaai van de ratelende wielen en het ritmische gedreun van de paardenhoeven.

De Nachthavik, als enige passagier van de koets, meedeinend met de zwaaiende en schommelende bewegingen van het voertuig, ging verzitten op de harde houten bank en veegde automatisch, voor de zoveelste keer, het zweet van zijn gezicht.

Hij had de gordijntjes voor de portierramen grotendeels neergelaten in een vergeefse poging de gloeiende hitte en meer nog de wolk van fijn geel stof, die de koets als een schaduw vergezelde, buiten te sluiten. Het was in de kleine ruimte smoorheet als in een oven en terwijl hij een slok water uit zijn veldfles nam, verwenste hij het moment waarop hij had besloten om in Crowtown de postkoets te nemen, in plaats van op de rug van Blackie, zijn zwarte hengst, de tocht naar Copperville te maken.

Het was allemaal een beetje onfortuinlijk

gelopen...

Hij was al een dag of vijf geleden op weg gegaan naar Copperville voor een bespreking met Buck Scott, een rancher uit die omgeving, over de levering van een vijfhonderd stuks jong vee. De tocht was aanvankelijk goed verlopen totdat, enkele mijlen voor Crowtown, Blackie een misstap had gemaakt en een pees in het rechter voorbeen had verrekt.

De veearts in het stadje had hem de raad gegeven het dier enkele dagen rust te gunnen en de Nachthavik, die zuinig was op zijn paard, had die raad opgevolgd. Hij had zijn rijdier zo goed mogelijk laten verzorgen en had zelf een dag of drie doelloos rondgehangen in het kleine veestadje, waar weinig te beleven viel.

Toen de veearts na enkele dagen verklaarde dat de kwetsuur weer voldoende genezen was en hij al besloten had die dag de dertig mijlen naar Copperville te rijden, had het zien van de stagecoach hem plotseling op het idee gebracht om daarmee de tocht te maken. Het zou de rit voor Blackie aanzienlijk vergemakkelijken...

Zo kwam het dat de zwarte hengst, met een korte

lijn aan de postkoets vastgemaakt, lustig achter het voertuig aandraafde, terwijl zijn baas in de smoorhete ruimte zich voortdurend het zweet moest afvegen en het lauwige water uit zijn veldfles moest drinken om het stof, dat hij op zijn tong kon proeven, weg te spoelen.

Nee, het was geen best idee geweest, peinsde de Nachthavik, terwijl hij zijn tabakszak te voorschijn haalde om een sigaret te rollen.

Het had hem bovendien nog al wat moeite gekost om de rit mee te kunnen maken.

De koetsier, Joe Baxter, een klein, pezig mannetje van achter in de vijftig, met een verweerd, gerimpeld gezicht dat de kleur had van rood koper, had hem met zijn kleine spleetoogjes onderzoekend van boven tot onder bekeken en toen uitvoerig geïnformeerd naar het doel van zijn reis.

Niet de gebruikelijke manier van doen, dacht de Nachthavik, hoewel het aan de andere kant misschien ook weer niet elke dag voorkwam dat een cowboy de postkoets nam en zijn paard liet meedragen!

Hoe dan ook, hij had, met een goedmoedig glimlachje, tekst en uitleg gegeven en tenslotte had

de kleine man grommend en met enige tegenzin, toestemming gegeven. De Nachthavik had de indruk, dat de man liever zou hebben geweigerd, maar er geen goed motief voor had kunnen vinden.

Hij had gehoopt, nu hij de enige passagier bleek te zijn, de reis op de bok te kunnen meemaken maar ook die vlieger was niet opgegaan. Even voor de koets zou vertrekken, was uit het kleine wachtkantoor een lange, schrale kerel te voorschijn gekomen met een hard, scherp gezicht en argwanende ogen. Hij had een geweer onder de arm en was, na de Nachthavik een ogenblik met een kille, onverschillige blik te hebben opgenomen, zwijgend op de bok geklommen naast de koetsier.

En dat was dat!

De Nachthavik fronste peinzend de wenkbrauwen.

Hij was kennelijk geen graag geziene passagier en hij vroeg zich enigszins verwonderd af, wat daarvan de reden kon zijn. Hij kon er geen bedenken!

Wel, het was ook niet van belang!

Ze waren nu ongeveer halfweg en over een paar uur zou hij zijn einddoel bereikt hebben. Na een bad en een goede nachtrust zou hij morgen naar de Lazy S, de

ranch van Buck Scott, rijden en proberen zaken te doen...

Het geratel van de wagenwielen en de hoefslagen van de paarden kregen plotseling een andere klank, harder en hoger, en de Nachthavik concludeerde, dat ze de zanderige helling achter de rug hadden en nu op rotsbodem waren aangeland.

De Kiowa Pas!...

Door de stoffige ramen zag hij links van hem de scherp oplopende bruinrode rotsvlakte, bezaaid met keien en zwerfstenen van verschillende grootte. Een ruw, verweerd en gekerfd terrein met diepe insnijdingen, hier en daar begroeid met kleine doornstruiken en cactusplanten, grijs van het stof, die op een of andere wonderlijke manier er blijkbaar nog in slaagden het hoog nodige vocht aan deze dorre bodem te onttrekken.

Boven het terrein, gloeiend heet onder een metalen hemel, was de lucht een waas van trillende bewegingen.

Rechts van hem, ver in de diepte, lag een dal. Er stroomde een kleine rivier tussen groene oevers en verderop lagen uitgestrekte boomgroepen met

daartussen open plekken weiland.

De pasweg zelf was vrij breed maar uit de onverwachte zwenkingen die de koets nu en dan maakte, viel af te leiden dat de kleine koetsier voortdurend zijn best moest doen om stenen en andere obstakels te vermijden.

Een verkeerde manoeuvre, dacht de Nachthavik, en de rit zou een voortijdig einde vinden in de afgrond.

Maar Joe Baxter verstond zijn vak en hij had het vierspan stevig in de hand. Hij vond het zelfs niet nodig om de snelheid af te remmen in de grillige bochten, waarmee de weg zich door het rotsterrein slingerde.

De Nachthavik gleed half opzij toen een nieuwe scherpe wending in de weg de coach sterk deed overhellen en kraken in al zijn voegen. Hij hoorde de kleine koetsier luidkeels sakkeren tegen zijn paarden... het luide klappen van de lange zweep vermengd met het lawaai van de ijzeren wielbanden op de harde bodem en de daverende roffel van de paardenhoeven...

Toen vingen zijn scherpe ogen plotseling een beweging op, een eindweegs in het rotsterrein, links

van hem...!

Een vage figuur die zich losmaakte van achter een grote granietblok.

Een ogenblik later klonk boven het rumoer van de koets de knal van een gewerschot, onmiddellijk gevolgd door een tweede...!

De kreet van Joe Baxter, toen de kogel hem trof, was duidelijk te horen en terwijl de Nachthavik een greep deed naar de portierkruk, ving hij een glimp op van het vallende lichaam.

Onmiddellijk daarna kletterde het geweer van de rijder op de weg, toen waagde de man zelf de sprong en tuimelde over de grond!

De paarden, vrij van de teugel, raasden verder, de koets achter zich aan sleurend.

De Nachthavik, al zijn zenuwen en spieren gespannen, zijn gebronsde gezicht één strak masker, smeed het portier open en reikte naar het ijzeren frame dat boven op de koets was aangebracht. Zijn gelaarsde voet vond ergens steun en met uiterste inspanning hees hij zich op het dak van het slingerende voertuig.

Met een oogopslag overzag hij het weggedeelte

voor hem... een vlak recht stuk over een afstand van misschien honderd meter... daarna weer een bocht!

Geen kans om de galopperende paarden tijdig weer in bedwang te krijgen!

Platliggend op het dak van het schuddende en krakende voertuig, zich met zijn voeten schrapzettend tegen het ijzeren frame, sneed hij met enkele snelle bewegingen de riemen door waarmee zijn zadel en plunjezak waren vastgemaakt. Hij duwde ze van de koets en liet zich toen aan de achterzijde naar beneden zakken. Zijn voeten vonden steun op de achteras, achter de kleine laadruimte en, zich met een hand vast klemmend aan het framework, sneed hij, met enkele verwoede halen van zijn mes, de riem door waarmee Blackie aan het voertuig verbonden was...

Hij had maar seconden tijd!

Een enorme schok toen een van de wagenwielen een kei op de weg raakte, deed de koets bijna omslaan en rukte de arm waarmee hij zich vasthield, bijna uit het lid!

Hij liet zich vallen... kwam met een pijnlijke klap op de harde rotsbodem terecht en rolde om en om tot

hij, naar adem snakkend, tot stilstand kwam.

Onbeweeglijk bleef hij liggen.

Het wagenwiel begaf het met een ijselijk gekraak... de paarden, in paniek geraakt hinnikten luid en raasden voort tot de koets opnieuw een steen raakte en de disselboom afbrak! Het drong allemaal maar vaag tot de Nachthavik door...

Het vierspan stormde door de bocht met luid hoefgeklepper... de koets tolde over de weg als een dronken man en verdween een ogenblik later over de rand in de diepte!

De daverende klap waarmee het voertuig een honderdtal meter lager te pletter sloeg drong als een vage echo door en in de stilte die volgde kwam de Nachthavik langzaam overeind, met een gevoel alsof hij geradbraakt was!

Zijn hele lichaam deed pijn... iedere spier was stram en gevoelig als hij zich bewoog en zijn handen leken in brand te staan door de aanraking met de gloeiend hete rotsbodem.

Hij was zijn hoed kwijtgeraakt en de felle zon verblindde hem toen hij moeizaam verder overeind krabbelde.

Hij bleef een ogenblik staan, zijn handen voor zijn ogen.

Toen voelde hij plotseling de fluwelige snuit van zijn zwarte paard langs zijn arm strijken en hij klopte het dier zachtjes op de slanke hals.

„Hello, vriend,” mompelde hij, „we hebben het precies gehaald! ’t Was op het nippertje!”

Met langzame passen, op de voet gevolgd door Blackie, liep hij de weg terug. Hij vond zijn hoed en bereikte even later de plaats waar zijn zadel en plunjezak lagen.

Hij tuigde de hengst op, bond de zak achter het zadel en steeg op.

De bijrijder stond tegen een grote rotssteen geleund, zijn geweer onder de arm. In de schaduw van de steen lag de roerloze gestalte van de kleine koetsier.

„Dood?” vroeg de Nachthavik terwijl hij zich uit het zadel liet glijden.

De lange man keek met een onverschillige blik naar het lichaam aan zijn voeten.

„Zo erg is ’t niet,” bromde hij, „’n kogel door zijn schouder. Hij komt er wel weer bovenop.”

De Nachthavik knielde neer bij de bewusteloze man en inspecteerde de wond.

Het zag er niet te best uit, dacht hij, maar het kon erger. Een paar centimeter lager en de kleine man zou het nooit meer na verteld hebben!

Hij liep naar zijn paard en haalde uit de zadeltas zijn verbandtrommeltje te voorschijn.

„Je kunt 'm beter met rust laten, mister,” maande de lange man, die iedere beweging gevolgd had. „Klim op je cayuse en smeer 'm als de hel naar Copperville om hulp! Hij houdt 't wel zolang uit!”

„Ik geloof dat ik beter...” begon de Nachthavik maar de ander viel hem heftig in de rede.

„Doe wat ik zeg!” snauwde hij terwijl hij met een snelle beweging het geweer omhoog bracht. „Ride to Copperville, mister, dat is 't enige wat ik van jou verwacht!”

De Nachthavik haalde de schouders op. Er viel weinig anders te doen, dacht hij.

„Oké,” mompelde hij toonloos, stopte de kleine trommel weer in de zadeltas en steeg op.

„Hoe heet hij?” informeerde hij.

„Baxter, Joe Baxter en mijn naam is Fred Shilo!

Vertel 't de sheriff en zorg dat je de dokter te pakken krijgt!”

„Sure.”

De Nachthavik trok de teugel aan.

„En nog wat anders, mister!” kwam opnieuw de harde stem van Shilo en de Nachthavik wendde zich half om in het zadel. „Je hoeft alleen maar naar Copperville te gaan, see. Je hoeft je om de stagecoach niet te bekommeren!”

De Nachthavik glimlachte flauwtjes.

„Dat was ik ook niet van plan,” zei hij. „Ik kan niet zeggen dat wat er van de postkoets nog over is, me bijster interesseert!”

„Hou 't daar maar op!” knikte Fred Shilo kort.

De Nachthavik zette zijn paard in draf terwijl zijn gedachten zich nog met de woorden van Fred Shilo bezig hielden. Ze hadden raadselachtig geklonken en hij vroeg zich af wat de betekenis ervan kon zijn.

Wat was er met de postkoets aan de hand?

Hij bereikte de plaats waar het voertuig van de weg was geraakt en plotseling hield hij zijn paard in en steeg af.

Hij liep naar de kant van de weg en keek naar

beneden.

De koets was langs de vrij steile helling naar beneden geduikeld en kennelijk onderweg al in stukken en brokken uiteengevallen. De overblijfselen lagen overal verspreid tegen de rand van een bos van pijnbomen, dat zich in de richting van het riviertje uitstrekte.

Er was verder weinig aan te zien maar zijn aandacht werd getrokken door een ruiter die een smal pad volgde, dat tussen de bomen doorliep. Hij had kennelijk een bezoek gebracht aan de plaats waar de koets was neergekomen.

De Nachthavik keek de man op de rug en hij kon er geen enkele bijzonderheid aan ontdekken maar het paard dat hij bereed was opvallend genoeg... een wit en bruin gevlekte Indiaanse pony met twee volkomen witte achterbenen. Hij was er zeker van dat hij het paard zou terug kennen als hij het weer ontmoette.

De knal van een geweerschot drong tot hem door en hoewel hij niets van de kogel had gemerkt, wist hij met zekerheid dat die voor hem bedoeld was. Toen hij met samengeknepen ogen naar de plaats keek waar Fred Shilo was achtergebleven, zag hij hoe deze zijn

geweer langzaam liet zakken.

Met een grimmig lachje slingerde hij zich weer in het zadel.

Het was Shilo's manier om hem duidelijk te maken dat hij zich naar Copperville moest haasten en de stagecoach verder met rust moest laten.

„Er komt nog een ogenblik, vriend,” mompelde hij, „dat ik jou naar mijn pijpen zal laten dansen!”...

HOOFDSTUK II

Copperville

Copperville was, tot voor een jaar of tien, niet veel meer geweest dan een simpel veedorp, een gehucht, bestaande uit een aantal schamele hutten, bewoond door dagloners die op de omliggende ranches de kost probeerden te verdienen of, als dat niet lukte, zich met veeroof op kleine schaal bezig hielden om in leven te blijven, een saloon waar ze hun eerlijk of oneerlijk verkregen geld kwijt konden en die ook het verzamelpunt vormde voor de cowhands van de ranches, als die hun vrije dag en hun maandloon gekregen hadden en een halteplaats van de Pony Express.

Het was niet veel bijzonders en in een trieste bui had iemand het plaatsje gedoopt met de naam Wash Out (mislukking).

Die naam had het min of meer met ere gedragen

tot, een jaar of tien geleden, een prospector (goudzoeker) in de heuvels, ten zuiden van het plaatsje, geen goud maar koper had ontdekt.

Hij wist blijkbaar waar hij met zijn wetenschap terecht kon en toen was er voor Wash Out een drukke tijd aangebroken.

Onderzoekers kwamen en gingen. Er werd gemeten, geboord en gegraven en de resultaten schenen in alle opzichten bevredigend te zijn. Toen verscheen Hal Palmer ten tonele en hij ontpopte zich als de eigenaar van het terrein dat de kostbare delfstof bevatte. Met hem verscheen een groep arbeiders die een koortsachtige activiteit ontwikkelde en in minder dan een jaar was de kopermijn, Palmer's Mine, in bedrijf.

En met de kopermijn groeide ook Wash Out. De kleine verzameling hutten werd een grote verzameling. Er kwamen betere woningen... een Bank, een aantal winkels waar van alles en nog wat te koop was en er kwamen enkele saloons en hotels bij met mooie namen als Miner's Rest, Sam's Place en Palace. Een belangrijk moment in de groei van het stadje was ook de doortrekking van de spoorlijn.

Toen kwam iemand op de gedachte dat de naam

Wash Out voor het snel gegroeide en levendige stadje niet meer deugde en zo werd het Copperville, een naam waarmee iedereen tevreden was...

De Nachthavik reed Copperville binnen, zocht de hoofdstraat op en reed die langzaam af, scherp rondkijkend, op zoek naar het kantoor van de sheriff. Het was hem al vlug duidelijk dat dit inderdaad een stadje was, dat zijn hele bestaan dankte aan de kopermijn. De meeste mannen die hij in de straat zag, waren geen kerels uit het veeland maar stevig gebouwde, zwaar gelaarsde mannen in grove werkkleding, die gewend waren zware lichamelijke arbeid te doen en die voor het merendeel nog nooit op een paard gezeten hadden.

Hij ontdekte het kantoor van de sheriff naast een grote winkel, Miller's General Store.

Hij maakte Blackie vast aan het houten rek voor het kantoor, stapte het houten plankier op en duwde de deur open.

Het was een vrij groot kantoor en het zag er allemaal nieuw uit.

Er stonden een paar schrijftafels en er was een houten balie, om de bezoekers op een afstand te

houden. Een rek met geweren... opsporingsbiljetten tegen de wanden... een grote potkachel. Het gebruikelijke meubilair. In een van de zijwanden was een deur die half open stond en die toegang gaf tot een gang waaraan kennelijk de cellen lagen.

Achter een van de schrijftafels zat een zwaar gebouwde man met een breed gezicht en helblauwe, diepliggende ogen onder een bos ijzerkleurig haar. Op zijn vest zat een ster. Naast de tafel stond een lange schrale kerel geleund tegen de achterwand, zijn duimen tussen zijn gordel gestoken. Zijn lang, donker paardengezicht had een niets zeggende uitdrukking. Ook op zijn vest zat een ster vast geprikt.

„Wat kan ik voor je doen, stranger?” vroeg de man achter de tafel.

„Ik ben op zoek naar de sheriff...”

„Ik ben de sheriff... Dane Clark,” en met een duimbeweging: „Dat is m’n deputy, Rowdy Murdock. Wat zijn de moeilijkheden, mister...”

„Smith is de naam, Steve Smith. Wel, ik heb je ’n verhaal te vertellen, sheriff!”

Sheriff Clark wees naar een stoel.

„Sit down en vertel maar ’ns wat je op je lever

hebt!” In korte bewoordingen vertelde de Nachthavik wat er gebeurd was en Clark, die zonder onderbreking geluisterd had, kwam onmiddellijk in actie.

„Wel, Rowdy, je hebt ’t gehoord, probeer een wagen te pakken te krijgen, scharrel Doc Jason op en nog een paar kerels en smeer ’m als de bliksem naar de Kiowa Pas om Joe en Fred Shilo op te halen! Zet er haast achter... iedere minuut telt!”

„Oké, Dane!”

Rowdy Murdock maakte zich los van de muur en verliet, na een vluchtige blik op de Nachthavik, het kantoor.

„Je hebt niet gezien wie dat schot op Joe Baxter loste?” informeerde Clark, zijn helblauwe ogen strak op de Nachthavik gericht.

„Nee! Alleen maar ’n vage figuur! Zou ’m niet terug kennen al zette je ’m op een schotel voor me! Het is overigens de vraag of het schot voor Baxter bedoeld was!” De sheriff trok vragend de wenkbrauwen op.

„Wat denk jij ervan?”

„Don’t know. Het was vermoedelijk de bedoeling om de stage te doen stoppen. Het schot kan ook op de paarden zijn gericht geweest... of op Shilo! Door de

luchttrillingen was het zicht niet al te best!”

„I see!”

Clark trok een la open en haalde een pijp en tabakszak te voorschijn.

Terwijl zijn vingers zich bezig hielden met het stoppen van de pijp vroeg hij: „Is het mogelijk dat die sluipschutter het op jou begrepen had?”

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd.

„Dat geloof ik niet. De gedachte is nog niet eerder bij mij opgekomen! Nee, voor mij was die kogel zeker niet bestemd!”

Sheriff Clark zweeg enkele ogenblikken en staarde voor zich uit.

„Hoe komt 't dat jij in die postkoets zat, Smith? Je hebt 'n paard bij je!”

De Nachthavik vertelde hem van het ongelukje dat Blackie overkomen was en Clark knikte begrijpend.

Hij kwam van achter de tafel vandaan en liep naar het raam.

„Het is wel 'n paard om zuinig op te zijn,” zei hij waarderend. „Waar kom je vandaan?”

„Crowtown!”

„Woon je daar?”

De Nachthavik glimlachte.

„Nee! Iets verder weg... Bitter Creek district...”

„Bitter Creek...” herhaalde Clark peinzend. „En je bent hier voor zaken?”

„That’s right!”

„In verband met de mijn?”

„No! Cattle!”

De sheriff knikte zachtjes voor zich heen.

„Je blijft zeker nog ’n paar dagen hier?”

Het leek een vraag, dacht de Nachthavik, maar het had de betekenis van een bevel. Sheriff Clark was geen domme jongen en zolang hij niet precies wist hoe de overval op de postkoets zich had afgespeeld, wilde hij in elk geval de Nachthavik niet vrij uit laten gaan.

„Ik was inderdaad van plan ’n paar dagen te blijven,” beaamde hij. „Ik weet niet of je me ’n hotel kunt aanbevelen... Liefst een waar ik ’n bad kan nemen!”

„Probeer ’t eens in de „Big Saddle”, een eindje verder op. Het is ’t meest in trek bij veemensen, ’t Meest rustige ook als je daarop gesteld bent!”

De Nachthavik grinnikte zachtjes.

„Ik ben een vredelievend man,” zei hij, „en die houden van rust!”

Sheriff Clark glimlachte flauwtjes.

„Dan weet ik waar ik je kan vinden, als ik je nodig heb,” mompelde hij. „Laat je maar voor ’n paar dagen inschrijven!”

Dat was heel duidelijk een vriendelijk bevel, dacht de Nachthavik.

Hij kwam overeind en schoof zijn stoel terug.

„Dat zal ik doen,” knikte hij. „Is er een stalhouderij hier in de buurt?”

„Een deur of vier hier vandaan... Gene Morris... je kunt ’t uithangbord niet missen!”

„Thanks!”

Sheriff Clark keek de Nachthavik peinzend na toen deze naar buiten liep. Hij zag hem op zijn paard stijgen en bleef nog even in gedachten zitten.

Toen griste hij zijn hoed van een spijker en verliet op zijn beurt het kantoor, op weg naar het ’Post Office’. Hij was benieuwd of Old Bertie Meadows erin zou kunnen slagen telefonisch contact te krijgen met Bitter Creek. De lijnverbinding liet het nog al eens een keertje afweten maar misschien had hij deze keer

geluk...!

Een uur later zat de Nachthavik aan een tafel bij het raam in de gelagkamer van het Big Saddle Hotel, wachtend op een kop zwarte koffie, die de eigenaar, Matt Robbins aan het brouwen was. Robbins was een stevig gebouwde vijftiger met het gezicht van een Indiaan, strak met uitstekende jukbeenderen, een scherpe, gebogen neus en donkere ogen. Zijn haar was hoog weggeschoren op een dikke pluk na, midden op zijn hoofd. Robbins had ongetwijfeld Indianen onder zijn voorouders en hij deed geen moeite om dat te verbergen.

De Nachthavik was een welkome gast geweest. Hij had een kamer gekregen aan de achterzijde op de eerste, en enige verdieping, de mooiste kamer van Copperville volgens Robbins, had een bad genomen in een grote ijzeren tobbe, het fijnste bad dat er in Copperville te vinden was, volgens de hotelhouder, een schoon shirt aangetrokken en hij voelde zich weer volkomen fit.

„Here you are, sir,” kwam de stem van de hotelier terwijl hij een kop dampende koffie op de tafel zette.

„De beste koffie...”

„...die in Copperville te krijgen is!” vulde de Nachthavik glimlachend aan. „Dank je!”

Robbins trok een blij verrast gezicht.

„U hebt er al eerder van gehoord, sir?”

„Over de koffie wordt mijlen in de omtrek gepraat en met de grootste waardering!” verzekerde de Nachthavik plechtig.

„Thank you, sir! U hebt ook al gehoord over het ongeval met de stage?”

„Wat is er precies gebeurd?” informeerde de Nachthavik, met een onschuldig gezicht. Het was altijd interessant om eens te horen hoe het verhaal de ronde deed, dacht hij.

„Een stel bandieten hielden de postkoets aan... ’n mijl of tien buiten de stad... in de Kiowa Pas. Schoten de driver neer...”

„Is-ie dood?”

„Nee, dat niet... Joe Baxter is zo taai, die krijg je niet dood al schiet je ’n pistool op ’m leeg! Maar Joe tui melde van de wagen met een kogel in zijn schouder en als Fred Shilo, die als bewaker meereed, er niet vlug was afgesprongen was-ie er ook

aangegaan!”

„Wat gebeurde er met de coach?”

„Wel, er was één passagier aan boord... ’n kerel die blijkbaar in het complot zat...”

De Nachthavik verslikte zich bijna in een slok koffie. „Is dat... eh... jouw persoonlijke mening, Matt?” Vroeg hij toen.

„Dat heb ik zo even van ’n paar klanten opgevangen,” legde Matt uit. „Die kerel had er met de koets vandoor moeten gaan maar hij kon de paarden niet in bedwang houden... hij is er ook maar zo vlug mogelijk afgesprongen en de koets is van de pasweg afgeraakt en naar beneden geduveld! Er is niet veel meer dan brandhout van overgebleven, als ik ’t goed begrepen heb.” „Wat was de reden van de hold up? Heb je daar iets over gehoord?”

De hotelhouder schudde het hoofd.

„Het fijne weet ik er niet van, mister Smith, maar er wordt gemompeld dat er ’n hele schep geld aan boord was! Lonen voor de mijnwerkers!”

„En is dat geld nog gevonden?”

Robbins haalde de schouders op.

„Don’t know, sir. Maar dat zal wel foetsie zijn! Yes

sir... coming!”

Matt Robbins ging een andere klant bedienen en de Nachthavik dronk zwiiggend zijn koffie op en staarde naar buiten. Als het verhaal rond ging dat de passagier bij de overval betrokken was, zag het er voor hem niet zo mooi uit. Dan zou de sheriff vermoedelijk weer heel vlug op de vloer staan! Hij vroeg zich af wie dit verzinsel op gang had gezet. Er was maar een man die ervoor in aanmerking kwam... Fred Shilo. Waarom? Misschien omdat hij hem niet erg mocht maar dat was maar een pover motief. Een meer voor de hand liggende reden zou kunnen zijn dat Shilo er zelf bij betrokken was! Wel, hij zou maar eens afwachten hoe de zaak zich verder zou ontwikkelen.

Hij bestelde nog een kop koffie en toen Robbins die voor hem neer zette, informeerde hij: „Wie is Fred Shilo? Is hij in dienst van de Stage Company?”

Robbins bleek graag bereid om te praten. In dat opzicht, dacht de Nachthavik, deed hij zijn Indiaanse voorouders geen eer aan!

„Shilo...? Nee, hij is bij de mijn. Destijds met Kirk Barret meegekomen!”

„En wie is Kirk Barret?”

„Da's de compagnon van mister Palmer, de mijneigenaar. Barret is ook de bedrijfsleider en Fred Shilo is zijn bodyguard. Is altijd in zijn gezelschap en moet zorgen dat mister Barret niks overkomt!”

„'n Scherpschutter?”

„Yes sir, zo zou je 'm kunnen noemen! Hij is 'n bad hombre en staat vlug 'met zijn pistool klaar! En hij is er sneller mee dan de meesten!”

De Nachthavik knikte, haalde zijn tabakszak te voorschijn en begon een sigaret te rollen.

„Breng me een glas bier, wil je, en neem er zelf ook een!”

„Thank you, sir!”

Robbins kwam aandragen met twee glazen bier, keek rond of de enkele verspreid zittende klanten hem nodig hadden en ging toen bij de Nachthavik aan de tafel zitten.

„Je gezondheid, mister Smith!”

De Nachthavik hief glimlachend zijn glas en dacht dat hij die wens wel heel goed kon gebruiken.

„Waarom heeft Barrett bescherming nodig?” informeerde hij losjes.

„Wel, wat zal ik zeggen. Barret heeft nog al wat belangen hier in town. Hij is eigenaar van een saloon... de Miner's Rest, een kroeg, mister Smith, waar de mijnwerkers hun zuur verdiende geld weer vlot kunnen kwijt raken!”

„Gokken?”

„Yeah. Er wordt grof gespeeld en niet al te eerlijk maar toch blijven ze er komen, de sufferds! Verder heeft hij nog al wat te zeggen bij de Copperville Bank! Hij is bij de mijnwerkers niet erg gezien en vandaar dat Shilo hem altijd vergezelt, 'n Soort waakhond!”

„En Palmer? Die is toch de eigenaar van de mijn, niet?”

„Dat wel, maar iedereen weet dat hij onder de duim van Barret zit! 't Schijnt bovendien met de mijn niet meer zo goed te gaan, heb ik me laten vertellen! Er zijn de laatste tijd nog al wat miners ontslagen.”

Hij haalde berustend de schouders op en dronk van zijn bier. Toen zette hij haastig het glas neer en wees naar buiten.

„Kijk, daar gaat mister Palmer! De man daar in dat rijtuig!”

De Nachthavik keek naar buiten.

Palmer, voor zover hij hem kon zien, was een grote, fors gebouwde man met een groot, rond, blozend gezicht. Hij droeg een breed gerande hoed en een zwart pak. Hij leunde met een somber gezicht achterover in het open rijtuig maar boog zich plotseling naar voren en de man op de bok, legde haastig de zweep over het dravende paard.

„Als ze dat geld van de stage inderdaad gestolen hebben,” merkte Robbins peinzend op, „dan heeft mister Palmer weer geen beste dag! Jammer, want het is een fijne kerel, naar wat ik er van gehoord heb! Iedereen mag hem graag!”

Hij dronk opnieuw en veegde met de rug van zijn hand zijn mond af.

„Dat is al de tweede keer dat ze het op de lonen van de mijnwerkers voorzien hebben!”

„Is de postkoets al eens eerder aangehouden?”

„Nee. Maar een jaar of drie geleden was er een inbraak in het kantoor van de mijn! Daags voor de betaaldag! Ze kraakten de brandkast met dynamiet en schoten een van de bewakers neer. 'n Paar gemaskerde bandieten... gingen met zo'n honderd duizend dollar aan de haal! Mister Palmer heeft hemel

en aarde moeten bewegen om aan geld te komen om de zaak draaiende te houden. Bij die gelegenheid heeft Barret zich ingekocht, heb ik me laten vertellen!”

„En heeft sheriff Clark die kerels niet kunnen achterhalen? Ik heb ’m pas ontmoet en hij lijkt me iemand die voor zijn taak berekend is!”

„Dat is ie! De beste sheriff die we hier ooit gehad hebben. Hij heeft de zaken goed in de hand en dat is soms niet eenvoudig, mister Smith, want onder de miners zitten heel wat ruwe klanten! Maar ze hebben respect voor ’m! Als er ’n vechtpartij is en de twee zijn aan elkaar gewaagd, dan laat-ie ze hun gang gaan! De beste manier! Maar we hebben het meegemaakt, dat een kerel als ’n boom het aan de stok kreeg met een klein mannetje en kennelijk van plan was die eens goed af te drogen! Wel, de sheriff kwam er bij te pas, trok zijn vest uit, zette het kleine baasje opzij en gaf toen die grote een pak op z’n duvel waar-ie niet van terug had! En bovendien heeft-ie verstand,” en de hotelhouder tikte met zijn wijsvinger tegen zijn slaap. „Hij is pienter en dat kun je ook van Rowdy Murdock, zijn deputy, zeggen! Die

lijkt sloom maar hij heeft hersens en bovendien kan-ie ook met een pistool overweg!”

Robbins knikte vol overtuiging.

„Die twee weten de rust in Copperville te handhaven, mister Smith, en dat is iets waar alle burgers blij om zijn! Kijk, daar gaat Row Murdock... hij is op weg naar hier!”

De Nachthavik glimlachte.

„Yeah, hij komt voor mij, Robbins...”

„For you, mister Smith?” Het gezicht van de hotelhouder was een en al verbazing.

„Yeah! Ik heb zo’n idee, dat mister Palmer inlichtingen nodig heeft. Wil weten wat er gebeurd is!”

Robbins’ gezicht was een groot vraagteken maar plotseling had hij het door.

„You, mister Smith...” riep hij uit en de Nachthavik grinnikte zachtjes.

„Zo is ’t, Matt,” zei hij. „Ik was de passagier van de stagecoach maar geloof me of niet, ik ben er geen dollar wijzer van geworden! Mijn hachje was er bijna bij ingeschoten!”

De hotelhouder knikte zwijgend, zijn donkere ogen

strak gericht op de Nachthavik. Hij leek plotseling meer dan ooit op een indiaan!

„Je bent in de Big Saddle nog steeds welkom, mister Smith,” zei hij toen.

„Thanks,” antwoordde de Nachthavik...

HOOFDSTUK III

Waar is het geld gebleven?

Deputy Row Murdock kwam met een vaag glimlachje op zijn donkere gezicht de gelagkamer binnen en de Nachthavik dronk zijn glas leeg en kwam overeind.

„Je moet mij hebben,” stelde hij vast.

Het glimlachje op het gezicht van Murdock werd een grijns.

„Je bent een gedachtenlezer,” zei hij. „But you’re right, de sheriff wil je spreken!”

„Mister Palmer wil me graag ’ns ontmoeten,” verbeterde de Nachthavik nuchter.

„Meer en meer een gedachtenlezer,” prees Murdock en toen tot de hotelhouder, die ter zijde was gaan staan maar met een ernstig gezicht had toegeluisterd: „Maak je maar geen zorg, Matt, je krijgt je klant weer terug!”

„Dat weet ik, Row,” antwoordde Robbins maar de

Nachthavik wist dat de opmerking meer voor hem dan voor de hotelhouder was bedoeld.

Murdock trok spottend de wenkbrauwen op.

„Nog een voor wie niets verborgen blijft,” zei hij lizig. „You ready, mister... eh... Smith?”

De Nachthavik bemerkte de opzettelijke aarzeling bij het uitspreken van zijn naam en plotseling had hij het door. De sheriff had ergens informatie ingewonnen en hij en Murdock wisten nu met wie ze te doen hadden.

„Sure, let's go!”

Ze waren halverwege het kantoor van de sheriff toen, in de vrij drukke straat, een zwaar gebouwde kerel van het houten trottoir stapte en half struikelend in hun weg trad.

Het was kennelijk een mijnwerker, gekleed in een ruw werkpak met korte laarzen en met een brede riem om zijn middel. Zijn borst had de omvang van een biervat en het hoofd, dat, zonder hals, op zijn schouders scheen te rusten, was groot, pokdalig en voorzien van een stoppelbaard en kleine varkensoogjes.

De man was duidelijk dronken en stak een hand als

een dakpan naar voren, om hen tegen te houden.

„’n Ogenblikje, Rowdy,” zei hij met schorre stem, „just a moment!” en toen, met een dikke beschuldigende vinger wijzend naar de Nachthavik: „Da’s dus die vent die er met onze centen... onze zuurverdiende centen... vandoor gegaan is! Jij vuile schurk...! Kun je ’m alleen hebben, Rowdy, of zal ik je effen helpen... Zo een kan ik met één hand aan... dus je zegt ’t maar, dan boor ik ’m wel in de grond voor je...!”

De Nachthavik bekeek de man met een nietszeggend gezicht en hij was benieuwd naar de reactie van Murdock.

De deputy deed een stap naar voren en zijn wat slome gezicht stond plotseling hard.

„Jij houdt je smerige handen bij je, Roscoe,” zei hij op snijdende toon, „en ga uit de weg! Niemand is er met jouw centen vandoor... behalve de kastelein van de kroeg waar je vandaan komt! Je bent dronken! Ga je roes uitslapen! Als je er op staat, kun je dat ook in de cel doen! En als jij moeilijkheden maakt, zal ik er persoonlijk voor zorgen dat je uit Copperville verdwijnt, see!” „Oké, Rowdy.. oké,” bromde de

mijnwerker sussend. „Dacht alleen dat je wel wat hulp kon gebruiken... Ze vertelden me...”

Murdock brak met een kort gebaar de woordenstroom af.

„Smeer 'm!” zei hij en de man vervolgde mompelend zijn weg.

„Dat soort kun je van alles wijsmaken,” merkte hij op, luid genoeg om door de omstanders verstaan te worden. „Ze geloven alles wat je ze vertelt, al is het de grootste nonsens...!”

De Nachthavik glimlachte waardierend. Murdock was inderdaad een man die wist hoe hij de zaken moest aanpakken...

Hal Palmer keerde zich half om in zijn stoel toen het tweetal het kantoor van de sheriff binnen trad en hij mat de Nachthavik van het hoofd tot de voeten. Blijkbaar was de eerste indruk gunstig want hij glimlachte flauwtjes en kwam half overeind.

„Meet mister Palmer, Smith,” stelde sheriff voor. „Hij is de eigenaar van de mijn en hij wilde je graag eens ontmoeten!”

„Pleasure, mister Palmer!” De Nachthavik greep de

uitgestoken hand en glimlachte.

„Sit down, will you!”

De sheriff wees naar een stoel en de Nachthavik ging zitten.

Clark bekeek hem een ogenblik met een geamuseerd glimlachje en merkte toen op: „Ik heb een uur of wat geleden gesproken met iemand die Lee Martin heet...”

De Nachthavik knikte.

„Dat weet ik,” zei hij.

„O, yeah!” Clark’s mond viel open van verbazing.

„Hij is ’n gedachtelezer, Dane,” kwam de spottende stem van Rowdy Murdock.

De Nachthavik lachte.

„Ik kan twee en twee bij elkaar tellen!” zei hij. „En dan krijg ik vier als uitkomst! Toen ik de naam Bitter Creek noemde, sheriff, wist ik dat jij als de gesmeerde bliksem zou gaan informeren bij de State Marshall van Bitter Creek District... m’n vriend Lee Martin! Ik weet niet wat-ie je allemaal verteld heeft...”

„Genoeg om te weten met wie ik te doen heb, Smith... of stel je er prijs op dat we je „Nighthawk”

noemen?”

„Smith is goed genoeg!” verzekerde de Nachthavik.

„De Marshall vertelde me zo het een en ander... hoe je de zaak in San Pablo weer op zijn pootjes hebt gezet en met die gemaskerde bende in de Lobovallei hebt afgerekend...”

„Lee Martin praat een heel eind weg als-ie eenmaal begint,” mompelde de Nachthavik.

„Wel, wij en mister Palmer hier, weten nu in elk geval dat je zeker niet betrokken bent geweest bij de postkoets hold up...”

„Ik denk er anders over! Ik heb er bijna het loodje bij gelegd!” grinnikte de Nachthavik.

Clark vertrok zijn gezicht tot een grimas.

„Da's een andere zaak,” zei hij. „Wat ik wou zeggen is, dat je volkomen vrij bent om te gaan en staan waar je wilt! Er rust op jou geen enkele verdenking!”

„Plezierig om te horen,” mompelde de Nachthavik terwijl hij zijn rookgerei te voorschijn haalde.

„Ik weet niet wat je verdere plannen zijn,” ging de sheriff verder, „maar als je hier nog enkele dagen blijft, voel je er misschien voor om met ons... eh... samen te werken?”

De Nachthavik lachte.

„Dat idee komt van Lee Martin!”

„Wel,” bromde Clark een beetje van zijn stuk gebracht, „hij heeft inderdaad min of meer die suggestie gedaan!”

Hij leunde naar voren in zijn stoel en keek de Nachthavik uitdagend aan.

„Begrijp me goed, Smith,” zei hij. „Rowdy en ik zijn altijd gewend geweest om de boontjes hier samen te doppen en we zijn verwaand genoeg om te denken dat we dat tot nu toe heel aardig gedaan hebben maar dat neemt niet weg dat we, in een geval als dit, graag bereid zijn hulp te accepteren van iemand... wel, van iemand van jouw reputatie!”

De Nachthavik blies langzaam een rookwolk uit.

„Wel, zeer vereerd en ik ben altijd bereid om mee te doen,” zei hij, „al was ’t alleen maar om ’n aantal mensen van de idee af te helpen dat ik bij dit smerige zaakje betrokken ben. Ik was toch van plan ’n paar dagen te blijven om wat koeien te verkopen waarmee ik zit te houden... aan Buck Scott van de Lazy S...”

„Buck Scott?”

De Nachthavik zag hoe Palmer en de sheriff elkaar

aankeken op een wat vreemde manier.

„Wat hapert daaraan?” vroeg hij.

„Je hebt 't misschien nog niet gehoord, Smith,” legde Clark uit, „maar de postkoets vervoerde zowat negentigduizend dollar in bankbiljetten... vijf en zestig duizend die bestemd waren voor de mijn... voor mister Palmer hier en vijf en twintig duizend voor Buck Scott... en dat geld is verdwenen!”

De Nachthavik floot zachtjes tussen zijn tanden. „Zoveel!” zei hij.

„Yeah! Mister Palmer had 't nodig voor de uitbetaling van lonen en Scott moet binnen een paar dagen een vordering van de Bank hier voldoen, wil-ie niet in moeilijkheden raken! Dat weet ik toevallig!”

„Is-ie al gewaarschuwd?”

„Hij zal 't nu wel weten,” knikte de sheriff.

„Ben je er zeker van dat het geld aan boord was?”

„Ja! Joe Baxter had papieren bij zich waaruit blijkt dat-ie het geld in ontvangst heeft genomen. Bovendien hebben we bij de wrakstukken van de stage de tas gevonden waarin het geld gezeten heeft!”

„Leeg!” vulde Palmer aan.

„Waarom zo'n groot bedrag met de postkoets meegestuurd?" informeerde de Nachthavik. „Dan vraag je om moeilijkheden!"

Hal Palmer haalde de schouders op.

„Het geld stond op de Bank in Crowtown en we hadden het snel nodig! We hebben het al meer gedaan... met kleinere bedragen en nooit moeilijkheden gehad! Bovendien hadden we 'n goeie bewaker aan boord... Fred Shilo..., niet bang en handig met een vuurwapen!"

„De beste man kan niet veel uitrichten tegen een schot uit 'n hinderlaag," betoogde de Nachthavik. „Wat ga je nu doen? De miners zullen geld willen hebben!"

„M'n compagnon, Kirk Barret, probeert 'n oplossing te vinden. Misschien kan de Bank hier ons bijspringen!" Palmer wreef met een witte zakdoek over zijn gezicht en zuchtte.

„Beroerde geschiedenis," mompelde hij.

De Nachthavik wendde zich tot Murdock die ontspannen tegen de wand stond geleund.

„Jij bent daar geweest. Heb je geen enkele aanwijzing kunnen ontdekken?"

„Niets waar ik veel wijzer van werd. Er liep een vaag paardenspoor het bos in maar dat was niet ver te volgen. Dat kon overigens ook al veel eerder gemaakt zijn!”

De Nachthavik knikte voor zich heen en dacht plotseling aan de ruiter, die hij daar na het ongeval had gezien... de cowboy op een Indiaanse pony! Dat was de meest voor de hand liggende verdachte maar de meest voor de hand liggende oplossingen waren nog niet altijd de juiste. Hij besloot om er voorlopig maar niet verder over te spreken.

„Het achterstuk van de koets met de laadbak was afgebroken,” ging Murdock verder, „en was tegen een boom terecht gekomen. De laadbak was open gesprongen... er lagen een paar pakjes vlakbij verspreid maar de geldtas ontbrak. Die vonden we een eind verder onder een struik... leeg! Was daar blijkbaar neergesmeten!” „Geen voetsporen?”

„Nee!”

„Da's niet veel!” concludeerde de Nachthavik nuchter terwijl hij van de een naar de ander keek. „Ik hoef natuurlijk niet te vragen wie er allemaal van op de hoogte ^Waren dat er een dergelijke schep geld met

de post

koets meekwam. Het zijn er altijd te veel die dat weten! En die kunnen het weer aan anderen door vertellen! By the way, van wie is het land daar... waar de stage terecht gekomen is?"

„Dat is nog terrein van de Lazy S,” antwoordde Murdock. „De grens van hun gebied loopt langs de pasweg!”

„I see!”

De Nachthavik rolde peinzend een sigaret, schraapte een lucifer aan langs de onderkant van de schrijftafel en deed langzaam een trek.

„Wat denk je ervan?” Sheriff Clark stelde de vraag terloops, terwijl hij in zijn la rommelde, op zoek naar zijn tabakszak.

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Het enige waarvan ik overtuigd ben, is dat de hold up niet door vreemden is uitgevoerd maar verder heb ik er niet het flauwste idee van,” antwoordde hij. „In zo’n geval kun je alleen maar hopen dat je toevallig ergens tegenaan loopt! Op plaatsen waar ze je liever niet zien, heb je de meeste kans! Daarom, sheriff, is het van belang dat je aan niemand vertelt wie ik ben!

Wat jullie betreft ben ik nog altijd een verdachte, tegen wie je geen enkel bewijs hebt! Een twijfelachtige figuur, see! Dat geldt ook voor jou, Palmer! Praat er met niemand over, zelfs niet met je naaste medewerkers...”

„M’n compagnon...” begon Palmer.

„Nobody!”

Palmer haalde berustend de schouders op.

„Zoals je wilt,” zei hij. „Het kan je alleen ’n hoop moeilijkheden geven. De mijnwerkers zijn geen gemakkelijk volkje en als ze denken dat je schuldig bent en ze zien je vrij rond lopen, zouden ze wel eens op de gedachte kunnen komen om het recht in eigen hand te nemen... vooral als ze gedronken hebben!”

„En als er iemand is die ze aanstoott,” vulde de Nachthavik aan. „Heb je er enig idee van wie het gerucht dat ik tot die overvallers zou behoren, de wereld in gebracht heeft? Er was op zich geen enkele reden voor die veronderstelling!”

„Shilo!” verzekerde Murdock. „Ik hoorde hem er met enkele anderen over praten.”

„Dat dacht ik al! Maar goed, net als de sheriff heb ik ook altijd m’n eigen peultjes kunnen doppen!”

Hij keek Murdock aan en grinnikte zachtjes. „Bovendien, als verdachte zal ik natuurlijk in het oog worden gehouden en als ik in trouble raak, zul jij dus wel in de buurt zijn om me bij te springen!”

Murdock knikte spottend.

„Jij zoekt de moeilijkheden maar en ik zal wel proberen om je eruit te slepen,” verzekerde hij opgewekt. „Als ik daarbij tenminste zelf niet in de puree terecht kom! Je laat me maar weten waar je begint!”

„Wat denk je van de Miner's Rest... vanavond! Als er moeilijkheden zijn, zou ik ze daar wel 'ns kunnen vinden!”

Murdock trok een bedenkelijk gezicht maar eer hij iets kon zeggen, ging de deur van het kantoor open en een stem zei: „Hello, folks! Hal, ik hoorde dat je hier was! Ik heb met de Bank een voorlopige regeling kunnen treffen... zij zal in elk geval voor het geld voor de loonbetalingen zorgen. De condities zijn niet mals maar daar is niks aan te doen! Heb je die kerel, die in de stage zat, nog te pakken gekregen, Dane?”

Kirk Barret zweeg plotseling toen hij oog in oog kwam met de Nachthavik, die zich langzaam op zijn

stoel omwendde.

Barret was halfweg dertig, slank met donker haar dat glad op zijn schedel zat geplakt. Hij had onrustige ogen, een smal streepsnorretje en zijn mondhoeken waren omlaag getrokken wat aan zijn gezicht een ontevreden uitdrukking gaf. Hij was gekleed in een duur zwart pak en droeg zwarte, zachtleren laarzen.

Zijn ogen kregen een triomfantelijke glans en in zijn stem klonk voldoening toen hij zei: „Ik zie dat je 'm al te pakken hebt, Dane! Hij kan je vertellen waar het geld gebleven is. Hij was een van die vervloekte kerels...” Sheriff Clark onderbrak hem met een verveelde handbeweging.

„Sit down, Kirk, and take it easy,” zei hij op vermoeide toon. „Aan al die kletspraatjes die de ronde doen, heb ik niks! Ik heb met deze man hier gepraat en als-ie iets van dat geld afweet, heeft-ie 't mij in elk geval niet verteld! Hij was passagier van de stage! En wat dan nog! Hij beweert dat-ie met 't hele geval niks te maken heeft en ik heb geen enkel bewijs kunnen ontdekken van het tegendeel, see!”

Kirk Barrett kwam half overeind en schreeuwde op woedende toon: „Ze hebben gezien dat-ie 't geld

nam!” De Nachthavik grijnsde sarcastisch.

„Wie heeft me gezien, mister?” vroeg hij zacht en uitdagend.

„Fred Shilo! Je kunt ’t hem vragen, sheriff!”

„Stelt niks voor,” antwoordde Clark lijkend, „’t Is Shilo's woord tegen ’t zijne!”

„Dus jij denkt dat Fred ’n leugenaar is, Dane?”

„Ik zeg dat-ie ’n leugenaar is!” verklaarde de Nachthavik.

Barret lachte hard en schamper, zijn ogen vol vijandigheid op de Nachthavik gericht.

„Je zou ’t niet zeggen als-ie hier was, mister! Niet als je in leven wilt blijven!”

„Je kunt ’m brengen waar je maar wilt en ik zal ’t hem vertellen!”

Barret haalde diep adem.

„Wat ga je nou doen, Dane? Sluit je ’m op?”

Clark schudde langzaam het hoofd.

„Geen enkel motief,” antwoordde hij. „Begrijp me goed, Kirk, zolang ik geen redelijke aanwijzing heb dat hij iets met die overval te maken heeft gehad, kan ik niets doen!”

„Dus je laat ’m gaan?”

„Ik kan 'm niet opsluiten maar hij blijft hier in Copperville zolang ik dat nodig vind,” verklaarde Clark rustig. Barret lachte smalend.

„Over een uur is-ie verdwenen!”

„Hij zou niet ver komen en dat weet ie!”

Barret kneep zijn lippen samen en keek zijn compagnon aan.

„Wat zeg jij ervan, Hal! Het is jouw belang ook dat dat geld gevonden wordt!”

De mijneigenaar haalde de schouders op om te kennen te geven dat hij het ook niet wist.

Barret snoof verontwaardigd en schoot overeind.

„Laat me je vertellen, sheriff,” zei hij bijtend, „dat anderen wel eens zouden kunnen denken dat er wel voldoende aanwijzingen zijn voor de schuld van deze kerel! Die zouden het recht wel 'ns in eigen hand kunnen nemen om er achter te komen waar het geld, dat voor hen was bestemd, is gebleven! En die kennen wel de juiste manier om een kerel als deze aan 't praten te krijgen!”

Sheriff Clark kwam langzaam achter zijn schrijftafel vandaan met een gezicht dat strak was van ingehouden woede.

Hij ging vlak voor Barret staan en zei op onheilspellende toon: „Nou moet je 'ns goed naar mij luisteren, Barret! Als iemand hier in this town het in zijn hersens haalt om eigen rechter te spelen, dan zal-ie ons tegenover zich vinden, see, en als ik zou ontdekken dat jij of wie dan ook de gangmaker zou zijn, dan zal ik er persoonlijk voor zorgen dat-ie de gevangenis indraait en nooit meer 'n voet in Copperville zet! Vertel dat ook aan Shilo. Ik accepteer geen dreigementen... van niemand en zolang ik hier ben, laat ik me ook door niemand voorschrijven hoe ik m'n werk moet doen!”

Barret, zijn gezicht rood van woede, wendde zich abrupt tot Palmer.

„Come on, Hal,” zei hij kort. „We hebben hier niks meer te zoeken!”

„Als je maar in je oor knoopt, wat ik je gezegd heb!” bromde Clark.

De mijneigenaar, die er met een onbewogen gezicht had bijgezeten, kwam moeizaam overeind, ving de waarschuwende blik op van de Nachthavik, die moest beduiden dat hij in elk geval zijn mond diende te houden, en knikte geruststellend.

„Was 't overtuigend genoeg, Smith?” vroeg Clark met een half lachje terwijl hij met langzame bewegingen zijn pijp begon te stoppen.

„Precies zoals 't moest,” knikte de Nachthavik waardierend. „Ik blijf min of meer verdacht, maar je hebt me in ieder geval de hand boven het hoofd gehouden!”

„'t Blijft riskant, hou daar rekening mee!” merkte Murdock op. „Als 'n paar heethoofden, die gedronken hebben, op het idee gebracht worden, weet je niet wat er kan gebeuren!”

„Waarom zouden Barret en Shilo er zo op gebrand zijn om jou voor die overval te laten opdraaien?” vroeg Clark zich peinzend af.

„Misschien willen ze je in de verleiding brengen het onderzoek maar te staken, nu je mij hebt om de schuld op vast te pinnen,” opperde de Nachthavik.

„Denk je dat Barret en Shilo er belang bij hebben dat de zaak niet verder wordt uitgezocht?”

„Als ze er zelf bij betrokken zijn zeker!” bromde Murdock.

De sheriff keek hem verwijtend aan.

„Daar is ook geen bewijs voor,” zei hij.

„Dat zou er kunnen komen bij een verder onderzoek,” verklaarde Murdock koppig.

„Weet jij wat Barret uitgespookt heeft voor hij zich hier in Copperville vestigde?” informeerde de Nachthavik. „Waar is-ie vandaan gekomen?”

De sheriff haalde de schouders op.

„I don't know! 't Is al weer 'n jaar of drie geleden! We kunnen onze voelhorens wel 'ns uitsteken, Row, en proberen of we er iets van kunnen achterhalen!”

„Het zou wel eens een goed idee kunnen zijn,” verzekerde de Nachthavik terwijl hij opstond.

„Wel, als jullie verder niks voor me hebben en niet van plan zijn me daar achter op te sluiten, dan ga ik maar weer!” grijnsde hij. „Je weet waar je me vanavond kunt vinden, Rowdy!”

„Helaas wel,” antwoordde Rowdy met een grimas...

HOOFDSTUK IV

Oproer in de 'Miner's Rest'

Het lawaai van vele stemmen, schor en hard, kwam over de Nachthavik heen toen hij, later op de avond, de klapdeurtjes openduwde van de 'Miner's Rest', de saloon waar, volgens het opschrift, de mijnwerkers rust zouden kunnen vinden na gedane, zware arbeid.

Langzaam liep hij door het rokerige lokaal naar de tapkast.

Hij droeg twee pistolen, laag op de heup en hij hoopte maar dat de aanwezigheid van de schietijzers alleen al voldoende zou zijn om lieden, die het slecht met hem voor hadden, tot andere gedachten te brengen.

Voor het ogenblik besteedde niemand aandacht aan hem en hij vond aan de tapkast een leeg plaatsje, smeeet een dollar op de toog en bestelde een glas bier aan een bediende met sluik haar en een goor jasje

aan.

Met het glas in de hand, leunend tegen de tapkast, keek hij het vertrek rond.

Het was een groot lokaal. Langs de wanden stonden ruwhouten tafels en stoelen, die een stootje konden verdragen. In het midden waren enkele speeltafels opgesteld en ze waren druk bezet.

De meeste bezoekers waren mijnwerkers maar er waren ook mannen uit het veeland bij, cowboys die een avondje vrij hadden en hier hun vertier kwamen zoeken.

Een jonge cowboy kwam met een verdrietig gezicht naar de tapkast slenteren, stelde zich op naast de Nachthavik en smeedt nijdig een geldstuk op het blad.

„Give me a beer!” snauwde hij.

Hij kwam van de speeltafel vandaan en de Nachthavik keek hem van terzijde aan.

„Geen geluk vanavond?” vroeg hij deelnemend.

De cowboy nam een lange teug en veegde het schuim van zijn mond.

„Dat is ’t nou precies, mister!” antwoordde hij. „Ik had ’t wel! Ik heb hier de laatste maanden ’n keer of drie gespeeld... twee keer ging ik met verlies naar

huis... niet veel maar ik had toch verloren. Vanavond stond ik op winst... zowat honderd vijftig dollar... denk je dat 'ns in, bijna drie maanden loon en toen heb ik ze me met m'n stomme kop nog afhandig laten maken!"

„Je moet er op tijd mee ophouden!"

„Dat is 't 'm juist! Ik zei dat ik er mee stopte! En toen ben ik toch nog zo stom geweest om me te laten ompraten door dat kleine, vuile, smerige misbaksel van een bankhouder, daar achter de tafel!" Hij knikte in de richting van de eerste speeltafel. „Dat kleine onderkruipsel daar met z'n vette haar en z'n gladde tronie!"

Hij hield even op om haastig een slok van zijn bier te nemen en de Nachthavik knikte begrijpend.

„Zo gaat 't gewoonlijk, son," verzekerde hij. „De kunst is om de teugels zelf in handen te houden!"

„I know, mister," gaf de cowboy wat ongeduldig toe, „maar als ze je 'n kans geven van twee tegen een? Dan begin je er anders over te denken!"

„Deed-ie dat?"

„Yeah! Hij stelde voor om m'n hele winst te spelen in een simpel kruis of munt spelletje met een zilveren

dollar. Won ik dan werd m'n winst verdubbeld... won hij dan was ik m'n centen kwijt! Je kent 't!"

De Nachthavik glimlachte.

„Dat ken ik! 't Is 't meest eenvoudige spelletje dat er is. En je verloor?"

De cowboy schudde heftig het hoofd, dronk zijn glas leeg en bestelde een nieuw.

„Neem er een van mij," bood de Nachthavik aan.

„Thanks, mister! Waar was ik! O, ja... hij stelde me dat spelletje voor maar ik lachte 'm uit in zijn gore gezicht. Wel, toen stelde hij voor dat we 't drie keer zouden spelen... als ik één keer won, zou-ie m'n winst verdubbelen! Anders was ik m'n winst kwijt!"

Hij nam zijn glas en zei: „Op je gezondheid, mister. Mogen je kinds kinderen 'n gelukkige grootvader hebben!"

De Nachthavik hief ook zijn glas, dronk en stelde toen vast: „Hij moest dus drie keer winnen!"

„Zo is 't en verdraaid, 't lukte 'm nog ook! Drie keer raadde ik kruis en drie keer kwam munt boven! Heb je ooit zo'n vervloekte pech meegemaakt? Hij grijsde met heel z'n lelijke snuit toen hij m'n centen naar zich toeharkte en ik had 'm er graag eentje

verkocht!”

Hij keek de Nachthavik aan met sombere blik en zuchtte gelaten.

„Wel, zo gaat 't. Centen kwijt en als 't 'n beetje wil ben ik ook m'n baantje nog kwijt!”

„Hoe dat zo?”

„Ik werk voor de Lazy S en misschien heb je gehoord van die overval op de stage...?”

„Ik heb er iets van gehoord,” gaf de Nachthavik toe.

„Wel, mijn baas is er z'n centen mee kwijt geraakt! Staat er niet te best voor, als ik 't goed begrepen heb! Als 't een beetje wil, raakt-ie z'n ranch kwijt en ik m'n job!”

Hij zuchtte opnieuw, dronk zijn glas leeg en zei: „Neem er nou eentje van mij!”

De Nachthavik, zijn ogen op de speeltafel gericht, waar juist een van de stoelen vrij kwam, schudde langzaam het hoofd.

„Not now, cowboy! Ik denk dat ik m'n geluk 'ns ga beproeven! Ik ben benieuwd of het mij beter vergaat dan jou!”

„Hoop dat je meer geluk hebt dan ik!”

„We zullen 'ns zien. Je kunt 't meemaken als je wilt!”

Langzaam liep hij naar de speeltafel toe en bleef enkele ogenblikken staan toekijken. Behalve de bankhouder zaten er nog twee spelers aan, de een kennelijk een mijnwerker, de ander een veeman.

Terwijl de bankhouder met snelle soepele vingers de kaarten deelde, gleden zijn harde, sluwe ogen een moment langs de Nachthavik, zijn dunne lippen plooiden zich tot een glimlachje en zijn gladde hoofd maakte een uitnodigend gebaar naar de lege stoel.

„Als je gaat zitten, mister,” zei hij, „kun je meedoen in een spelletje poker!”

De Nachthavik scheen het aanbod een ogenblik te overwegen en toen haalde hij de schouders op.

„Waarom eigenlijk niet,” mompelde hij en na een blik op de beide andere spelers, die instemmend knikten, trok hij de lege stoel naar zich toe en ging zitten.

Hij zag hoe de begerige ogen van de bankhouder zich richtten op het bundeltje bankbiljetten dat hij uit de binnenzak van zijn vest opdiepte en voor zich neerlegde.

Met ongeïnteresseerde blik, naar het scheen, volgde hij de razend snelle bewegingen, waarmee de bankhouder de kaarten ronddeelde en hij speelde niet te best! Hij maakte de indruk een gelegenheidsspeler te zijn, die de fijne kneepjes van het spel nauwelijks doorhad. Hij verhoogde zijn bod, ook als zijn kaarten vrij slecht waren... blufte op een wijze die het voor iedereen duidelijk maakte dat hij met slechte kaarten zat en verloor...

Een enkele keer slaagde hij er toch in enkele dollars binnen te halen maar na een aantal spelletjes stond hij op een verlies van een vierhonderd dollar.

De bankhouder, een flauw grijnslachje om de lippen, putte zich uit in verontschuldigen telkens als hij de winst opstreek... sprak met zachte stem over bad luck en dat meneer kennelijk zijn avond niet had.

De beide medespelers keken elkaar nu en dan aan en trokken zich tijdig uit iedere spelletje terug. Ze waren, dacht de Nachthavik, ongetwijfeld eerlijk en probeerden niet om van zijn stuntelige spel mee te profiteren.

Hij hoorde de jonge cowboy, met wie hij aan de tapkast had gestaan en die nu achter hem het spel

stond aan te zien, meewarig zuchten en het zachte gegriinnik van enkele andere omstanders.

Tenslotte vouwde de mijnwerker zijn kaarten in elkaar en legde ze op tafel.

„Ik hou ermee op, folks,” zei hij. „’t Is mijn tijd!”

Hij keek het geld na dat voor hem lag en zei: „Ik ben er ongeveer uitgesprongen! Heb ’t wel ’ns erger meegemaakt! Jij bent er minder goed afgekomen, mister! Sorry...!”

De Nachthavik glimlachte wat triest terwijl hij zijn overgebleven geld telde. Er lag nog ongeveer driehonderd dollar voor, hem. Hij had er ongeveer vijfhonderd verloren.

Van onder zijn wenkbrauwen zag hij de donkere ogen van de bankhouder loeren naar het resterende geld en hij lachte heimelijk. Hij twijfelde er niet aan dat hij beet zou krijgen!

Hij zuchtte diep en begon met onzekere vingers langzaam de dollarbiljetten samen te voegen.

„Dit was niet je gelukkige avond, sir,” kwam de zachte stem van de bankhouder, vol van vals meegevoel. Hij aarzelde een ogenblik en stelde voor: „Ik wil je nog ’n kans geven, sir, om wat van je

verloren geld terug te winnen! Een meer dan royale kans!”

„You will?” De stem van de Nachthavik klonk gretig en dankbaar.

De bankhouder knikte met eerlijke overtuiging.

„Yes sir! Je bent een nieuweling hier en mijn baas zou niet willen dat je je bekocht zou voelen. Hij wil dat een speler alle mogelijkheid krijgt om zijn verlies goed te maken!”

„Wel, dat is verdraaid aardig,” mompelde de Nachthavik. Hij glimlachte wat verlegen en keek de bankhouder aan.

„Op welke manier...”

Die glimlachte breed.

„Een simpel spelletje... kruis of munt! Als jij wint verdien je deze vierhonderd dollar terug...” hij legde vier biljetten van honderd dollar opzij van de stapel die voor hem lag, „en als je verliest dan is het geld dat daar nog voor je ligt voor de zaak...!”

Hij hief snel zijn smalle beweeglijke hand op toen de Nachthavik een opmerking wilde maken.

„Just a moment, sir,” vervolgde hij met een triomfantelijk lachje. „Ik weet wat je wilt zeggen!

Dan hebben de bank en jij nog maar een gelijke kans! No sir! We spelen het drie keer en als jij één keer goed raadt, dan heb je gewonnen! Je hebt dus een dubbele kans op winst! What do you say?"

De Nachthavik slikte, streek met zijn tong langs zijn lippen en keek de kring van de omstanders rond.

Sommige gezichten stonden gespannen... anderen droegen een grijns. Hij ontdekte plotseling de zwaar gebouwde mijnwerker onder de toeschouwers... De man die, een aantal uren tevoren, had aangeboden om hem „in de grond te boren”, had zijn kleine varkensoogjes strak op hem gericht en de Nachthavik vroeg zich af of de man zich de ontmoeting nog herinnerde.

„Wel, da's 'n eerlijke kans,” mompelde hij, nog weifelend en na een blik op het geld voor hem, zei hij resoluut: „Goed, ik neem ze aan!”

De bankhouder knikte.

„Natuurlijk heb je 'n kans... 'n kleine weliswaar, maar in elk geval 'n kans, dat je verliest!” zei hij met zachte, vermanende stem. „Dan zul je je verlies als 'n man moeten nemen!”

„I will!” knikte de Nachthavik.

„All right! Aan u de keuze, sir!”

De Nachthavik kneep zijn lippen op elkaar en fronste diep. Hij was er zich van bewust dat iedere beweging die hij maakte door een groot aantal ogen gespannen gevolgd werd en hij had moeite om een grijns te verbergen.

„Munt!” zei hij toen.

„Alle drie de keren, sir?”

De Nachthavik knikte nadrukkelijk.

„Fine!”

De bankhouder kreeg plotseling een lichte hoestbui, deed een greep in zijn broekzak en haalde een witte zakdoek te voorschijn. Hij bracht die voor zijn mond en veegde toen zijn voorhoofd af, waarop geen zweetdruppeltje te zien was.

„Sorry,” mompelde hij, stopte de zakdoek weer weg en zijn snelle hand greep naar de stapel munten die voor hem lagen.

„Here we are!”

Hij liet het zilveren dollarstuk zien dat hij tussen duim en wijsvinger had, gooide het met een snelle beweging omhoog, ving het op en sloeg het plat op de rug van zijn andere hand.

Hij glimlachte verontschuldigend.

„Sorry for you, mister,” zei hij terwijl hij zijn hand naar voren bracht om de Nachthavik en de naaste omstanders te laten controleren. „’t Is kruis...! Deze keer beter, sir!”

Opnieuw wentelde het geldstuk door de lucht en weer kwam, een ogenblik later, het medelijdende glimlachje.

Weer kruis!

„Dit is werkelijk pech,” mompelde de bankhouder. „Maar je hebt nog ’n kans, sir!”

En die zal ik nemen, vriend, dacht de Nachthavik grimmig.

Toen het muntstuk voor de derde maal werd omhoog geworpen, schoot hij plotseling overeind en naar voren en eer de kleine roofvogelklaus van de bankhouder de grijpende beweging maakte, had hij de munt te pakken.

Hij hoorde een zucht door de omstanders gaan... iemand zei op verontwaardigde toon dat dit geen manier van doen was... toen klonk de stem van de jonge cowboy, hard en scherp: „Hou je erbuiten, mister, en wacht af!”... de kleine hand van de

bankhouder gleed als een slang tussen zijn jas, op zoek naar de revolver in de schouderholster terwijl zijn ogen vol venijn op de Nachthavik waren gericht!

„Je zou even weinig kans hebben als je mij gaf, mister,” kwam de stem van de Nachthavik ijzig en de kleine man aan de andere kant van de speeltafel trok langzaam zijn hand terug toen hij de zware Colt Special op zich gericht zag.

De Nachthavik keek de kring rond en hij zag voornamelijk nieuwsgierige, deels afwijzende gezichten.

Hij lachte kort en bracht de vuist, die de munt omklemde naar voren.

„Wel, wat is 't? Kruis of munt?” vroeg hij uitdagend.

Niemand antwoordde.

„Dan zal ik 't zeggen! 't Is kruis! Hoe je 't ook draait, 't is kruis!”

„Jij daar,” en hij wees naar de mijnwerker, die hem met zijn kleine varkensoogjes vol afkeer aankeek maar blijkbaar het nodige respect had voor de grote dreigende revolver, „bekijk 't maar 'ns!”

De man kwam aarzelend naar voren en strekte zijn

enorme hand uit.

Hij was plotseling nieuwsgierig, nam het muntstuk aan en keerde het om en om tussen zijn dikke vingers.

„Wel...” en hij vloekte als een ketter, „’t is aan allebei de kanten ’t zelfde. Moet je hier zien... Jock, Archie, Baldo...”

Verontwaardigde stemmen klonken terwijl het geldstuk van hand tot hand ging.

„Nog ’n ogenblik, vrienden! Laten we eens kijken wat hij daar nog meer in petto heeft. Maak je andere broekzak eens leeg!”

De bankhouder die in zijn stoel zat weggezakt, kwam langzaam overeind.

„Dit moet ’n vergissing zijn geweest,” jammerde hij. „Ik moet dat van iemand gekregen hebben! Ik wist niet...”

„Hou je vervloekte leugens bij je en doe wat je gezegd wordt,” schreeuwde een woedende stem. „Met dat zelfde spelletje heb je mij ook al ’ns te grazen gehad. Come on, laat zien wat je in die andere broekzak hebt zitten!”

Er kwam een zakdoek uit en een geldstuk dat door

Bill Roscoe, de zware mijnwerker, uit zijn hand werd gegrist.

„Wel, waarachtig, aan twee kanten munt!” bromde een lange kerel met een korte grauwe baard, terwijl hij het geldstuk samen met Roscoe bekeek.

„En nu wil ik je jas nog graag zien!” kwam de stem van de Nachthavik. „Trek 'm uit!”

„En vlug of ik zal je 'n pak op je donder geven zoals je nog nooit gehad hebt!” snauwde Roscoe.

De bankhouder, zijn gezicht grijs en in zijn ogen alleen maar angst, trok zijn jas uit en legde hem op de speeltafel.

De Nachthavik liet zijn pistool in de holster glijden, trok de jas naar zich toe en onderzocht hem met vlugge vingers. Met luchtige bewegingen smeed hij de speelkaarten, die op verschillende plaatsen in de jas verborgen zaten, om zich heen.

„De Bank wint altijd,” grijnsde hij terwijl hij de jas wegsmeet, „maar deze keer niet van mij. Ik zal m'n vijfhonderd dollar maar terugnemen!”

„En ik de honderd en vijftig die ze mij afgezet hebben,” zei de jonge cowboy opgewekt. „Ik was al bang dat ik er naar kon fluiten maar ik zal nou toch

dat zadel kunnen kopen, dat ik in m'n gedachten heb!”

Plotseling bleken er nog al wat verliezers te zijn en de stapel geld was in no time verdwenen...

De bankhouder aan de andere tafel had daar snel het geld bijeengegaard en probeerde door de achterdeur te verdwijnen, maar ruwe handen van kerels die eerder op de avond hun geld aan zijn tafel waren kwijtgeraakt, grepen hem beet en sleurden hem terug...

„Wel, ik denk dat ik nou dat glas bier maar van je neem, cowboy,” grinnikte de Nachthavik maar er bleek geen bediende meer achter de tapkast aanwezig te zijn!

Toen vloog de deur in de wand, opzij van de tapkast, open en Kirk Barret stormde binnen, op de voet gevolgd door Fred Shilo!

Kennelijk was de bediende het tweetal gaan waarschuwen en had hij hen al op de hoogte gebracht van hetgeen er gebeurd was.

Barret's gezicht zag wit van woede. Het harde, scherpe gezicht van Shilo stond ondoorgrondelijk. Zijn kille ogen gleden door het lokaal en bleven op de

Nachthavik rusten. De man droeg twee pistolen en de Nachthavik wist dat hij gevaarlijk was.

„Wat is hier aan de hand!” schreeuwde Barret woest. „Je vraagt naar de bekende weg, mister,” antwoordde de Nachthavik lijsig.

„En wat doe jij hier!” bulderde Barret. „Weten jullie wie dit is, folks?” richtte hij zich met luide stem tot de aanwezigen. „Dit is een van de kerels, die de stage vanmorgen hebben leeg gehaald! Er met jullie lonen vandoor zijn gegaan!”

„En wat dan nog!” schreeuwde een uitdagende stem. „Jij bent al jaren bezig met ons te bestelen! Dat hebben we vanavond gemerkt!”

„Dat was een vergissing!” snauwde Barret. „Ik zal ’t onderzoeken en als blijkt dat m’n twee bankhouders niet eerlijk zijn geweest, dan vliegen ze eruit! En ik zal ervoor zorgen dat jullie je geld terug krijgen!”

„Ik heb ’t mijne al! Bedankt!” kwam een andere stem op triomfantelijke toon en er volgde een daverend gelach.

„Voor ons hoeft je ook geen moeite te doen, Barret!” en opnieuw volgde een lachsalvo.

Barret kneep zijn lippen op elkaar, zijn borst zette uit en het leek alsof hij zou ontploffen.

Toen wisselde hij een snelle blik met Shilo, zijn lippen bewogen in een kort bevel en de Nachthavik zag de 'gunman' langzaam naar zich toekomen. Hij wist dat het daarop uit moest lopen!

De bezoekers schenen aan te voelen wat er ging gebeuren... er was een geschuifel van voeten die haastig uit de vuurlinie probeerden weg te komen... toen was het plotseling stil!

Shilo bleef op enige meters van de Nachthavik staan, zijn armen langs zijn lichaam.

„Jij beroofde de postkoets, mister,” zei hij op effen toon.

„En jij hebt dat gezien?”

„Ik zag 't!”

„Waarom heb je me dan niet neergeschoten? Jij had 'n geweer! En jij was de bewaker!”

Shilo trok een ogenblik zijn wenkbrauwen samen en zijn ogen richtten zich onwillekeurig op zijn baas. Het was een vraag die hij niet had verwacht.

„Dat deed ik!” zei hij toen snel. „Maar ik miste!”

„Je miste!” herhaalde de Nachthavik sarcastisch.

„Dat dacht ik al, want ik ben er nog steeds!” Hij hoorde iemand achter zich grinniken, en ging verder: „Of je bent maar ’n luizige schutter, Shilo, of je hebt helemaal niet geschoten, omdat er niets te schieten viel!”

„Jij denkt dat ’t een leugen is?”

„Ik weet dat ’t ’n leugen is!” antwoordde de Nachthavik hard en duidelijk. „Je bent ’n leugenaar, Shilo, en je weet ’t!”

Hij zag de handen van de man bewegen bij de pistolen.

„Dat heb ik nog nooit van iemand genomen, mister,” zei Shilo toonloos en toen snauwde hij: „Grab your gun!”

Maar er volgde geen schot!!

Fred Shilo’s samengeknepen ogen, intens op de Nachthavik gericht, werden plotseling groot en dof want eer zijn klauwende hand zijn lange pistool vrij had uit de holster, zag hij een zware Colt als bij toverslag in de hand van zijn tegenstander verschijnen en het dodelijke wapen was op zijn borst gericht!

Hij staarde ernaar en zijn mond zakte trillend open.

„Ga je gang, Shilo,” klonk de tartende stem. „Je staat al met een been in het graf!”

Shilo liet zijn pistool terug glijden in de holster en zijn hand maakte zich bevend los van de kolf. Zijn gezicht zag grauw.

„Laat je gordel dan maar vallen!” De stem van de Nachthavik klonk kort en gebiedend.

Zwijgend haakte Shilo de gesp los en de pistoolgordel viel met een klap op de grond.

De klap scheen de spanning te breken. Het hele lokaal was eensklaps weer gevuld met geluid, een geroezemoes van opgewonden stemmen.

Barret, zijn gezicht een strak masker en in zijn ogen nog de sporen van ongeloof over de nederlaag van zijn beschermer, snauwde een korte opmerking naar Shilo en keerde zich om om weer naar zijn kantoor terug te gaan. Shilo volgde schoorvoetend.

Een stem riep: „Hé, Kirk, stuur je bediende terug. Ik lust nog wel ’n biertje! Dit is ’n avond om feest te vieren!”

„You go to hell!” kwam het venijnige antwoord van Barret.

„Zeg, hoorden jullie dat, lui?” De stem was nu vol

verontwaardiging. „Hoorden jullie wat die afzetter zei? Moeten wij dat nemen?”

Het antwoord kwam in de vorm van een luid glasgerinkel toen een van de aanwezigen een stoel door het venster naar buiten smeed.

Het was het sein voor de algehele vernieling!

De Nachthavik ontweek op het nippertje een tafel die door de lucht zeilde en over de tapkast heen, de grote spiegel daar achter en een aantal flessen in gruzelementen sloeg.

Er werd gelachen en gevloekt terwijl een stel mijnwerkers hun woede afreageerde en als een orkaan in het lokaal huishielden...

Dit was, dacht hij, het moment om te trachten uit de storm te raken!

Hij keek om zich heen op zoek naar de jonge cowboy, die zonder dat hij het zich bewust was, de hele vertoning op gang gezet had.

Hij zag de jongeman uitgelaten staan dansen op een van de speeltafels, tot het blad het krakend begaf!

Hij worstelde zich naar de deur en voelde daar plotseling een zware hand op zijn schouder.

Het was de hand van Bill Roscoe. Roscoe's gezicht

zag rood van opwinding en zijn kleine varkensoogjes glinsterden vrolijk.

„Thanks, mister!” bromde hij. „You did a good job! Wat ons betreft, zó!” en hij stak een grote duim triomfantelijk omhoog.

Toen ramde iemand hem met een stoel en hij keerde zich om als een woedende beer.

De Nachthavik glipte haastig naar buiten en ademde de koele, zuivere avondlucht in. Achter hem woedde de storm onverminderd voort!

Uit de schaduw maakte zich een figuur los en, terwijl zijn hand onwillekeurig naar zijn pistool gleed, ontdekte de Nachthavik dat het deputy Murdock was.

„Hello, Rowdy,” zei hij lijsig. „Je komt zo’n beetje als mosterd na de maaltijd!”

„Daar vergis je je in, vriend,” antwoordde Murdock luchtig. „Ik was er al die tijd, gereed om je ’n handje toe te steken, als het nodig zou zijn geweest. Wel, het bleek niet nodig,” voegde hij er nuchter aan toe.

„Ik heb je niet gezien!”

„Ik stond bij de ingang! Niemand zag me... ze hadden alleen maar oog voor jou... en Fred Shilo! Wachtend, wie van jullie het loodje zou leggen!” Hij

kneep zijn ogen samen en knikte waardierend. „Je bent wel razend snel met dat schietijzer van je, Smith! Je had Shilo kunnen neerschieten! Hij had geen schijn van kans! En het zou nog zelfverdediging geweest zijn ook. Niemand zou er een woord over gezegd hebben!”

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd.

„Het zou moord geweest zijn, Row! Niets minder dan dat! Zoals je zegt... hij had geen schijn van kans! Shilo is misschien iets vlugger dan de doorsnee man maar hij is niet werkelijk vlug! Dat heb je kunnen zien!”

„Dat heb ik nu ontdekt, ja! Je hebt in elk geval zijn reputatie naar de knoppen geholpen, Smith! En dat zal-ie niet leuk vinden! Evenmin als Barret. Ze zullen proberen

revanche te nemen... zo nodig met een schot uit 'n hinderlaag!”

Hij keek naar de saloon waar zich buiten een aantal toeschouwers verzameld hadden en waar binnen de herrie onverminderd voortduurde.

„Ik heb zo'n idee dat ze de hele tent aan het slopen zijn,” mompelde hij.

„Moet je niet proberen er 'n stokje voor te steken, Row?”

Murdock lachte kort.

„Heb jij wel eens geprobeerd een kudde buffalo's, die op hol geslagen was, tegen te houden, Smith? Of 'n trein? Wel, ik ook niet en ik voel er ook niks voor! Het zou een mislukking worden en daar heb ik 'n hekel aan!”

„Ik begrijp wat je bedoelt!” grinnikte de Nachthavik. „Het is misschien ook maar beter de storm te laten uitwoeden!” Hij streek met zijn hand over zijn gezicht. „Ik denk dat ik 't bed maar eens ga opzoeken! Het zou morgen best eens een drukke dag kunnen worden!”

„Bijzondere plannen voor morgen?” informeerde Murdock langs zijn neus weg.

„Weet niet! Moet er nog 'ns een nachtje over slapen! Is Buck Scott nog in de stad geweest?”

„Niet dat ik weet! Ik denk dat Buck zal zitten te piekeren, hoe-ie uit de trouble moet komen!”

„Misschien ga ik 'm morgen wel een bezoek brengen! Ik hoop nog steeds dat ik zaken met 'm doen kan!” „Sommige mensen blijven optimist,” bromde

Murdock. „Wel, denk aan wat ik je gezegd heb! Pas op voor Barret en Shilo!”

„I will! Tussen twee haakjes, waar wonen ze?”

„Barret heeft een huis in de heuvels... halfweg de stad en de mijn. Shilo woont in een hut daar vlak bij. Maar als ze in de stad zijn, blijft Barret nog wel eens over in de saloon... hij heeft daar 'n kantoortje en daar staat ook een bed in!”...

„Zal-ie vannacht niet rustig liggen, denk ik!”

„Nee! En Shilo heeft vrienden wonen even buiten de stad! Daar overnacht-ie wel eens!”

„I see!”

Hij luisterde een ogenblik naar het tumult in de Miner's Rest, dat nu zijn hoogtepunt scheen te hebben bereikt.

„Misschien kan ik toch maar beter eens gaan kijken wat ze daar allemaal uitspoken,” mompelde Murdock twijfelachtig, terwijl hij zijn pistoolgordel optrok.

„Barret zal 't fijn vinden,” verzekerde de Nachthavik spottend. „En als er niks meer te redden valt, zul je in elk geval een troostend woord kunnen spreken!”

Murdock vertrok zijn gezicht tot een grimas.

„Bedankt voor je goeie raad, pal,” antwoordde hij...

HOOFDSTUK V

Bijna gesnapt

De Nachthavik was halverwege zijn hotel, toen zijn scherpe gehoor een geluid opving in de stille, verlaten straat.

Hij keek achter zich maar kon in de duisternis niemand ontdekken.

Toch kwam er iemand achter hem aan, daar was hij zeker van.

Een late wandelaar, op weg naar huis?

De waarschuwing van Rowdy Murdock kwam plotseling in zijn gedachten en deed hem op zijn hoede zijn.

Hij liep langzaam verder, voorzichtig, zoveel mogelijk zijn eigen voetstappen dempend. Toen hij rechts van hem een smalle donkere inham ontdekte, glipte hij er haastig in en wachtte gespannen in het duister, zijn hand aan zijn pistool.

Het was misschien loos alarm maar hij was niet van plan risico te nemen!

Na enkele ogenblikken hoorde hij de zachte naderende voetstappen. De man liep kennelijk naast het trottoir op de zanderige middenweg. Toen was er het zachte gerinkel van sporen...

Even later zag hij vagelijk, de donkere figuur voorbij komen en hoewel hij het gezicht niet kon zien, herkende hij hem aan zijn lange gestalte en zijn manier van lopen.

Fred Shilo, zonder enige twijfel.

De man maakte niet de indruk dat hij achter iemand aan zat en de Nachthavik vermoedde, dat hij op weg was naar de stalhouderij om zijn paard op te halen.

Hij zou voorlopig wel uit Copperville verdwijnen. Zijn reputatie van scherpschutter had vanavond een geduchte knauw gehad en dat was zo wat het laatste wat deze figuren konden verdragen! Hij had voor iedereen in de saloon als een derderangs artist te kijk gestaan. Hij zou in Copperville zijn gezag, dat-ie aan zijn pistool ontleende, grotendeels verloren zijn... het praatje zou vlug genoeg de ronde doen, en dat zou betekenen dat ook zijn baas, Barret, hem

vermoedelijk zou laten vallen.

Hij kwam uit zijn schuilplaats te voorschijn en liep nu op zijn beurt achter Shilo aan. Hij kon de man in de duisternis nog maar nauwelijks waarnemen en er was weinig kans dat Shilo hem zou zien. De man was er zich blijkbaar ook niet van bewust dat er iemand achter hem aan kwam en de Nachthavik had geen behoefte aan een tweede ontmoeting met Shilo op deze avond.

Shilo liep de stalhouderij voorbij en de Nachthavik herinnerde zich de mededeling van Murdock, dat de man hier vrienden had, waar hij wel eens de nacht doorbracht.

Hij grinnikte zachtjes bij de gedachte dat Shilo, even goed als Barret, behoefte zou hebben aan een vriendelijk en troostend woord.

In hetzelfde tempo als de man voor hem, vervolgde hij zijn weg, ontmoette nog enkele late voorbijgangers en bemerkte plotseling dat hij, zonder dat hij er erg in had gehad, het Big Saddle Hotel al gepasseerd was!

Wat moest hij doen? Omkeren of verder achter de man aangaan en zien waar dat hem zou brengen?

Hij besloot tot het laatste!

In elk geval kon het van belang zijn te weten, waar Shilo's verblijfplaats in Copperville lag. Er was alle kans dat hij in de komende dagen nog met de kerel te maken zou krijgen en hoe meer hij van alles wat Shilo aanging, op de hoogte was, des te beter!

De straat liep ten einde, de bebouwing werd schaarser en onderbroken door donkere stukken open terrein, begroeid, voor zover hij kon zien, met laag struikgewas en hier en daar rees een boom omhoog tegen de nachtelijke hemel.

Hoewel Shilo gestaag voortwandelde, als een man die een doel voor ogen heeft, en niet op of om keek, liet de Nachthavik de afstand tussen hen wat groter worden om te voorkomen dat Shilo iets van de achtervolging zou merken.

Hij voelde dat de weg langzaam begon te stijgen en, op een gegeven ogenblik, was hij Fred Shilo, die hij voortdurend als een vage schim in de duisternis had kunnen waarnemen, uit het oog verloren.

Een ogenblik hield hij de pas in en vroeg zich af of de man iets van zijn aanwezigheid had gemerkt en hem nu stond op te wachten!

Er was geen geluid te horen... alles leek stil en verlaten en Shilo was verdwenen!

Hij haalde de schouders op en ging behoedzaam, ieder geluid vermijgend, verder.

Na enkele tientallen meters bereikte hij een groep struiken en ontdekte dat de weg daar achter, een bocht maakte. Dat was de reden waarom hij Shilo uit het gezicht was kwijtgeraakt.

Hij liep verder tot hij een punt bereikte waar, links van hem, een breed zandpad op de weg uitkwam. Aan weerszijden stonden donkere groepen struiken en aan één zijde een rij lage bomen.

Misschien was Shilo hier afgeslagen!

Veel verder kon het niet zijn, als hij deputy Murdock goed begrepen had!

Hij sloeg het pad in en liep langzaam verder door het gele, mulle zand...

Plotseling hielden de struiken op en liep het pad uit op het open erf voor een kleine blokhut, opgetrokken van leem en hout, duidelijk afgetekend, aan beide kanten begrensd door een donkere haag van hoge heesters met er boven de donkere, breed uitwaaiierende kruin van een katoenboom, die

blijkbaar op het achtererf stond.

De twee kleine vensters, die hoog in de wand waren aangebracht, waren vaag verlicht.

De Nachthavik bleef staan om de situatie op te nemen. Alles was stil en rustig. Alleen het licht wees erop dat de hut bewoond was.

Hij hoopte maar dat hij op de goede plaats was aangeland! Dat moest hij in elk geval zien te achterhalen!

Omzichtig sloop hij langs de rand van het erf, zoveel mogelijk de schaduw van het struikgewas zoekend, om het terrein rond de hut te verkennen.

Gebeurtenissen in het verleden hadden hem geleerd dat het nodig was, om niet voor onaangename verrassingen te komen staan!

Aan de achterzijde was een kleine aanbouw aanwezig, van hout en adobe opgetrokken en voorzien van een deur, die, evenals de deur aan de voorkant, van grove, ruwe planken was gemaakt.

Voorzichtig probeerde hij of de deur open was, maar dat bleek niet het geval! Er was geen beweging in te krijgen!

In een kleine corral, tegen de rand van de

begroeiing, zag hij de donkere vorm van een paard, dat kennelijk stond te slapen, het hoofd naar beneden.

Geruisloos zette hij zijn onderzoekstocht voort.

Aan de zijkant was een open loodsje aangebouwd... enkele ruwe boomstammen die een golfplaten dak ondersteunden. Er stond een rek en een voederbak voor paarden.

De blokhut zelf was niet meer dan één, vrij groot, vertrek, bemerkte hij, toen hij langs de voorzijde sloop.

De wand was tot manshoogte opgetrokken uit leem, met daarboven hout.

De beide daarin aangebrachte ramen waren gesloten en vaag verlicht.

Hij hoorde een zacht gemompel van stemmen maar wat er gezegd werd, was volkomen onverstaanbaar.

Roerloos bleef de Nachthavik enkele ogenblikken staan! Hij was, dacht hij, er alles bij elkaar genomen, niet veel wijzer van geworden! Hij had niet eens zekerheid, dat dit de plaats was, waar Fred Shilo zich bevond!

Wrevelig gestemd liep hij opnieuw omzichtig om de

hut heen tot hij weer de zijkant van de hut bereikte.

Onder het dak van de loods was de duisternis intens en terwijl hij tastend, zijn hand langs de wand bewoog, ontdekte hij plotseling dat die van hout was gemaakt... ruwe, onregelmatige, zware, planken, zo goed mogelijk samengevoegd, terwijl de reten met leem waren dicht gepleisterd.

Hij legde er zijn oor tegen aan, hoorde ook hier het zachte geroezemoes van stemmen maar even onduidelijk en niet te verstaan.

Fronsend staarde hij de duisternis in... toen deed een plotselinge gedachte hem naar zijn mes grijpen!

Hij zocht voorzichtig de wand af met gevoelige vingers tot hij een plaats vond waar vrij veel adobe was aangebracht.

Met zijn mes begon hij de harde leem te bewerken en hij hoopte maar dat het zachte schrapende geluid dat hij veroorzaakte, binnen niet zou worden gehoord.

Het leverde in het begin niet veel resultaat op, maar toen gleed het mes plotseling door en hij voelde hoe een vrij groot stuk los kwam.

Voor het kon vallen, had hij het met zijn andere hand te pakken en legde het zachtjes op de grond.

Er was een opening ontstaan van enkele centimeters breedte tussen de planken... een brede kier en hij glimlachte tevreden toen hij er zijn oog voor bracht.

Om een tafel onder een walmende olielamp, zaten drie kerels en een van hen was Fred Shilo! Er stond een fles op tafel en glazen en het drietal was druk in gesprek.

Shilo was aan het woord en hij was kennelijk kwaad! Hij sprak heftig, met drukke handbewegingen en plotseling liet hij zijn vuist met kracht op de tafel neerkomen! Een van de andere kerels greep haastig de fles, die stond te dansen op de tafel en de Nachthavik legde zijn oor tegen de opening.

„Take it easy, Fred!” De stem van de andere kerel klonk scherp, en drong duidelijk tot de Nachthavik door. „Je moet er je niet zo druk over maken, see! Goed... je bent nou tegen ’n vent aangelopen, die met z’n schietijzer net iets vlugger was dan jij! Oké, en wat dan nog! Dacht je dat jij de enige was? Ik kan er je zo’n stel noemen, waar je ’n harde dobber aan zou hebben! Jack Warden... Frank Nolan... Ed Hines... Pete Raven...! Ze zijn even vlug als jij, Fred... of

vlugger! Iedere gunfighter krijgt op 'n goeie dag te maken met 'n kerel die net iets vlugger is dan hij en dan wordt z'n lichtje uitgeblazen! Jij hebt geluk gehad, dat die vent in de kroeg van Barret niet doordrukte!”

Hij lachte schor en nam een slok uit zijn glas.

„Jij hebt tenminste nog de kans om 'm de rekening te presenteren!”

„Yeah! En dat zal ik!” De stem van Shilo was dik van woede. „Als ik 'm weer ontmoet... en ik weet dat dat zal gebeuren... dan zal ik de eerste zijn die de trekker overhaalt!”

Als je daar de kans voor krijgt, dacht de Nachthavik.

„Clem is right,” merkte de derde man op. „Maak je er niet zo druk over. We krijgen die kerel te pakken en we hangen 'm op en daarmee is 't hele geval voorbij! Over! Uit!”

„Jij hebt goed praten, Lew,” wierp Shilo tegen. „En hoe moet 't dan met Barret!”

„Barret!” viel Clem ruw uit, „kan voor mijn part naar de hel lopen! Hij huurde mij voor dit karweitje... goed! Ik heb de stage tot staan gebracht en daar ben

ik voor betaald! Oké! Dat 't mis liep is mijn schuld niet! Bovendien... we hebben de centen toch... of niet? Ik heb met Barrett niks meer te maken!”

„Hij moet 't geld hebben... morgen! Ik moet 't 'm morgenavond als het donker is gaan brengen! En dan heeft-ie me verder niet meer nodig! Wat hem betreft heb ik afgedaan!” bromde Shilo.

„Da's prachtig!” betoogde de man die Lew heette. „Je hebt lang genoeg aan de leiband van Barret gelopen! 't Is net als Clem hier zegt... laat 'm naar de duivel lopen!”

Het was even stil en de Nachthavik keek snel naar binnen.

Shilo zat voor zich uit te staren. Een van de andere kerels keek hem met een flauw grijnslachje aan.

Toen hij begon te spreken, legde de Nachthavik haastig zijn oor weer tegen de opening in de wand.

„... beter idee! Jij hebt dat geld verborgen, Fred! Waar de stage is neergeduveld! Oké! We doen dit! We halen de buit morgen op en smeren 'm, see? Met honderd duizend smakkers hebben we geen mens meer nodig! In twee dagen hard rijden zitten we in Mexico en wie doet ons wat!”

„Wait a minute...!“ De stem van Shilo klonk bezorgd. „Je vergeet dat Barret me kan zakken en verkopen! Over dat gevalletje in Rock Springs. Hij heeft er me vanavond nog aan herinnerd! Een woord van hem aan de sheriff en ik draai er voor twintig jaar achter!“

„Niet als je in Mexico zit!“

„Dan kan ik hier niet meer terug komen!“

Clem lachte ruw.

„Als we met z’n drieën delen, hebben we per man meer dan dertig duizend dollar! Met dat geld zit ik in Mexico goed! Dan hoef ik hier niet meer terug te komen! Wat jij, Lew?“

„Ik geloof dat je gelijk hebt, Clem! Ik zou er niks voor voelen om hier rond te lopen terwijl zo’n vent als Barret me er ieder moment zou kunnen bijlappen! Dan was ik ’m al lang gesmeerd... of ik was die kerel kwijt gespeeld!“ Hij grijnslachte en de bedoeling was duidelijk.

„Je ligt nu met Barret overhoop!“ kwam de stem van Clem opnieuw. „Hij moet je niet meer, maar hij zal je ook niet zonder meer laten gaan... los laten lopen met de kans dat je ’m op ’n goeie dag te grazen

neemt om van 'm af te zijn! Wat houdt 'm tegen om jou, als je de centen netjes hebt afgeleverd, erbij te lappen? Een ongetekend briefje aan de sheriff is voldoende. En Barret lacht in z'n vuistje...”

Opnieuw viel er een stilte en de Nachthavik veranderde iets van houding... hij verzette zijn voet en de gelaarsde voet kwam in aanraking met iets wat, naar hij dacht, een emmer was!

Het geluid was niet erg hard maar het klonk in zijn oren als een pistoolschot!

Hij vroeg zich af of de mannen binnen er iets van gehoord hadden en legde haastig zijn oor weer tegen de wand.

Het bleef nog een ogenblik stil, toen klonk de stem van Lew: „Hoe je 't ook wendt of keert, Fred, je zit in de trouble en je blijft erin als je 'm niet smeert!”

„I guess you're right!” Het antwoord van Shilo kwam met een zucht. „Morgen...”

„...middag,” viel Lew in de rede en de Nachthavik fronste onwillekeurig de wenkbrauwen.

„Laten we 't op mor...”

De Nachthavik ving plotseling een gerucht op... een zwak geluid achter hem en hij reageerde in een flits!

Hij rolde weg op het zelfde moment dat een stuk hout neerzwepte op de plaats waar hij gestaan had.

Terwijl hij in een oogwenk weer overeind was, zag hij de donkere, zware gestalte van Clem, het kon niemand anders zijn, opnieuw uithalen voor een slag.

Het zware eind hout sloeg rakelings langs zijn schouder toen hij het nog maar net kon ontwijken. Zijn vuist schoot uit en hij raakte de kerel opzij tegen zijn hoofd. Clem schreeuwde, liet zijn slagwapen vallen en deed een uitval naar zijn tegenstander. Hij kreeg de Nachthavik beet met een van zijn grote handen en schreeuwde opnieuw om hulp van zijn kameraden.

De Nachthavik hoorde hen komen, sloeg wild naar het gezicht van zijn aanvaller... raakte hem nauwelijks en trok toen met een ruk zijn pistool uit de holster.

De venijnige klap van de lange loop van het wapen op de hand, die zijn arm omklemd hield, deed Clem het uitschreeuwen van pijn! De hand liet los, de Nachthavik duwde de man van zich af en zette het op een lopen!

Zigzaggend rende hij over het erf naar het

beschermende struikgewas.

Hij zag vaag de donkere figuren van Fred Shilo en Lew op het erf... schoten kraakten en hij hoorde de kogels om zijn oren fluiten...

Om aan zijn achtervolgers te ontkomen vuurt de Nachthavik op hen... (blz. 67)

Toen stortte hij zich in het struikgewas en vuurde

zelf enkele schoten af om achtervolgers af te schrikken!

Hij hoorde de kerels achter zich schreeuwen terwijl ze een stroom van kogels het struikgewas instuurden op de plaats waar hij verdwenen was!

Ze deerden hem niet en langzaam worstelde hij zich tussen de struiken door tot hij de weg bereikte. Hij had niet de indruk dat er een achtervolging was ingesteld...

Nauwelijks een kwartier later opende hij de deur van zijn hotel en stapte opgewekt naar binnen.

Er waren geen klanten meer maar Matt Robbins stond nog achter de tapkast.

„Heb je nog 'n kop zwarte koffie voor me?” vroeg de Nachthavik.

„Yes sir!”

Toen hij enkele ogenblikken later de koffie voor de Nachthavik neerzette, merkte hij op: „Er schijnen vanavond enige moeilijkheden te zijn geweest in de Miner's Rest!”

De Nachthavik grinnikte.

Hij was er van overtuigd, dat de hotelhouder al volledig op de hoogte was van alles wat er in de

saloon was voorgevallen.

Maar hij hield zich van de domme en vroeg verrast: „Oh... Yeah?”

Robbins knikte met een onschuldig gezicht.

„Yes sir! De mijnwerkers hebben er blijkbaar nog al huis gehouden! Iemand kwam er achter dat er vals gespeeld werd en dat namen de miners niet! Ze schijnen de hele zaak vernield te hebben! De saloon is voorlopig gesloten!”

Hij keek de Nachthavik aan, trok een wenkbrauw omhoog en glimlachte vaag.

„Dat risico zit er altijd in,” zei hij peinzend. „Op een of andere dag komt iemand er achter... wel, u weet hoe dat gaat, mister Smith!”

Zijn gezicht vertrok en het leek of hij knipoogde.

„Ik weet hoe 't gaat, Matt,” herhaalde de Nachthavik. „Het kwaad wordt altijd gestrafd... vroeg of laat! Het is in elk geval goed voor jouw klandizie! De mijnwerkers zullen toch ergens hun glaasje bier moeten drinken!” Hij dronk zijn kop koffie leeg en vroeg: „Hoe laat kan ik morgenvroeg terecht voor m'n ontbijt, Matt?”

„Om zes uur ben ik weer aan 't werk!”

„Zes uur is vroeg genoeg! Dan ga ik nu de lakenstraat opzoeken! En... eh... als iemand mocht informeren hoe laat ik in het hotel terug was...”

„...dan zal ik zeggen dat ik niet op de klok gekeken heb!” vulde Robbins aan.

„Dat lijkt me 't juiste antwoord!” knikte de Nachthavik...

HOOFDSTUK VI

De buit is verdwenen

Terwijl hij, languit op zijn bed liggend, nog een sigaret rookte, dacht de Nachthavik na over de gebeurtenissen van het laatste deel van de avond.

Het was achteraf gezien een goed idee geweest om Shilo te volgen, peinsde hij. Het had hem een heel stuk wijzer gemaakt!

De overval op de postkoets en de diefstal van het geld was dus het werk van Barret, ook al had die er niet rechtstreeks aan deel genomen, Fred Shilo en de man die Clem heette en die blijkbaar het schot had gelost, dat Joe Baxter, de koetsier, bijna het leven had gekost.

Shilo had het geld verborgen, in de buurt van de plek waar de postkoets was neergekomen en hij moest het aan Barret in handen spelen.

Het verbergen van de buit moest zijn gebeurd in de

tijd dat de Nachthavik op weg was naar Copperville om hulp te gaan halen. De hele manier van optreden van Shilo was nu wel duidelijk!

Kirk Barret had Shilo op een of andere wijze in zijn macht, vanwege een voorval dat zich in Rock Springs had afgespeeld en waarbij Shilo betrokken was geweest. Zou wel een of andere schurkenstreek zijn, die gemakkelijk te achterhalen was, dacht hij.

En de bedoeling van de drie kerels was nu om Barret naar het geld te laten fluiten en met de buit naar Mexico uit te wijken!

Wel, daar zou hij een stokje voor moeten steken!

Het was jammer dat dat ongelukje met die emmer, of wat het dan ook geweest was, zijn aanwezigheid had verraden! Hij was er alles bij elkaar nog goed af gekomen! Het was meer geluk dan wijsheid geweest!

Hij vroeg zich af of ze hem in de duisternis herkend hadden? Vermoedelijk niet maar Shilo zou hem zeker verdenken!

Ze hadden het overigens wel handig gespeeld en van zijn kant was het dom geweest om te luisteren in plaats van te kijken!

Nu hadden Shilo en Lew het gesprek voortgezet,

alsof ze niets gehoord hadden terwijl Clem zich stilletjes verwijderd had om de indringer te verrassen. Hij was er nog bijna in geslaagd ook. Maar goed dat hij een eind hout gebruikt had en geen pistool!

De Nachthavik trok peinzend aan zijn sigaret.

Hoe stond de zaak er nu bij?

Shilo en zijn trawanten zouden ervan uit gaan dat hun gesprek was afgeluisterd. Dat nog iemand wist in welke omgeving het geld verborgen zat en dat die iemand de sheriff wel eens zou kunnen inlichten!

Ze konden twee dingen doen! Of zich rustig houden met het gevaar dat, bij een intensieve speurtocht, het geld door anderen zou worden gevonden en aan hun neus voorbij zou gaan. Of zien om het zo vlug mogelijk te pakken te krijgen en hem te smeren naar Mexico!

De Nachthavik dacht dat ze die laatste keus zouden maken!

Ze zouden er al vroeg voor op pad gaan en ze zouden op hun hoede zijn!

Hij drukte het eindje sigaret uit en staarde naar het plafond.

Hij zou in alle vroegte de sheriff vertellen hoe de vork in de steel zat en het aan hem verder overlaten! Als het kon, moesten ze proberen de kerels op heterdaad te betrappen...

Het was nog vroeg in de morgen toen de Nachthavik het kantoor van sheriff Clark binnen stapte.

Clark was niet aanwezig maar in zijn stoel zat Rowdy Murdock, zijn gelaarsde voeten op de schrijftafel. Hij geeuwde breed toen de Nachthavik de deur achter zich sloot, en lichtte zijn voeten van de tafel.

„Je bent vroeg!” stelde Murdock vast.

„Jij ook!”

„Dat hoort bij mijn job, helaas!” bromde Murdock gemelijk. „Heb vannacht maar ’n uur of drie slaap gehad!” „Hoe was ’t in de Miner’s Rest?”

„Toen ik binnenkwam, was de begrafenis net afgelopen!” grijnsde Murdock. „Er hangt nu een bord: Wegens omstandigheden gesloten!”

„Wat zei Barret ervan?”

„Heb ’m niet meer gezien!”

„Waar is de sheriff?”

„Ik vermoed dat-ie op het ogenblik onderweg is naar Mesquite,” antwoordde Murdock. „Is niet terug voor vanavond laat of misschien pas morgen! Heb je 'm nodig?” „Wat ik te zeggen heb, kan ik jou ook vertellen! Luister...”

Rowdy Murdock luisterde aandachtig naar het relaas van de Nachthavik.

„Dus Kirk Barret is de man achter de schermen,” knikte hij. „Heb die kerel nooit helemaal vertrouwd! Is me 'n beetje te glad! Fred Shilo, Clem Edwards en Lew Cabot hebben het spelletje meegespeeld! En Shilo heeft het geld verborgen in de buurt van de plek waar de stage is neergekomen!”

Hij staarde enkele ogenblikken naar buiten en kwam toen overeind.

„Ik geloof dat er 'n kans is om die kerels op heterdaad te betrappen als we vlug zijn,” zei hij. „Ze zullen er haast achter zetten om de buit in te pikken nu het niet langer hun geheim is! Wat denk jij ervan?”

„Volkomen mee eens,” verzekerde de Nachthavik.

„Ben je van de partij?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Waarom eigenlijk niet? Als jij denkt dat je me kunt

gebruiken!”

„’t Is altijd plezierig om iemand te hebben om tegen te praten!” grijnsde Murdock. „Come on, let’s get the horses!”

In de koele morgenlucht draafden ze naast elkaar over de zanderige weg in de richting van de Kiowa Pas. De zon steeg langzaam hoger maar de hitte van de dag moest nog komen.

Blackie, die bijna een hele dag op stal had gestaan, had er zin in en probeerde met speelse zijsprongetjes de aandacht van zijn baas te trekken.

Toen ze het punt bereikt hadden waar de stijging naar de Pas begon, wendde Murdock de teugel naar links, een pad volgend dat slingerend en zacht glooiend in zuidelijke richting liep.

„Gaat dit pad rechtstreeks naar de plek waar de stage terecht gekomen is?” informeerde de Nachthavik.

Murdock wendde zich half om in het zadel en schudde het hoofd.

„Nee, dan zouden we meer die richting moeten gaan,” wees hij. „We maken een omweg! Ik wil

voorkomen dat Shilo en de anderen, als ze achter ons aankomen, onze verse sporen zien!”

De Nachthavik knikte. Murdock was pienter, dacht hij. Een goeie man om mee samen te werken.

De begroeiing werd dichter en na enige tijd was het pad nauwelijks nog zichtbaar in het beboste terrein dat zich aan weerszijden uitstreckte.

Murdock hield zijn paard in en zei: „Ik weet ’n goed plekje, hier vlak bij, waar we de paarden kunnen achterlaten. We gaan dan te voet verder naar een hoog gelegen punt daar in de buurt, vanwaar we de hele omgeving kunnen overzien!”

„Jij zegt ’t maar! Zijn we hier ver van de plaats waar de koets is neergekomen?”

„Niet zo ver! Als we die kerels zien komen, kunnen we vlug genoeg beneden zijn om hen te betrappen, gesteld dat het geld inderdaad dicht bij de koets verborgen ligt!” „Dat beweerde Shilo in elk geval,” verzekerde de Nachthavik. „All right, laten we dan de paarden maar zien kwijt te raken en onze uitkijkpost opzoeken!”

Ze lieten de paarden achter op een open plek, die verscholen lag tussen hoog struikgewas en kdommen

langzaam een helling op die schaars begroeid was met pijnbomen.

Het kleine plateau, waarop ze uitkwamen, gaf aan alle kanten uitzicht op de lager gelegen omgeving.

Recht voor hen uit, op een halve mijl afstand, rees de kale helling van de Kiowa Pas op.

„Daar,” wees Murdock, „is de postkoets naar beneden getuimeld. Je kunt de resten van hier af niet zien vanwege de struiken daar ginds. Ik verwacht dat Shilo en zijn comrades, langs het pad, aan de voet van de pashelling zullen komen en dan krijgen we ze, daar ongeveer, in het zicht. Wij gaan dan hier naar beneden en er is daar voldoende begroeiing om ongezien te kunnen naderen. We zullen er ook meer dan voldoende tijd voor hebben! Wat denk jij ervan, Smith?”

De Nachthavik, die zijn scherpe ogen over de omgeving had laten gaan en de aanwijzingen van Murdock had gevolgd, knikte instemmend.

„Wel, laten we hopen dat ze ons niet te lang laten wachten,” zei hij terwijl hij zijn tabakszak te voorschijn haalde en een sigaret begon te rollen. Hij ging zitten in de schaduw van een struik en bood Murdock zijn rookgerei aan.

„Weet je, Smith,” merkte Murdock peinzend op, „’t verbaast me helemaal niet dat Barret de man is achter deze geldroof. Ik heb die vent nooit vertrouwd en ik heb wel ’ns gedacht dat hij ook betrokken was bij de beroving van de mijn, ’n jaar of drie geleden!”

Hij ging naast de Nachthavik zitten en staarde nadenkend in de richting van de pas.

„’t Onderzoek heeft destijds niet veel opgeleverd!” ging hij verder. „We kwamen tot de conclusie dat het geen kerels uit Copperville waren die die kraak gepleegd hadden! En het was wel opvallend, dat Kirk Barret korte tijd daarna in Copperville opdook met een bom duiten! Een sluwe figuur. Niemand wist waar-ie vandaan kwam maar in no time was-ie de compagnon van Palmer, eigenaar van de saloon en had-ie heel wat te zeggen in de Local Bank!”

„En de diefstal nu brengt Palmer weer in moeilijkheden!”

„Yeah!” Murdock blies langzaam een rookwolk uit en knikte. „Nu ik weet dat Barret de hand heeft gehad in die beroving, is ’t me wel duidelijk! Hij probeert om Palmer er helemaal uit te werken! Daar ben ik van overtuigd!”

„’t Gaat niet te best met de exploitatie van de mijn, wel?”

„Blijkbaar niet! Barret heeft een stel deskundigen laten komen om na te gaan hoeveel erts er nog zit! Hun rapporten schijnen niet gunstig te zijn geweest, heb ik me laten vertellen!”

De Nachthavik staarde voor zich uit.

„Misschien deugen de rapporten niet,” zei hij droog. „Zijn misschien alleen bedoeld om Palmer ertoe te brengen zijn eigendom aan Barret over te doen! Zeker nu ie, na de beroving van de stage, weer in geldnood is geraakt!”

„Dat zou ’t wel eens kunnen zijn,” gaf Murdock toe. Hij doofde zijn eindje sigaret en hief plotseling, luisterend, het hoofd op.

„Als ik ’t goed hoor...” begon hij.

De Nachthavik knikte.

„Ze zijn op komst!”

Gespannen staarden ze naar het dal, een eindweegs beneden hen, luisterend naar het zachte hoefgetrappel dat tot hen doordrong.

Na enkele minuten kregen ze hen in zicht... drie ruiters die in draf kwamen aanrijden over het pad aan

de voet van de Kiowa Pas. De afstand was te groot om hen te herkennen maar ze twijfelden er geen van beiden aan dat het Shilo en zijn kornuiten waren.

Ze verloren de ruiters uit het gezicht en Murdock kwam haastig overeind.

„Come on, let's go!”

Snel daalden ze van het plateau naar beneden, tussen bomen en struikgewas door, in de richting van de pas. De Nachthavik controleerde zijn pistool, al lopende en liet het weer terug glijden in de holster.

Ze vorderden snel langs de glooiende helling die voldoende beschutting bood door de dichte begroeiing, zodat ze geen gevaar liepen gezien te worden.

„Kijk, daar gaan ze!” fluisterde Murdock toen ze, tussen de struiken door, een glimp van de ruiters opvingen. „Deze kant op! We moeten er zo dicht mogelijk zien bij te komen!”

Ze weken uit naar links, langzaam verder doordringend naar het pad, aan de voet van de paswand.

Het ritmische gedender van de paardenhoeven viel plotseling weg en van enige afstand kwam het geluid

van stemmen.

„Hou je pistool gereed, cowboy!” fluisterde Murdock.

Voorzichtig slopen ze verder onder dekking van het struikgewas, tot de deputy een haastige handbeweging maakte en zich langzaam achter een klein groepje struiken neerliet.

De Nachthavik volgde zijn voorbeeld en, languit liggend, keken ze toe.

Nauwelijks twintig meter van hen vandaan, waren de drie ruiters afgestegen.

Fred Shilo lag geknield aan de voet van een zware boom en was druk bezig met twee handen het zand tussen twee dikke uitlopers van de stam, te verwijderen. Clem Edwards, een grove kerel met een zwaar, baardig gezicht, keek toe. Op zijn onguere tronie was de spanning te lezen. Lew Cabot, klein, wiens verweerde gezicht met schuinstaande ogen en hoge jukbeenderen hem het uiterlijk gaven van een mongool, had blijkbaar opdracht om de omgeving in het oog te houden. Hij had zijn pistool in de hand en stond, half van de beide anderen afgewend, bij de paarden.

Shilo's bewegingen werden steeds sneller en de zweetdruppels liepen van zijn gezicht.

Toen hield hij plotseling op, kwam vloekend overeind en keek Edwards aan met een gezicht dat vertrokken was van verbazing en ongeloof.

„It's gone!!” schreeuwde hij toen. „Het geld is weg!” „Wat bedoel je?” snauwde Clem Edwards en de Nachthavik zag hoe zijn hand naar zijn pistool ging. Ook Cabot kwam haastig naderbij.

„Het geld is weg!” herhaalde Shilo met overslaande stem. „Dit is de plek waar ik 't verborgen heb! 't Ligt er niet meer!”

„Weet je zeker dat dit de plaats is?”

„Sure!” Shilo keek verwilderd rond om zich te oriënteren en knikte toen heftig. „Yeah, this is the place! Tussen die twee wortels zat een hol... ik ontdekte 't toevallig toen ik aan 't zoeken was naar 'n geschikte bergplaats voor dat geld! De tas kon er niet in maar ik heb er de pakjes bankbiljetten in laten glijden en het toen met zand aangevuld!” Hij vloekte opnieuw hardgrondig. „Ik dacht al dat ik er zo vervloekte veel zand uit moest halen!” voegde hij er aan toe.

Clem Edwards knielde neer en stak op zijn beurt zijn arm in het gat. Hij tastte het zorgvuldig af en toen hij niets vond, kwam hij langzaam overeind, veegde zijn hand af en keek Shilo met sombere ogen aan.

Zijn hand ging weer naar zijn pistool toen hij vroeg: „Het is toch niet zo dat je staat te liegen, Fred! Dat je van plan bent de centen helemaal voor jezelf te houden?” „Ik lieg niet!” schreeuwde Shilo terwijl hij van de een naar de ander keek. „Ik heb ’t hier verborgen, Clem... zo waar als ik hier sta! Hier heeft ’t gelegen en nergens anders! Iemand moet ’t hier weg gehaald hebben!” „Hoe kon iemand weten dat ’t hier lag?”

„Die kerel gisteravond...” begon Cabot maar Edwards viel hem onmiddellijk in de rede.

„Van wat-ie van ons gehoord heeft, is-ie niet veel wijzer geworden! Daar kon-ie niet uit afleiden dat de poet hier lag!” en hij wees met een nijdige vingerbeweging naar het gat onder de boom.

„Iemand moet gezien hebben dat ik ’t hier wegstopte,” stelde Shilo vast. Hij was nu over zijn aanvankelijke verbijstering heen en keek Edwards

onderzoekend aan. „Jij was in de buurt, Clem!” merkte hij op.

Clem Edwards haalde diep adem en plotseling lag zijn pistool in zijn hand.

„Probeer mij er niet bij te slepen!” beet hij Shilo toe. „Ik ben weg gereden na dat schot... ik wou 'n alibi hebben, see! En als je er anders over denkt, dan zeg 't maar!”

„Take it easy, Clem,” kwam de wrevelige stem van Lew Cabot. „We hebben er niks aan om mekaar van kant te maken! Voor mij is 't die vent die in de stage zat... da's de enige die het gezien kan hebben!”

„Bestaat niet!” verzekerde Shilo. „Daar heb ik goed op gelet! Die vent is naar de stad gereden! Die kan mij niet gezien hebben!”

„Dan zal de duivel 't weg gehaald hebben,” grauwde Edwards terwijl hij zijn pistool weer in de holster liet glijden. „Je hebt er toch Barret niks over verteld?”

„No!!”

„Laten we nog 'ns rondkijken!” stelde Cabot voor. „Misschien heb je toch op de verkeerde plek gezocht!” Shilo verdween zwijgend uit het gezicht, kennelijk op

weg naar de plaats waar de resten van de postkoets lagen, om vandaar zijn handelingen van de dag tevoren, te herhalen en de Nachthavik keek Murdock aan. De deputy trok zijn wenkbrauwen op om te beduiden dat hij er ook niks van begreep.

Ze hoorden de stem van Shilo: „Hier heb ik gelopen... toen heb ik daar rondgekeken of ik 'n geschikte plek vond om het geld te verstoppen... toen ben ik verder gegaan ..hij kwam weer in zicht, „...en toen zag ik dat gat daar... bij die boom” en hij wees naar de boom waaronder hij gegraven had. „Geen vergissing mogelijk!” Ik ben toen terug gelopen en heb daar ginds, onder die struik de tas neergesmeten!”

„En dat was ook nog 'ns 'n keer stom!” snauwde Edwards woest.

„Wat had ik er dan mee moeten doen? In m'n zak steken!”

Fred Shilo keek met sombere blik om zich heen.

„Wel, geen reis naar Mexico!” bromde Cabot.

„Voor mij wel!” antwoordde Shilo.

„No, you don't!” Edwards deed een stap naar hem toe en zijn gezicht stond grimmig. „Je blijft bij ons,

Fred!” vervolgde hij op zachte onheilspellende toon.

„Wat wil je dan!” schreeuwde Shilo. „Moet ik terug gaan naar Copperville! Wat moet ik tegen Barret zeggen? Denk je dat die me gelooft?”

Edwards schudde langzaam het hoofd.

„We gaan niet terug naar Copperville,” zei hij. „We blijven hier in de buurt en zoeken ’n plaats om ons bivak op te slaan! Lew gaat terug om de nodige mondvoorraad in te kopen! Ik ben er nog steeds niet zeker van, dat de centen niet boven water komen en dan wil ik erbij zijn, see!”

Shilo knikte langzaam voor zich heen.

„Oké,” zei hij gelaten. „Misschien komen we er nog achter! Oké, Clem, zolang ik maar niet naar Copperville terug hoef! Barret...”

„Laat Barret naar de hel lopen!” zei Edwards geprikkeld.

Hij keek met een gezicht waarop afkeer te lezen stond, om zich heen en zei toen, op gemelijke toon: „Let’s go! Ik word er doodziek van om hier nog langer te blijven! Jij, Lew, rij naar de stad en koop alles in wat we de eerste dagen nodig hebben! Mondvoorraad... dekens...! Je weet ’t wel! Ga uit

Copperville weg als 't donker is. Je kent de Crooked Canyon... ongeveer vijf mijlen van hier?"

Cabot knikte zwijgend.

„Daar kun je ons vinden.”

Hij liep naar zijn paard en slingerde zich in het zadel. „Come on, Fred!” riep hij ongeduldig. „Kruip op je cayuse, dan gaan we hier in de omgeving 'ns wat rondneuzen! Die dollars moeten ergens 'n spoor hebben achter gelaten en wij zullen proberen 't te vinden!”

Hij trok de teugel aan en liet zijn paard keren.

„Jij hebt 't goed begrepen, Lew? Jij brengt de spullen mee die je denkt dat we nodig hebben en je gaat niet weg uit Copperville voor 't donker is! We zullen 'n schuilplaats zoeken bij de ingang van de Canyon en we zullen 'n vuurtje aanleggen! 't Kan daar donders koud en winderig zijn 's avonds maar er komt geen mens en da's ook wat waard! Dat vuur zal je de weg wijzen!”

„Maak je geen zorg, Clem,” bromde Cabot. „I'll find you!”

„Good!”

Een ogenblik later reden ze weg van de plek, Cabot

langs het pad terug naar Copperville terwijl Edwards en Shilo het pad verder volgden, het beboste heuvelland in...

De Nachthavik kwam overeind, haalde zijn tabakszak te voorschijn en keek met een meewarig grijnslachje naar Murdock.

„'n Streep door de rekening, Row,” zei hij. „Dit is zo ^Wat 't laatste wat ik verwacht had!”

„Yeah!”

Murdock staarde enkele ogenblikken fronsend voor zich uit.

„Snap jij er iets van?” vroeg hij toen.

„'t Is duidelijk dat iemand toeschouwer is geweest toen Shilo met het graafwerk bezig was en bij die kerel zul je de centen moeten zoeken! Wie het geweest kan zijn...?” De Nachthavik haalde de schouders op.

„Dus jij gelooft niet dat Shilo de zaak heeft beduveld?” „Nee! Hij was 't meest verbaasd van allemaal en zijn verbazing was echt!”

„Dat leek mij ook,” gaf Murdock toe.

Hij sloeg met automatische bewegingen het stof van zijn kleren.

„Heb jij er enig idee van wie het geweest zou kunnen zijn?”

„Niet in 't minst! Dit is terrein van de Lazy S als ik 't goed begrepen heb?”

Murdock knikte.

„Je gelooft toch niet...” begon hij.

„Ik zou 't je niet kunnen zeggen,” viel de Nachthavik in de rede. „Maar ik wilde er wel 'ns 'n bezoek gaan brengen! Ik moet altijd nog proberen om zaken te doen met Buck Scott! Daarvoor ben ik naar hier gekomen!”

„Ik ben bang dat dat je tweede vergeefse reis van de dag wordt!” bromde Murdock.

„Waar ligt de ranch?”

„Naar 't zuiden... in 'n vallei achter de heuvels, 'n mijl of tien hier vandaan!”

„En waar ligt de mijn van Palmer?”

„Wil je daar ook naar toe?” vroeg de deputy verbaasd.

De Nachthavik lachte.

„Dat denk ik niet! Ik wil alleen graag 'n beetje op de hoogte zijn.”

„Wel, de mijn ligt aan de rand van de vallei... in de

heuvels, meer naar het oosten!”

„I see!”

„Wel, laten we de paarden maar op gaan zoeken,” stelde Murdock voor met een teleurgesteld gezicht. „Ik rij maar terug naar de stad! Nu Clark er niet is, wordt van mij verwacht dat ik de zaak overeind zal houden!”...

HOOFDSTUK VII

Moeilijkheden rond de Lazy S

De Nachthavik liet zijn zwarte paard in draf overgaan, toen hij, rijdend over een breed wagenspoor dat door de vallei liep, de ranch van Buck Scott voor zich zag liggen.

De gebouwen, omgeven door een aanplant van hoge eiken- en beukenbomen, leken een oase te vormen in het omliggende golvende grasland.

Het ranchhuis was een groot, stevig gebouwd blokhuis, vermoedelijk gesticht door een van de pioniers die zich, bij de trek naar het westen, in deze vruchtbare vallei gevestigd had. Latere eigenaren hadden het uitgebrewd en gemoderniseerd.

Aan een zijde stond een grote schuur met wagenloods en, schuin daarachter lag een omheinde corral, waarin een aantal paarden liepen. Aan de andere zijde stond een lang, laag gebouw dat

vermoedelijk de verblijfplaats van de cowboys was.

Het brede erf, ingesloten door de gebouwen, werd voor een deel overschaduwd door twee machtige beuken. Een klein gedeelte ervan was aangelegd als bloementuin. Rond de waterput scharrelden een aantal kippen rond.

Aan de rand van het erf stond een tweewielig wagentje met een muilezel ervoor. Bij het voertuig stonden twee mannen te praten, die hun gesprek staakten toen de Nachthavik kwam aanrijden.

Deze hield zijn paard in toen hij het erf bereikt had, steeg af en liep glimlachend naar het tweetal toe.

De grootste van de twee was, dacht hij, een zoon van Buck Scott. Een jongen nog, niet ouder dan een jaar of zeventien, maar breed geschouderd en stevig uit de kluiten gewassen. De donkere, diepliggende ogen in het gebruinde gezicht, keken de Nachthavik open en onderzoekend aan.

Zijn metgezel, een oudere man van niet te schatten leeftijd, was volkomen misvormd. Hij droeg een ruwe vormloze werkbroek waarvan de pijpen in korte laarzen verdwenen, en een vrijwel versleten shirt van onbestemde kleur, met daar overheen een kort,

smerig, leren vest. Zijn linkerbeen was scheef gegroeid en stond krom als een hoepel. De ene schouder zat hoger dan de andere en een van de ogen in het gerimpelde gezicht, dat een aantal littekens vertoonde, was bijna onzichtbaar door het ver omlaag hangende ooglid. Het gaf aan zijn gezicht een kwaadaardige uitdrukking. De mond onder de grauwe snor stond half open en liet enkele brokstukken van tanden zien.

Over zijn schouder hing aan een leren riem een geweer en de Nachthavik ontdekte dat het een Stafford-rifle was, een oude achterlader die nog stamde uit de tijd van de Burgeroorlog. Een gevaarlijk wapen in handen van iemand die ermee wist om te gaan!

„Good afternoon,” zei de Nachthavik glimlachend. „Ik ben Steve Smith en ik wilde graag ’ns met je vader praten! Ik heb ’m ’n brief geschreven enige tijd geleden. Jij bent toch de zoon van Buck Scott, niet?”

„That’s right, mister Smith, ik ben Tom Scott en... eh... dit is Charley Fenton. Pa heeft over u gesproken. Hij is...”

De oude man wendde zich driftig tot de jongen.

Hij sprak snel, met een hees, onduidelijk keelgeluid en de Nachthavik hoorde alleen maar klanken en kon de woorden nauwelijks verstaan. De jongen scheen er geen moeite mee te hebben, probeerde enkele keren zonder succes de woordenstroom te onderbreken en wachtte toen maar, geduldig luisterend, het einde af.

Hij klopte de oude man zachtjes op de schouder.

„Oké, Charley, ik zal het Pa vertellen, maar hij zal 't niet leuk vinden! Ik zou er nog maar eens over nadenken als ik jou was! We kunnen je niet goed missen, Charley! En we willen je ook niet graag missen! Ik hoop dat je van gedachten veranderd!”

De oude man keek met een schichtige blik naar de jongen en toen naar de Nachthavik en plotseling was zijn hele gezicht in beweging. Het leek alsof hij in huilen zou uit barsten maar na een ogenblik keerde hij zich abrupt om, hobbelde driftig naar zijn wagentje, smeed zijn geweer op de zitbank en hees zich toen met moeite op de bok.

Zonder op of om te zien, liet hij de leidsels op de rug van de muilezel neerkomen en langzaam trok het dier aan om even later in een sukkeldrafje over te gaan.

„Poor old Charley,” mompelde de jongen terwijl hij het wagentje nakeek.

„Is hij niet helemaal... goed bij zijn hoofd?” vroeg de Nachthavik.

„Hij is niet gek als je dat bedoelt,” antwoordde de jongen en het klonk een beetje scherp. „Dat zeggen ze wel in Copperville... Crazy old Charley, noemen ze 'm daar! Hij is... wel... eh...” Tom Scott kon er blijkbaar geen goed woord voor vinden en schudde het hoofd alsof hij de gedachte opzij wilde zetten. „Het spijt me, mister Smith, maar m'n Pa is niet thuis. Hij is met moeder vanmorgen naar Copperville gereden! Om met de Bank te praten!”

Zijn gezicht betrok en hij staarde enkele ogenblikken voor zich uit.

„Je hebt zeker al gehoord van de overval op de stage?” vroeg hij met een zijdelingse blik naar de Nachthavik.

Deze knikte.

„Dat heb ik!” antwoordde hij.

„Wij zijn er 'n hoop geld mee kwijtgeraakt!”

„Dat heb ik gehoord! Je krijgt het mogelijk nog terug!”

De jongen snoof verachtelijk.

„Wie gelooft dat!” zei hij. „Nee, dat geld is weg en als Pa niet met de Bank tot een regeling kan komen, betekent ’t ’t einde van de Lazy S. Ik ben bang dat je ’n vergeefse reis naar hier hebt gemaakt, mister Smith!”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„We zullen afwachten,” zei hij. „Wanneer verwacht je je ouders terug?”

„I don’t know. Ze zijn vanmorgen al vroeg vertrokken. Je mag wel wachten, als je tijd hebt.”

„Thanks, I will!”

Tom Scott knikte en glimlachte toen een beetje verlegen.

„Ik geloof dat ik ’t er niet zo best afbreng,” zei hij met een verontschuldigend lachje. „Kom binnen, mister Smith. Je zult wel iets willen drinken na de rit naar hier! Ik ben er maar alleen... met de kok. De jongens zitten allemaal in het veld!”

„I see! Een kop koffie is welkom. Zwart! Maar ik zal eerst m’n paard drenken. Die heeft het harder nodig dan ik!”

Met Blackie aan de teugel liep hij naar de watertrog

die bij de put stond. Er zat water in en terwijl het zwarte paard gretig begon te drinken, keek de Nachthavik rond.

Vanaf de plaats waar hij stond, had hij tussen de schuur en het ranchhuis door, uitzicht op de corral en plotseling kniep hij zijn ogen samen, toen hij, tussen de paarden die daar liepen, een Indiaanse pony ontdekte!

Hij slenterde naar de corral om het dier beter te bekijken en hij hoorde Tom Scott achter zich aankomen.

Er was, dacht hij, toen hij de pony van alle kanten had opgenomen, geen twijfel aan. Het was het paard, dat hij, na het verongelukken van de stage-coach, van de plaats bad zien weggrijden.

„’n Stel mooie paarden heb je hier,” begon hij. „Die pony daar is zeker jouw cayuse?”

„Yeah. A fine horse! Heb ’t twee jaren geleden van Pa cadeau gekregen als verjaarsgeschenk! Ik was er verdraaid blij mee!”

Hij floot zachtjes en de pony prikte zijn oren op en kwam langzaam naderbij.

„Ik zou ’m voor geen geld van de wereld kwijt

willen!” „Dat kan ik me voorstellen. Een goed paard! Dat zag ik gisteren direct!”

„Gisteren?” De jongen keek hem vol verbazing van terzijde aan. „Je hebt m’n paard al eerder gezien?”

„Toen je wegreed van de plaats waar de koets was neergetuimd,” antwoordde de Nachthavik droog.

„Ohhh... hoe kwam ’t dat je daar was?”

De Nachthavik grinnikte zachtjes.

„Ik kon ’t niet helpen,” zei hij. „Ik was de passagier van de koets! Gelukkig niet meer, toen ’t ding naar beneden duvelde!”

Tom Scott knikte begrijpend maar zijn gezicht stond strak terwijl hij voor zich uit staarde en op zijn onderlip beet.

„Ik was daar,” zei hij, na enkele ogenblikken,” maar ik heb er niemand iets van verteld. Ook m’n ouders niet! Ik was toevallig in de buurt met... wel, voor ’n bezoek en ik hoorde de klap! Ik wou er ’t mijne van weten en ik vond de resten van de stage en dat was alles! Er had gelukkig niemand ingezeten toen-ie naar beneden kwam en... en er viel verder weinig aan te beleven. Toen ben ik weer weg gereden!

Hij zuchtte.

„Stom,” zei hij, „want als ik beter uit m’n ogen gekeken had, zou ik dat geld gevonden hebben en dan zaten we nu niet in de trouble!”

„Je hebt de geldtas niet gezien?”

„No! En dat is de waarheid, mister!”

„Daar ben ik van overtuigd! En maak jezelf geen verwijten, son! Je kunt niet alles voorzien. Dan was er geen kunst aan!”

Gevolgd door de jongen liep hij terug naar zijn paard, dat het hoofd ophief toen het zijn baas zag komen.

„Jij hebt ook ’n pracht paard, mister Smith,” zei Tom Scott bewonderend. „Als je ’t nog te eten wilt geven, er ligt voedsel in de wagenloads. And I’ll make you some coffee!”

„Thanks!”

De Nachthavik hing Blackie een voederzak om en zette hem vast in de schaduw van de wagenloads. Toen liep hij langzaam naar het ranchhuis...

Een kwartier later hoorden ze de zachte roffel van paardenhoeven en Tom Scott sprong op van zijn stoel.

„Daar zullen ze zijn!” zei hij terwijl hij naar het raam liep.

„Nee, ze zijn 't niet,” stelde hij vast. „'t Zijn twee ruiters...”

Hij wachtte even tot ze wat dichterbij gekomen waren en riep toen uit: „Waarachtig, de ene is Fred Shilo... de waakhond van Kirk Barret! De andere heb ik ook al eerder gezien maar zijn naam ken ik niet!”

„Clem Edwards!” vulde de Nachthavik aan terwijl hij zich bij de jongen voegde.

„Ken je 'm?”

„Ik weet dat-ie zo heet,” antwoordde de Nachthavik nuchter. „Shilo heb ik al eerder ontmoet en we zijn niet de beste vrienden. Probeer ze kwijt te raken, son. Ik zal binnen blijven om verdere moeilijkheden te voorkomen!”

„Fred Shilo deugt niet, maar hij is vlug met z'n pistool...”

„Dat denkt ie!”

„Ja! Maar gisteren schijnt iemand 'm flink afgedroogd te hebben, tenminste dat vertelde Randy Miller me! Ran dy is een van de cowhands en 'n goeie vriend! 't Gebeurde in die kroeg van Barret en volgens Randy, kreeg Shilo niet eens de kans om z'n pistool te voorschijn te halen! Ik had 't wel eens

willen zien! Wel, ik zal ze zien af te poeieren!”

Hij liep naar buiten toen de beide ruiters het erf opreden, en liet de deur open staan.

„We wilden eens met je vader praten,” kwam de harde stem van Clem Edwards.

„Hij is niet thuis!”

„Da’s jammer! Zeker naar de stad in verband met de stagecoach robbery?”

„Misschien!”

„Ben je er al geweest?” informeerde Shilo.

„Waar?”

„Op de plaats waar de koets is neergekomen. Ze ligt op jullie terrein... zolang als ’t duurt!”

„Yeah!”

„Gisteren?” De Nachthavik zag de onderzoekende blik toen Shilo de vraag stelde.

Tom Scott knikte.

„En heb je daar ook rondgekeken?” drong Shilo aan.

„En wat dan nog? Zoals je zei, ’t is gebied van de Lazy S!”

De Nachthavik zag hoe Shilo en Edwards elkaar aankeken en de eerste liet zich uit het zadel glijden. Blijkbaar was er een gedachte bij hem opgekomen die

hij eens nader wilde onderzoeken.

„Laten we er 'ns over praten,” stelde hij voor.

„Good idea!” bromde Edwards. „Ik zou bovendien wel 'n borrel lusten! Je vader heeft toch wel drank in huis?”

„Er valt niks te praten,” antwoordde Tom Scott stug. „En als je 'n borrel wilt, dan moet je in Copperville terecht!”

Edwards lachte kort en onheilsPELLend.

„Ik geloof dat we hier op de goeie plaats zijn aangeland!” bromde hij terwijl hij op zijn beurt van zijn paard steeg. „Ik geloof dat jij ons heel wat kunt vertellen!”

De Nachthavik bemerkte de onzekerheid van de jongen en hij dacht dat het tijd werd om de partijen meer in evenwicht te brengen.

„Klim maar weer op je paarden en zie dat je hier wekomt!” snauwde Tom Scott. „Je hebt hier niets te zoeken!”

Clem Edwards lachte luidkeels en wendde zich tot Shilo.

„Hoor je dat, Fred! Klim op je...”

„Doe wat je gezegd wordt!!”

Edwards wendde zich met een ruk om en de grijns verdween van zijn baardige, ongure tronie.

„En wie mag jij wel zijn?” vroeg hij ruw.

„Je kunt het hem vragen,” antwoordde de Nachthavik met een hoofdbeweging naar Shilo.

„Ik vraag 't jou!” grauwde Edwards en zijn hand bewoog zich in de richting van zijn pistool.

„Als je die hand niet uit de buurt van je schietijzer houdt!” kwam de kille, afgemeten stem van de Nachthavik,” dan zul je nooit meer iets hoeven te vragen!”

Edwards hand aarzelde en er kwam een argwanende uitdrukking in zijn ogen.

„Take it easy, Clem!” kwam de zachte, waarschuwend stem van Fred Shilo en plotseling scheen het tot Edwards door te dringen met wie hij te doen had.

„Dus jij bent die kerel...”

Zijn hand kwam langzaam omhoog en streek langs zijn stoppelige kin terwijl hij de Nachthavik met broedende, onderzoekende ogen aanstaarde.

„Oké, you win, mister!” bromde hij na enkele ogenblikken en maakte een hoofdbeweging naar Shilo.

Zwijgend klom het tweetal weer op hun paarden.

„Je bent nog niet van ons af, mister! We ontmoeten elkaar nog wel en dan...”

Edwards maakte de zin niet af maar zijn ogen spraken duidelijke taal.

Toen, met een harde ruk aan de teugel, deed hij zijn paard keren en, gevolgd door Shilo, reed hij in snelle draf van het erf weg.

Ze staarden hen na terwijl de beide ruiters door de vallei stoven.

Toen zuchtte Tom Scott opgelucht.

„Dus jij bent de man waar Randy 't over had,” stelde hij vast met een blik vol ontzag. „De man die gisteren met Fred Shilo heeft afgerekend. Jee, mister Smith, hij had de schrik nog steeds te pakken... dat kon je aan zijn gezicht zien! En Edwards had er ook niet van terug! Ben ik even blij dat je hier was!” Hij fronste de wenkbrauwen bij een plotseling opkomende gedachte. „Zouden die kerels werkelijk geloven, dat ik iets met dat gestolen geld te maken heb gehad?”

De Nachthavik glimlachte.

„Wat ze geloven is niet van belang, son,” antwoordde hij. „Ze zijn op zoek naar het geld maar

als ze 't vinden, zullen ze geen kans krijgen ermee weg te komen! Dat kan ik je verzekeren!...

HOOFDSTUK VIII

Een strop voor de Nachthavik

Tom Scott en de Nachthavik stonden een half uur later op het erf toen Buck Scott het vierwielige wagentje, getrokken door een groot bruin vospaard, tot stilstand bracht. Hij hielp zijn vrouw van het voertuig en kwam op de Nachthavik toe. Hij was een grote, fors gebouwde man met een krachtig gezicht maar in tegenstelling tot zijn zoon, die sprekend op hem leek, was zijn haar spierwit.

Het gezicht van de rancher stond ernstig en de Nachthavik vermoedde dat zijn bezoek aan de Bank in Copperville niet veel succes had opgeleverd.

„Hello, Steve,” zei hij terwijl hij zijn hand uitstak, „ik dacht wel dat ik je hier aan zou treffen! Mary, dit is Steve Smith, waarvan ik je verteld heb!”

Mary Scott, klein en tenger, met een vriendelijk gezicht en hetzelfde donkere haar als haar zoon,

glimlachte.

„Glad to meet you, ma'am!” De Nachthavik glimlach^{te} terug en vroeg toen: „Waarom verwachtte je mij hier te vinden?”

„Voor we uit Copperville wegreden, liepen we Murdock tegen 't lijf,” antwoordde de rancher.” Hij vertelde dat je

naar hier gegaan was en we hoopten dat je onze komst zou afwachten!”

„En dat deed ik!” knikte de Nachthavik.

„En maar goed ook,” viel Tom haastig in de rede en opgewonden gaf hij een relaas van het bezoek dat Edwards en Shilo aan de ranch gebracht hadden.

Mary Scott keek de Nachthavik dankbaar aan.

„Een geluk dat je toevallig hier was, mister Smith,” verzekerde ze. „Het had er slecht voor onze jongen uit kunnen zien, alleen met die twee gevaarlijke individuen!” „'t Zou zo'n vaart niet gelopen hebben, ma'am,” glimlachte de Nachthavik met een knipoogje naar Tom.

„Laten we naar binnen gaan,” stelde Scott voor. „Heb je al iets te eten gehad, Steve?”

„Tom heeft voor koffie gezorgd!”

„Maar je zult toch ook moeten eten! Mary, kun jij voor een en ander zorgen?”

„Natuurlijk!”

„Blijf je vannacht over?”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Dat was ik niet van plan! Bedankt voor de uitnodiging, Buck, maar ik wou vanavond in Copperville zijn voor het geval de sheriff terug is. Ik ben benieuwd of hij nog iets te weten gekomen is! Heeft Murdock je verteld wat er zoal is voorgevallen?”

„Yeah. Murdock heeft me ingelicht over de stand van zaken. Vond dat ik er recht op had, nu ik een van de slachtoffers ben, als ik 't zo mag zeggen! Jij bent, als ik 't goed begrepen heb, min of meer tegen je zin, bij de zaak betrokken geraakt!”

„Min of meer tegen m'n zin is de goede uitdrukking,”

grinnikte de Nachthavik.

Hij ging in een gemakkelijke stoel zitten en begon een sigaret te rollen. Terwijl zijn vingers zich daarmee bezig hielden, vroeg hij: „En heb jij nog 'n regeling kunnen treffen, Buck?”

Het gezicht van de rancher stond plotseling somber.
„Nee!”

Hij trok een tabakspot naar zich toe en begon omstandig een pijp te stoppen.

„Nee,” herhaalde hij even later. „Ik ben met de Bank niet tot een regeling kunnen komen!”

„Met wie heb je gesproken?”

„Met Barret persoonlijk!” Hij bracht een lucifer naar zijn pijp, trok enkele keren, blies een rookwolk uit en keek de Nachthavik aan. Hij glimlachte onwillekeurig toen hij zei: „Ik heb gehoord wat er gisteravond gebeurd is, Steve, en ik moet je zeggen dat Barret er nog steeds verdraaid kwaad over is! Hij had vanmorgen nog gruwelijk de p. in en hij heeft geen enkel voorstel geaccepteerd! Ik heb nog acht dagen om het geld op tafel te leggen... vijf en twintig duizend dollar bijna... en als 't me niet lukt, zal ik moeten verkopen! Er zit niks anders op! En hoe ik aan dat geld moet komen, Steve, is me op het ogenblik nog 'n raadsel!”

De Nachthavik knikte peinzend en blies langzaam een wolk rook uit.

Met een kort gebaar drukte hij de nog halve sigaret

in de asbak uit.

„’t Spijt me, Buck!” verzekerde hij. „Het lijkt erop dat mijn optreden gisteravond in de saloon van Barret en al hetgeen erop gevolgd is, voor jou de zaak zo’n beetje bedorven heeft! Maar ik geloof het niet!”

„Hoe bedoel je?”

„Ik heb ’t idee, dat Barret je hier in elk geval wil kwijt raken, hoe dan ook! Dat hij via de Bank wil proberen jouw ranch in handen te krijgen!”

„Waarom? Hij heeft van mij geen last! Ik geef toe dat we geen vrienden zijn! Laatst heb ik ’n stel kerels die, zonder mij iets te vragen, op de oostelijke gronden van de ranch met alle mogelijke apparatuur aan het rondscharrelen waren, weg gestuurd. Ze zeiden dat ze in opdracht van Barret handelden maar ik heb ze verteld dat ik met Kirk Barret niks te maken had! Barret zal er wel nijdig over geweest zijn en vermoedelijk heeft-ie nu de kans aangegrepen om z’n haar terug te halen... revanche te nemen!”

„Ik geloof dat er veel meer achter zit dan dat, Buck,” zei de Nachthavik fronsend.

„Wat kan er meer achter zitten?”

„Dat moeten we zien uit te vinden, Buck. Daar heb

ik zo m'n eigen gedachten over maar ik kan 't mis hebben! Barret is 'n gevaarlijk individu die, naar mijn mening, zijn best doet om, met smerige middelen, in Copperville de grote man te worden. De machtige figuur die alle touwtjes in handen heeft!”

De Nachthavik knikte zachtjes voor zich heen. „Hoewel die geschiedenis gisteren zijn gezag wel heeft aangetast! De manier waarop de mijnwerkers zijn saloon in de vernieling hebben geholpen terwijl-ie bovendien zijn waakhond, Shilo, is kwijtgeraakt!”

„Hij heeft er twee anderen voor terug gekregen, Steve! Ik moet je daar nog voor waarschuwen. Vanmiddag zijn er met de trein twee kerels in Copperville gearriveerd die blijkbaar door Kirk Barret zijn opgetrommeld! Ik hoorde de namen noemen... Pete Raven en Jake Talbot... Toen ik 't kantoor van Barret verliet, stonden ze te wachten! Je kent de typen... magere kerels met keiharde gezichten en ogen die niks schijnen te zien maar aan wie niks ontgaat!”

„Raven en Talbot,” mompelde de Nachthavik. „Ik heb er eerder van gehoord!”

„En wat de saloon betreft, daar werd met man en

macht aan gewerkt en die zal vanavond weer open gaan.”

„I see! Ik had ’t eigenlijk wel verwacht. Barret is niet iemand die zich bij een nederlaag neerlegt. Hij is gevaarlijk, zoals ik al zei, Buck! Maar we zullen toch zien dat we ’m klein krijgen! Wel, Buck, ik wou me wel even wat opknappen voor we aan tafel gaan!”

„Kom maar met mij mee, mister Smith,” nodige Tom Scott uit...

Terwijl ze zaten te eten, merkte de jongen plotseling op: „Charley is nog hier geweest, vader! Hij gaat weg!” „Weg?”

De rancher legde verbaasd mes en vork neer en keek zijn zoon met verwonderde ogen aan. „Weg? Hoe bedoel je?”

„Hij trekt ergens anders naar toe, vertelde ie! Weg uit de streek hier!”

„Waar naar toe?”

Tom Scott haalde de schouders op.

„Dat weet ik niet! Hij weet ’t misschien zelf niet eens!” „Hij kan nergens terecht! Ik zal ’ns met ’m gaan praten!”

De rancher ging verder met eten en wendde zich

toen tot de Nachthavik.

„’t Is een zielig geval met old Charley Fenton,” zei hij. „’t Is ’n man die vroeger hier op de ranch gewerkt heeft...”

„Ik heb ’m gezien, toen ik hier aan kwam!”

„Dan heb je ook gezien dat het niet meer is dan een wrak... lichamelijk en geestelijk! Wel, Charley was een van m’n cowhands, heeft hier lange jaren gewerkt en was Tommy’s beste vriend...”

„En dat is-ie nog!” viel Tom Scott in de rede.

„Wel, hoe het allemaal precies gelopen is, weet ik niet maar op ’n goeie dag, ’n jaar of vijf geleden, zei hij de dienst op en ging bij de mijn werken! Vermoedelijk heeft iemand hem overgehaald... hij kon daar meer verdienen, vertelde hij me! Wel, ik heb ’m laten gaan zonder ’n poging te doen om ’m hier te houden en ik heb ook Tom verboden om te proberen ’m tot andere gedachten te brengen... ik voelde me een beetje op m’n tenen getrapt!”

„Ik kan het begrijpen!” knikte de Nachthavik.

„Ik heb mezelf daar dikwijls verwijten van gemaakt,” ging Scott verder terwijl hij zijn bord van zich afschoof. „You see, Charley werd nachtwaker bij

de mijn... dat is-ie twee jaren geweest ongeveer... tot die inbraak in het kantoor van de mijn plaats had...!”

„Daar heb ik over gehoord!”

„Dat was ’n jaar of drie geleden! Die kerels bliezen de brandkast op met dynamiet! Er waren twee bewakers... Joe Savage en Charley! Savage werd doodgeschoten en Charley lieten ze voor dood achter maar die leefde nog! Hij had blijkbaar met een van die kerels gevochten en toen was de hele troep er aan te pas gekomen en Charley werd volkomen in elkaar gebeukt en kreeg nog ’n kogel toe! Die boeven dachten dat-ie dood was maar er zat nog wat leven in. En Doc Jason is er waarachtig toen nog in geslaagd om ’m weer op te lappen! Je hebt ’t resultaat gezien!”

„Yeah!” De Nachthavik knikte peinzend.

„’t Duurde ’n hele tijd voor-ie weer zover was. Bij de mijn kon-ie niet meer terecht. Daar hadden ze geen werk meer voor ’m! Ik vroeg ’m om weer op de ranch terug te komen. Hij weigerde maar tenslotte kreeg ik ’m toch zover, dat hij hier zo nu en dan kwam om wat lichte karweitjes te doen! Hij moest wel want

hij had geen cent en hij moest toch leven! Ik heb 'm het gewone salaris van een cowhand betaald maar hij wilde niet hier op de ranch komen wonen en hij heeft ook geen omgang met de andere jongens! Alleen Tom gaat 'm nog wel 'ns opzoeken, vooral als-ie 'n tijdlang niet is komen werken!”

„Waar woont ie?”

„In de heuvels heeft-ie 'n hut gebouwd! Tom heeft 'm mee geholpen! Daar jaagt ie... zet strikken en is met zichzelf alleen! Zo wil-ie 't! En wij zorgen dat-ie niets tekort komt!”

„Maar hij is gegarandeerd niet gek!” merkte Tom Scott op.

„Nee dat is-ie niet! In de stad noemen ze 'm Crazy Charley maar dat is meer bij wijze van spreken. Volgens Doc Jason zijn zijn hersens iets beschadigd, vandaar dat-ie heel moeilijk praat. Een brabbeltaaltje dat alleen Tom zo'n beetje kan verstaan! Maar hij begrijpt sommige zaken heel goed! Je hebt dat oude geweer van 'm gezien, Steve?”

„'n Stafford-rifle! Ik heb een oldtimer bij mij op de ranch, Rusty Bowers heet ie, die ook nog zo'n geweer heeft. Meer als curiositeit!”

„Voor Charley is 't geen curiositeit! Hij schiet er 'n mus mee van het dak op tweehonderd meter afstand! Ook al heeft-ie eigenlijk maar een oog dat goed bruikbaar is!”

„Waar zou-ie nu plotseling weg willen? Heeft-ie geen reden opgegeven,” wendde de Nachthavik zich tot de jongen.

„Nee... hij zei alleen maar dat-ie weg ging!”

„Ik zal in elk geval 'ns met hem praten,” zei Scott op besliste toon. „Proberen om 'm tot andere gedachten te brengen!” Hij snoof verontwaardigd. „Waar moet-ie in 's hemelsnaam naar toe? Hij heeft niets dan dat oude geweer en het wagentje met de muilezel. Dat hebben wij 'm gegeven, Steve, om zich te kunnen verplaatsen want 'n paard kan-ie niet meer berijden! Het is uitgesloten dat-ie ergens werk kan vinden! Als we 'm laten gaan komt er niks van 'm terecht! Dan wordt-ie 'n zwerver... 'n bedelaar! En dat mag niet gebeuren!”

De Nachthavik knikte begrijpend, zijn ogen op de rancher gericht.

In zijn zorg om old Charley, dacht hij, was Scott zijn eigen toestand zo'n beetje vergeten! En die zag er

niet rooskleurig uit! Als het gestolen geld niet terug kwam of als Buck niet op andere wijze zijn schuld zou kunnen voldoen, liep hij grote kans om zijn ranch kwijt te raken en dan zou-ie waarachtig genoeg met zichzelf te stellen hebben!

Mary Scott, die zwijgend had toegeluisterd, scheen zijn gedachten te raden.

„We zullen eerst onze eigen moeilijkheden zien op te lossen, Buck,” zei ze zakelijk.

Buck Scott glimlachte pijnlijk.

„That’s right, Mary. I’m sorry! Die was ik bijna vergeten!”

Hij zuchtte en staarde een ogenblik voor zich uit.

„Wel, daar hebben we nog acht dagen voor!”

„Zie je geen enkele mogelijkheid?” informeerde de Nachthavik.

„Not now! Dat moet ik nog eens rustig bekijken! Het ziet er niet naar uit dat we tot zaken zullen komen, Steve. Het spijt me, maar zo liggen de kaarten erbij!”

De Nachthavik wuifde de verontschuldiging met een luchtige handbeweging weg en stond op.

„Daar praten we later nog wel over,” zei hij.

„Voorlopig moeten we zien, dat we jou uit de nesten halen, Buck. Als je 't niet erg vindt, rij ik nu terug naar Copperville terwijl het nog licht is. We zien elkaar nog wel! Bedankt voor de gastvrijheid, ma'am en voor 't eten! 't Was heerlijk!”

„Pas goed op jezelf, Steve,” maande de rancher.

„Dat zal ik! Als ik nieuws heb, laat ik 't je weten!...”

Terwijl hij in draf naar Copperville terug reed, waren de gedachten van de Nachthavik nog bezig met het probleem, dat begonnen was met de diefstal van het geld uit de verongelukte postkoets.

Kirk Barret was de man die de diefstal op touw gezet had, dat wist hij nu, en Fred Shilo en Clem Edwards waren de uitvoerders geweest. Lew Cabot zat ook in het complot.

Maar wat beoogde Barret met de diefstal? Alleen maar zijn compagnon Palmer in moeilijkheden brengen? En was Barret ervan op de hoogte geweest dat, behalve de lonen voor de mijnwerkers, de postkoets ook een grote som geld van Buck Scott vervoerde? Of was dat maar toeval geweest? En dan

was daar nog de mysterieuze manier waarop het geld van de plek, waar Shilo het had verborgen, was verdwenen! Dat moest door een buitenstaander zijn gebeurd, iemand die Shilo misschien min of meer toevallig had gade geslagen toen hij het verborg, en die er zich daarna van had meester gemaakt.

Geen eerlijk man, anders zou hij het geld aan de rechtmatige eigenaren hebben terug bezorgd!

Heel wat onopgeloste vragen, dacht hij.

De zon stond al aan de westelijke hemel toen hij het brede pad bereikte dat door de heuvels liep in de richting van Copperville.

De pijnbomen aan weerszijden van het spoor wierpen al lange schaduwen en de Nachthavik zette Blackie tot groter spoed aan, toen hij, vanaf de kam van een heuvel, een lange glooiende helling voor zich zag liggen.

Maar hij kwam niet ver!

Plotseling werd het grote zwarte paard van de been gerukt... het viel zijdelings weg en de Nachthavik, die er niet op verdacht was en volkomen werd verrast, vloog uit het zadel. Hij smakte tegen de grond en zijn hoofd kwam met iets hards in aanraking. Vrijwel

buiten bewustzijn bleef hij liggen en hij bemerkte niets van de zware gelaarsde voet, die hem een nijldige trap gaf, noch van de brute wijze waarop zijn armen op zijn rug bij elkaar werden gewrongen en van het touw dat om zijn polsen werd gesnoerd...

Het eerste wat de Nachthavik zag, toen hij weer bij kwam, waren de boosaardig grijnzende tronies van Fred Shilo en Clem Edwards. De twee kerels zaten enkele meters van hem vandaan tegen een boom geleund.

Hij zelf lag op de grond, zijn handen op de rug gebonden en hij voelde een knagende pijn in zijn zij. Misschien kwam het door de val maar het was ook mogelijk, dacht hij, dat een van zijn belagers zijn woede had gekoeld terwijl hij weerloos op de grond lag.

Op korte afstand stond Blackie en met een gevoel van dankbaarheid stelde hij vast dat het dier geen letsel van zijn val had opgelopen.

Het strak gespannen touw, dwars over het pad, waarover het dier gestruikeld was, had gemakkelijk een gebroken been kunnen opleveren.

„Wel, mister, ik heb je voorspeld dat we elkaar nog

zouden ontmoeten en nu is 't zover!"

De stem van Clem Edwards klonk laag en onheilspellend en zijn grote, harige handen hielden zich bezig met het knopen van een lus in het einde van zijn lasso.

„Je bent 'n lastpost geweest, mister, van 't begin tot het einde en... dit is het einde!"

Hij lachte ruw met een grijnslach naar Shilo en liet het hennepen touw door de lus glijden.

„Een van m'n makkers gaf ons de raad om je maar op te hangen als we je weer tegen 't lijf zouden lopen... en dat is precies wat we nu gaan doen! Wat zeg je ervan?"

De Nachthavik zweeg, zijn gezicht stond koel en onbewogen terwijl zijn grijze ogen zonder angst op de twee boeven gericht waren.

Dit was, dacht hij, inderdaad het einde! Hij zat in de meest hopeloze situatie die hij ooit had meegemaakt en hij kon geen enkele ontsnappingsmogelijkheid ontdekken.

„Je hebt er niet veel op te zeggen," merkte Shilo honend op. „Je bent aardig snel met 'n pistool, mister, maar ik betwijfel of je ook zo handig bent aan

de strop!”

„Dat zullen we vlug ontdekken, Fred,” grinnikte Edwards terwijl hij zijn zware lichaam overeind bracht en met het touw in de hand op de Nachthavik toestapte.

Met een snelle beweging liet hij de lus om het hoofd van zijn slachtoffer glijden.

„Je kunt zelf omhoog komen, of ik zal je helpen... op mijn manier,” bromde hij kwaadaardig.

Dé Nachthavik keek in de venijnig glinsterende ogen in het baardige gezicht en glimlachte.

„Een veroordeelde mag altijd een laatste wens doen, Edwards,” mompelde hij. Hij was plotseling op een idee gekomen, dat misschien een uitweg kon bieden! Misschien...

„What do you want?” vroeg Edwards grijnzend terwijl hij de lus zachtjes aantrok.

„Wat denk je van een laatste sigaret?”

Shilo lachte spottend.

„Ik dacht dat je nog 'n laatste gebed wou doen,” zei hij.

„Dat ook,” antwoordde de Nachthavik ernstig.

Het gezicht van Clem Edwards stond onbewogen

terwijl hij met vlotte vingers een sigaret rolde en die de Nachthavik tussen de lippen stak.

Toen trok hij de Nachthavik half overeind en plantte hem, in zittende houding, tegen een boom.

Hij streek een lucifer aan en bracht het vlammetje naar de sigaret.

„Da's de laatste, mister,” zei hij. „Waar jij naar toe gaat, zul je er geen behoefte meer aan hebben!”

„Er zal wel vuur zijn maar geen tabak,” grinnikte Shilo.

De Nachthavik deed een trek, blies langzaam de rook uit en keek Shilo aan.

Met zijn hoofd iets achterover om de omhoog kringelende rook te ontgaan, vroeg hij: „And how about the money, Shilo? Ben je er al achter gekomen waar het kan zijn?”

„Wat weet jij ervan?”

De Nachthavik deed opnieuw een trek en schudde langzaam het hoofd.

„Ik ben er niet meer in geïnteresseerd,” antwoordde hij. „Je mag 't zelf uitzoeken!”

Edwards lachte smalend.

„Dat zullen we doen, mister!” verzekerde hij. „Met

wat jij er van afweet, zouden we niet ver komen! Jij weet er niks van... nothing!”

„Je had ’n betere bergplaats moeten zoeken, Shilo,” vervolgde de Nachthavik zonder acht te slaan op de woorden van Edwards.

Shilo kwam op zijn beurt overeind, plotseling vol belangstelling.

„Dat hol onder die boom was de eerste plaats waar iemand zou zoeken,” mompelde de Nachthavik.

Zijn scherpe ogen sloegen het. tweetal nauwlettend en hij probeerde hun gedachten te peilen. Hij deed een trek en wachtte.

Nu was ook Edwards geïnteresseerd.

Hij vroeg: „Vertel de rest ook maar ’ns, mister!”

De Nachthavik lachte kort.

„Om daarna opgehangen te worden! No, thank you!”

„Er zijn andere manieren om je aan ’t praten te krijgen,” bromde Edwards.

„Dat geloof ik niet!” De stem van de Nachthavik klonk grimmig. „Mij niet! Je kunt ’n Indiaan niet aan het praten krijgen! Wel, mij evenmin! Ik heb niks meer te verliezen!”

Edwards keek met sombere, onzekere blik naar de

Nachthavik en toen naar zijn makker.

„We kunnen 't proberen!”

„Ga je gang!” mompelde de Nachthavik, terwijl hij de smeulende sigaret uit zijn mond liet vallen.

Edwards likte zijn lippen.

„Wat wil je dan?”

„De helpt!”

Shilo lachte schor.

„Wees blij als we je in leven laten!” zei hij.

De Nachthavik zuchtte en bewoog zich ongemakkelijk.

„All right, maak dan eerst m'n handen los!”

„Misschien wil je ook je pistolen nog hebben?” grijnsde Shilo.

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Ik kan zonder!”

„All right, Clem, maak 'm los! Als-ie iets in de zin heeft, komt-ie niet ver!”

Zijn pistool schoot plotseling in zijn hand en schijnbaar zonder te richten vuurde hij vanaf zijn heup... De kogel ging rakelings langs het hoofd van de Nachthavik en boorde zich in de boom.

„Niet zo slecht maar nog veel te langzaam,”

mompelde de Nachthavik zonder een spier te vertrekken en in de ogen van Shilo gloeide de woede op.

Hij bracht de Colt langzaam naar voren...

„Stop it!” snauwde Clem Edwards. „Gebruik dat schietijzer als ’t nodig is, maar niet hier!”

Hij haalde een mes te voorschijn en liet het met een klik open springen.

„All right, mister,” zei hij toonloos, „we zullen je los maken maar eerst moet je ons nog ’n paar dingen meer vertellen... zodat we er heel zeker van zijn dat je ons niet voor de gek houdt!”

„Wat wil je nog meer weten?”

„Waar is ’t geld nu?”

De Nachthavik glimlachte flauwtjes.

„Volgende vraag,” zei hij.

„Heb jij ’t meegenomen?”

„Nee!”

„Who did?”

„Je kunt me maar beter losmaken!” mompelde de Nachthavik.

Hij meende plotseling beweging te bespeuren in de schaduwen onder de bomen.

„Weet je wat ik denk, mister?” bromde Edwards.
„Dat je iets weet maar niet veel! Niet waar dat geld is, anders had je 't al lang te pakken en was je 'm gesmeerd!”

En dat, dacht de Nachthavik, was een heel scherpe gedachte voor een kerel als Clem Edwards.

Hij hoefde geen antwoord te geven want plotseling doken achter de twee boeven twee figuren op en een stem zei hard en duidelijk: „Als jullie niet heel vlug je smerige klavieren omhoog steken, schieten we jullie dwars door midden!”

De Nachthavik glimlachte.

Randy Miller, de cowhand van de Lazy S, die zich nog altijd verheugde over de honderdvijftig dollar die hij in de saloon was kwijtgeraakt en weer had terug gekregen, wachtte niet op antwoord.

De knal van een schot volgde onmiddellijk op zijn woorden en Edwards vloekte toen de kogel bijna het mes uit zijn handen rukte.

„You, Shilo, drop that gun!”

Fred Shilo had geen verdere aanmoediging nodig.

„Oké, Slim, ik hou ze wel onder schot! Jij doet de rest!”

Slim, een lange magere cowboy en blijkbaar ook een van de mannen van de ranch van Buck Scott, liet zijn pistool in de holster glijden en knielde bij de Nachthavik neer.

Zijn mes deed zijn werk en de Nachthavik kwam langzaam overeind, haalde de strop over zijn hoofd, liet het touw op de grond vallen en wreef zijn pijnlijke polsen.

„Thanks Randy!” grinnikte hij. „Je kwam precies op tijd!”

„You all right, mister Smith?”

„Niks aan de hand,” verzekerde de Nachthavik.

Hij keek rond en zag zijn pistoolgordel een eindje van hem vandaan op de grond liggen.

Hij liep erheen, pikte hem op en gespte hem om.

„Nu zijn we weer compleet!” stelde hij met voldoening vast.

„Wat waren ze van plan? Wilden ze je ophangen?”

„Ik weet 't niet, maar 't is in elk geval niet doorgegaan!”

„Wat doen we met deze twee kerels? Zullen we dat eind touw maar gebruiken?”

„Nee! Ik zal hun pistolen en geweren meenemen en

afgeven bij de sheriff! Dan kunnen ze verder geen kwaad meer!”

Clem Edwards liep rood aan van woede.

„We hebben onze wapens nodig!” snauwde hij. „Je kunt ze ons niet afnemen!”

„Ik denk van wel!” antwoordde de Nachthavik grimmig.

„Oké, Slim!” knikte Randy en Slim raapte het pistool van Shilo op en griste de Colt van Edwards uit de holster.

„Hun cayuses staan daar ginds,” zei hij, terwijl hij de revolvers aan de Nachthavik overhandigde.

Deze stak ze tussen zijn riem, raapte een eind touw op en keek Shilo en Edwards met een meewarig grijnslachje aan.

„Je kunt beter hier nog maar even uitrusten, amigo’s,” zei hij luchtig.

„We hadden je moeten ophangen toen we er de gelegenheid voor hadden!” siste Edwards kwaadaardig.

„Ik ben bang dat je die kans voorbij hebt laten gaan,” knikte de Nachthavik. „En je zult geen tweede krijgen!”

Hij liep naar de plaats waar Blackie stond en het paard aan de teugel meevoerend, volgde hij de twee cowboys

naar een door struikgewas omgeven open plek waar de paarden van Shilo en Edwards stonden.

Slim had de geweren van het tweetal al te pakken gekregen en bond ze met het touw dat de Nachthavik had meegenomen, bij elkaar.

Deze bond de wapens aan een riem van de zadeltas en keek de twee cowboys breed grijnzend aan.

„Thanks, Randy en jou ook, Slim! Ik geloof dat ik aan jullie m'n leven te danken heb! 't Zag er niet al te best uit!” Hij tastte naar zijn hals en trok een gezicht. „De eerste keer dat ik 'n strop om m'n nek gehad heb! Kan niet zeggen dat 't me erg beviel!”

Randy Miller grinnikte.

„'t Was puur geluk,” legde hij uit. „We hoorden een schot en omdat Slim hier nog al nieuwsgierig is uitgevallen, gingen we kijken wat er aan de hand was! Maar je hoeft me niet te bedanken, mister Smith. Gisteren heb jij voor mij honderdvijftig dollar verdiend en me een hoop lol bezorgd!” Hij keek de Nachthavik fronsend aan. „Hoe ben je eigenlijk aan

mijn naam gekomen?”

„Tommy Scott van de Lazy S noemde hem!” verklaarde de Nachthavik. „En hoe kom je aan mijn naam?”

„Wij komen recht van Copperville en daar kent iedereen 'm zo langzamerhand!” viel Slim in. „Voor 'n heel stel mijnwerkers ben je zo'n soort nationale held! De man die Fred Shilo in z'n hemd zette!”

Randy knikte.

„Zo is 't,” bevestigde hij. „Maar er lopen er op 't ogenblik ook 'n paar rond waar je voor op moet passen!” voegde hij er waarschuwend aan toe. „Je zou wel 'ns tegen moeilijkheden kunnen aanlopen als je niet op je qui vive bent!”

„Ik heb 't al gehoord, Randy! Kirk Barret schijnt voor 'n paar nieuwe waakhonden gezorgd te hebben! Ik zal eens zien of ik 'n muilkorf voor hen kan vinden!”

Hij grijnsde luchthartig en slingerde zich in het zadel.

„Ik zie jullie nog wel eens! En nogmaals bedankt!”

Hij liet Blackie zachtjes de sporen voelen en vervolgde zijn weg naar Copperville...

HOOFDSTUK IX

De sheriff heeft nieuws

De duisternis was al gevallen toen de Nachthavik zijn zwarte paard inhield voor de Big Saddle, het vastbond aan het rek voor het hotel en de gelagkamer binnenstapte.

Hij knikte glimlachend tegen de weinige bezoekers die in het vertrek aanwezig waren en liep Matt Robbins tegemoet, die haastig achter de tapkast vandaan kwam.

„Hello, mister Smith!”

„Hello, Matt! Heb je nog iets te eten voor ’n hongerig man?”

„Yes sir! De beste ’steak’ die er in Copperville te krijgen is! Zo klaar! Kan ik nog iets te drinken brengen?”

„’n Glas bier!”

„Yes sir!”

De Nachthavik ging zitten aan een tafel in een hoek van het vertrek, ver genoeg van het raam om niet door een schutter buiten verrast te kunnen worden en begon een sigaret te rollen.

De hotelhouder bracht het bier en de Nachthavik informeerde: „Nog nieuws, Matt?”

„No, mister Smith, alles is rustig geweest vandaag! Als je 't nog niet wist, Barret's saloon is vanavond weer open, maar als ik 't goed begrepen heb, zullen er niet veel klanten komen! En, da's waar, er zijn vanmiddag nog twee mannen hier geweest die je wilden spreken!” „Oh yeah? Ken je ze?”

„No sir! Maar ik hoorde hun namen noemen... een mister Raven en... eh... Talbot!”

„Nice gentlemen, Matt?”

„Yessir!” Het Indianengezicht van Robbins stond onbewogen. „Zagen er keurig uit! Hadden ieder twee pistolen! Ik vermoed dat ze nog wel terug zullen komen! Wel, dan ga ik nu eerst voor het eten zorgen!”

De Nachthavik glimlachte flauwtjes terwijl hij Robbins nakeek. De manier waarop de hotelhouder met een stalen gezicht zijn nieuws overbracht, stond hem wel aan. Mooie heren, dacht hij, die op zijn huid

uit waren! Terwijl hij zich te goed deed aan een voortreffelijke biefstuk met gebakken aardappels en bonen, zag hij Rowdy Murdock de gelagkamer binnen komen.

De deputy kreeg hem onmiddellijk in het oog en liep op zijn tafel toe.

„Ik zie dat je weer terug bent, Steve!”

„Sit down, Row, en drink ’n glas bier dan eet ik eerst af!”

„Je zegt ’t maar,” bromde Murdock.

„En ben je nog iets wijzer geworden?” informeerde hij enkele minuten later toen de Nachthavik mes en vork neerlegde en zijn bord van zich afschoof.

„Sure! Ik ben er achter gekomen hoe ’n man zich voelt met ’n strop om z’n nek!”

„How’s that?” vroeg Murdock verbaasd.

De Nachthavik vertelde wat hem overkomen was en Murdock floot zachtjes tussen zijn tanden.

„Daar ben je maar op ’t nippertje tussen door geglipt,” mompelde hij.

„Shilo en Clem Edwards, eh! ’t Wordt tijd dat we ons eens serieus met die twee gaan bezig houden!”

„Dat zal niet zo moeilijk zijn, nu ze zonder

schietijzers zitten! Tussen twee haakjes, Row, ik heb gehoord dat er nog 'n paar vreemde vogels in de stad zijn neergestreken! Ze schijnen voor mij nog al belangstelling te hebben... zijn al hier naar mij komen informeren! Ik was er jammer genoeg niet!"

Murdock knikte.

„Ik weet ervan,” beaamde hij. „Barret heeft ze laten komen, als vervanging voor Shilo! 't Zijn gunfighters, dragen twee pistolen en lopen in Copperville rond als hanen in 'n kippenhok! Geen enkele wet die dat verbiedt! Ze hebben hun schietgerei nog niet gebruikt... tot dusverre! En zolang dat niet gebeurt...” Hij haalde de schouders op. „Alleen als ze moeilijkheden maken kunnen Dane en ik 'n woordje mee spreken!"

„Als ze met mij trouble proberen te maken, zal ik ze zelf wel te woord staan, Row! Op mijn manier!"

„Daar was ik al bang voor,” zuchtte Murdock droog. „Wel, als 't zover is, kun je in elk geval op onze medewerking rekenen! Wij zijn als 't erop aan komt, ook niet zo erg op die kerels gesteld!"

„Is Clark al terug?"

„Yeah! Daarom ben ik hier! Hij is terug en hij heeft

nieuws! Ik dacht dat je 't wel graag wilde horen!”

„Dat heb je goed gedacht!”

„Laten we dan maar 'ns gaan luisteren wat-ie te zeggen heeft...!”

„Hier heb je 'n presentje, Dane, voor je verzameling!”

De Nachthavik legde de twee Winchesters en de Colts, die hij van Shilo en Edwards had afgenomen, voor de sheriff op tafel.

Clark keek er naar met twijfelachtige blik.

„'n Lang verhaal maar ik zal 't kort houden,” grinnikte de Nachthavik.

Hij deed opnieuw in enkele woorden verslag van zijn ontmoeting met Shilo en Edwards en de reactie van de sheriff was weinig anders dan die van zijn deputy.

„Dan was je bijna aan het eind van de reis gekomen, Smith,” knikte hij voor zich heen.

„Niet voor de eerste keer,” grijnsde de Nachthavik,” „maar nu liepen we inderdaad bijna 't eindstation binnen!”

„Ze zouden hun straf niet ontlopen hebben, Smith,”

verzekerde de sheriff.

De Nachthavik trok een gezicht.

„Dat zou mij niet veel geholpen hebben, Dane,” mompelde hij droog.

„Nee, da's waar nu je 't zegt,” grinnikte Clark met een knipoogje naar zijn deputy. „Maar nu wat anders. Ik heb vandaag niet stil gezeten!”

„Ja, jij schijnt vandaag in de weer te zijn geweest,” beaamde de Nachthavik spottend.

Clark negeerde de spot.

„Yeah! Ik ben vandaag een bezige bij geweest, mag ik wel zeggen! Kreeg gisteravond plotseling het idee om m'n collega in Mesquite eens te gaan opzoeken. Sheriff Johnny Harper en ik zijn ouden vrienden en Johnny is iemand met een geheugen als een safe! 't Mijne is meer een zeef, daarbij vergeleken! Hij is zo nieuwsgierig als wat en er steeds op uit om alles te weten te komen wat er in de verre omtrek gebeurt! Bovendien onthoudt-ie 't ook allemaal nog, ook al is 't jaren geleden!”

„Precies 'n man die je in 'n geval als dit moet hebben,” knikte de Nachthavik.

„Dat dacht ik ook! Ik ben dus eens met Harper gaan

praten! Was benieuwd of hij misschien iets meer zou weten over de achtergrond van Kirk Barret en Fred Shilo!” „Heeft Row je al verteld dat Barret de man is die de geldroof van de postkoets in elkaar gezet heeft en dat Shilo....”

„Yeah!”

Clark begon te rommelen in de la van zijn schrijftafel, op zoek naar zijn pijp die voortdurend verloren scheen te zijn en hij gromde tevreden toen hij ze tenslotte tussen zijn paperassen ontdekte.

Terwijl hij zijn pijp stopte herhaalde hij: „Ja, dat heeft Murdock me verteld en het is jammer dat ik dat vanmorgen niet wist toen ik naar Mesquite reed. Wel, 't doet er eigenlijk ook niet toe!”

Hij stak zijn pijp aan en blies enkele enorme rookwolken uit. Hij wuifde met zijn hand de rook weg en vervolgde: „Het is eigenlijk een bevestiging van de inlichtingen die ik van Harper te horen kreeg. Tot op zekere hoogte

tenminste. Om met Fred Shilo te beginnen. Volgens Johnny was hij een van de verdachten in een veediefstal, een jaar of vier geleden, in Rock Springs. Cattle rustlers haalden een kudde vee weg van de

Three Star ranch en een van de cowboys werd, bij de achtervolging, door die schurken neergeschoten! Enkele van die kerels werden opgespoord en daar was ook Fred Shilo bij! Maar tegen hem konden ze niet voldoende bewijs vinden en ze moesten hem laten gaan!”

„Dus hij werd niet vrij gesproken?”

„Nee, en dat betekent dat de zaak nog helemaal open is! Als vandaag of morgen zou blijken dat Shilo inderdaad bij die zaak betrokken was, kan-ie nog steeds terecht worden!”

„I see!” De Nachthavik rolde een sigaret, zijn ogen op de sheriff gericht. „Dan is Barret vermoedelijk in het bezit van bewijsstukken dat Shilo aan die veediefstal heeft deelgenomen en is hij in staat Shilo de gevangenis in te helpen als dat in zijn kraam te pas komt!”

„Daar lijkt 't op!” gaf Clark toe.

„En ben je nog iets over Barret te weten gekomen?”
„Ja! Volgens Harper moet Barret, voor hij zich hier in Copperville vestigde, het land hebben rondgezworven als gambler... beroepsspeler! Barret is een van de namen waarvan-ie zich bediende. Op sommige

plaatsen noemde hij zich ook Brown... Bishop... Bartlet! Hij had er verschillende. Vermoedelijk dienden die naamsverandering om vijanden van het spoor te brengen! Heeft een paar keren gevangen gezeten wegens vals spelen en enkele sheriffs hebben hem zonder meer de stad uitgewezen omdat men hem ervan verdacht maar het niet kon bewijzen.”

„Het klopt heel aardig met de gedachte die ik me over die kerel gevormd had,” knikte de Nachthavik nadenkend.

„In Blackwater hadden ze 'm bijna te pakken! Een van de spelers, die zijn centen was kwijt geraakt, beschuldigde Barret van vals spel, trok een revolver en loste een schot op hem! Het was meer geluk dan wijsheid dat hij er met een lichte verwonding afkwam. Volgens Harper is hij een handige bliksem die er iedere keer weer onderuit wist te komen en die zich niet gemakkelijk liet betrappen! Maar de vermoedens waren in sommige gevallen toch wel zo groot, dat verschillende sheriffs zoals ik al zei, het zekere maar voor het onzekere namen en hem de laan uitstuurden!”

Hij grinnikte zachtjes en keek zijn deputy aan.

„Dat moesten wij eigenlijk ook veel meer doen,” zei hij. „Als wij Barret dat zelfde grapje eens leverden?”

Murdock trok twijfelachtig zijn wenkbrauwen op.

„Ik ben bang dat we op de koffie zouden komen, Dane,” antwoordde hij. „Zijn positie hier in Copperville is heel wat sterker dan in de tijd dat-ie nog ’n zwervende gambler was! Hij weet dat we ’m niet gevangen kunnen zetten en we kunnen ’m ook niet met geweld dreigen! Hij zou er zich gewoon niks van aantrekken en ons nog uitlachen op de koop toe. Nee, zolang we geen deugdelijk bewijs hebben, kunnen we als vertegenwoordigers en handhavers van de wet, niks tegen hem beginnen! En dat weet ie!”

„Je hebt mooi gesproken, Rowdy,” prees Clark met een knipoogje naar de Nachthavik. „En je hebt nog gelijk ook!”

De Nachthavik glimlachte.

„Dus Barret is ’n gambler geweest, precies zoals ik gedacht had! Gewoonlijk worden ze er niet rijk van! Maar bij Barret is het zo, dat-ie ’n hele schep geld had, toen-ie hier in Copperville opdook, zo’n jaar of drie geleden!” Hij wreef peinzend met zijn hand over

zijn kin en staarde voor zich uit.” Grappig dat zijn komst ongeveer samenviel met de beroving van de mijn!”

„Ik weet wat je bedoelt!” bromde Dane Clark terwijl hij met driftige handbewegingen zijn pijp uitklopte. „Ik heb daar ook bij stil gestaan! Vooral toen ik van sheriff Harper hoorde dat Barret in die tijd, voor-ie naar hier kwam, bevriend was met twee kerels... Mike Jones en Hank Marlow als ik me de namen goed herinner, die allebei op het ogenblik een straf uitzitten van tien jaren voor een bankoverval in White Sands... waarbij de kluis werd opgeblazen met dynamiet!”

„Wel toevallig,” bromde Murdock.

„Meer dan toevallig!” verbeterde de Nachthavik. „Maar je hebt er geen bewijs mee tegen Barret!”

„Nee, tenzij die kerels hun mond zouden opendoen!” De sheriff schudde het hoofd.

„Daar is geen kans op!” bromde hij. „Dat soort kerels praat niet! Ze weten dat ze er zelf weinig mee opschieten als ze medeplichtigen verraden maar wel dat ze groot gevaar lopen, als ze weer op vrije voeten zijn! Bovendien zouden ze zichzelf verder in de put

helpen als zou blijken dat ze betrokken waren bij de mijnoverval hier! Een van de bewakers werd doodgeschoten, zoals je weet!”

„En de ander is er weinig beter aan toe! Hij leeft nog

maar dan heb je 't ook gehad!” mompelde de Nachthavik.

„Crazy Charley? Ken je 'm?”

„Heb 'm vanmiddag toevallig ontmoet op de Lazy S.” „Ja, die is er niet te best afgekomen!” Sheriff Clark zoog nadenkend aan zijn lege pijp. „Jammer, hij had ons misschien nog op het goede spoor kunnen zetten. Hij heeft in elk geval die rovers gezien, heeft er zelfs mee gevochten! Maar hij was er lelijk aan toe en Doc Jason heeft 'm niet zover in orde kunnen krijgen dat-ie ons het verhaal nog heeft kunnen doen!”

„Heb je 't wel geprobeerd?”

„Ja, heb verschillende keren met 'm gepraat!” Clark knikte kort. „Er kwam geen zinnig woord uit! Ik kreeg de indruk dat-ie niet meer weet wat 'm overkomen is!” „Komt-ie nog wel 'ns hier in de stad?”

„'n Enkele keer... om 'n kleinigheid in te slaan in de

winkel van Miller! Tabak en zo! Gewoonlijk is-ie weer vlug verdwenen!”

De sheriff zuchtte diep en kwam moeizaam overeind. „Nee, dat was ook een doodlopend spoor, Smith. En alles wat Johnny Harper me vandaag vertelde, bevestigt de vermoedens die we al hadden en hetgeen we verder weten, maar we kunnen er in feite niks mee beginnen tegen die kerels! Het is allemaal horen zeggen maar geen greintje bewijs!” Hij lachte mistroostig. „En als ’t wel zo was, hadden we daarmee het geld dat uit de stage gestolen is, nog niet terug! Ik vraag me af waar dat gebleven kan zijn! Dat is me compleet een raadsel!”

„Voor iedereen!” mompelde de Nachthavik.

„Behalve voor degene die ’t in handen heeft!” vulde Murdock aan. „Dat moet, naar mijn mening...”

Hij zweeg abrupt en kneep zijn ogen wantrouwig samen toen de deur van het kantoor open ging en Kirk Barret binnen stapte.

Zijn donkere onrustige ogen gleden van de een naar de ander terwijl hij met een somber, ondoorgrondelijk, gezicht op de sheriff toestapte.

„Wat kan ik voor je doen, Barret?” informeerde

sheriff Clark kortaf.

Barret antwoordde niet direct maar bekeek de sheriff met een laatdunkend gezicht van top tot teen.

Hij maakte Clark nijdig.

„Probeer niet gewichtig te doen!” snauwde hij. „Zoveel stel je niet voor en ik kom niet onder de indruk! Zeg wat je te zeggen hebt en hoepel dan op!”

Barret's gezicht verstrakte.

„Ik wil dat je datgene doet, wat je gisteren nagelaten hebt!” zei hij kil. „Vanavond gaat de saloon weer open en ik wil niet dat er nog eens zo iets gebeurd als gisteravond! Toen jij 't niet nodig vond om in te grijpen!” Sheriff Clark haalde diep adem, en de Nachthavik bemerkte dat hij de grootste moeite had om zich in bedwang te houden.

„Dat noem ik brutaal!” zei hij toen met een stem die een beetje schor klonk. „Je hebt wel lef, mister Barret, maar je bent toch bij mij met die smoesjes aan 't verkeerde adres. Als ik had geweten dat er in die smerige tent van jouw vals werd gespeeld, dan had ik ze al lang gesloten! Begrijp je dat!”

„Dat wist ik zelf niet!” gromde Barret terug. „Ik heb die twee kerels de laan uit gestuurd! Ik wil dat er

in de Miner's Rest eerlijk gespeeld wordt! Laat ik je dat ver tellen!”

„Dan ben je wel veranderd, Barret, sinds je zelf in het vak zat,” merkte de Nachthavik lijsig op.

Barret wendde zich woedend naar hem toe.

„Ik weet niet wie jij bent en wat je bent en waar je vandaan komt, maar ik geloof nog steeds dat jij alles met de diefstal van het geld van de stage te maken hebt! Ook al ben je dan goeie maatjes met de sheriff hier! Ik vertrouw jou niet, stranger, en ik zal jou in de gaten laten houden!”

Barret zweeg een ogenblik om diep adem te halen en de Nachthavik maakte een nauwelijks zichtbare handbeweging naar sheriff Clark die op het punt stond los te barsten.

„Jij hebt me gisteravond dat grapje geleverd,” ging Barret verder, „maar dat doe je geen tweede keer! Ik heb m'n maatregelen genomen en als je me verder voor de voeten loopt, zal ik zorgen dat je in de kortste keren uit Copperville verdwenen bent!”

„Als,” kwam de ijzige stem van Rowdy Murdock,” die twee 'gunslingers' die jij naar hier gehaald hebt, hun schietijzers niet in bedwang houden, zitten ze in

no time hierachter... in de cel! Daar zal ik persoonlijk voor zorgen!”

„Die heb ik niet naar hier gehaald,” snauwde Barret. „Het zijn vrienden die mij hier een bezoek komen brengen! Maar nu ze hier zijn, zullen ze er op toezien dat ik verder geen moeilijkheden krijg, see! Als de wet mij geen bescherming biedt, zal ik daar zelf voor zorgen!”

„Je hebt dat tweetal toch wel verteld wat er met Shilo gebeurd is?” informeerde de Nachthavik luchtig.

Barret lachte honend.

„Je kunt daar gemakkelijk achter komen, mister! Vraag 't ze maar... en zie maar wat je dan voor antwoord krijgt!”

„Dat zal ik doen!” beloofde de Nachthavik, met een spottend glimlachje. „Shilo heb je intussen aan de kant gezet! Ben je niet bang dat je ook met hem moeilijkheden krijgt?”

„No!”

„Toch zou ik voor 'm oppassen, Barret,” zei de Nachthavik op luchtige toon. „Jij bent de enige man die 'm de gevangenis in kan helpen... over dat geval in Rock Springs, weet je wel!”

De Nachthavik zag aan het gezicht van Barret dat het schot raak was.

„Ik weet niet waar je 't over hebt!” antwoordde Barret na enkele ogenblikken zwijgen.

„Aan de andere kant zou 't weer beroerd zijn als Jones en Marlow aan het praten sloegen!” vervolgde de Nachthavik peinzend, alsof hij in zichzelf sprak.

„Beroerd voor jou, bedoel ik!”

Barret staarde hem zwijgend aan alsof hij de gedachten van zijn tegenstander wilde lezen.

„Je praat maar, mister, maar je kunt maar beter op jezelf passen. Als ik je 'n goeie raad mag geven... zadel je paard en verdwijn uit Copperville! Anders krijg je misschien niet de kans om hier nog ooit weg te komen!”

„Die raad zou ik jou ook kunnen geven, Barret,” viel sheriff Clark in. „Ik ben er niet zo zeker van dat jij niets met die postkoets geschiedenis te maken hebt! Van Shilo weet ik 't bijna zeker! En als ik Shilo in handen krijg, dan praat ie! Ik weet alles van dat geval in Rock Springs! Jij hebt 'm niet meer in je macht, Barret! Hij hoeft voor jouw plezier z'n mond niet meer te houden!” Barret likte langs zijn lippen en

zijn ogen kregen een loerende uitdrukking.

Kennelijk vroeg hij zich af wat zijn tegenstanders wisten? Maar hij was sluw, dacht de Nachthavik terwijl hij hem nauwlettend gadesloeg, en hij zou begrijpen dat ze in elk geval niet voldoende wisten om hem nu al in het nauw te brengen.

„Je weet niks!” kwam de stem van Barret een ogenblik later. „Je maakt me niks want je weet niks! Je hebt hier en daar wat leugens opgediept maar daarmee kun je mij niet bang maken! En wat jou betreft,” wendde hij zich tot de Nachthavik, „als jij in moeilijkheden komt, mister, dan heb je ze aan jezelf te wijten! Je kunt niet zeggen dat je niet gewaarschuwd bent!”

Zonder een antwoord af te wachten draaide Barret zich om en liep het kantoor uit.

„En dat was mister Barret,” mompelde de Nachthavik, met een flauw glimlachje. „We hebben ’m in elk geval een paar dingen verteld die hem tot nadenken zullen stemmen, Dane. Hij voelt zich niet zeker meer, neem dat van me aan! Misschien leidt het ertoe, dat-ie een of andere stommiteit begaat!”

„Hij weet dat we nog niet genoeg gegevens hebben

om hem in zijn kraag te pakken,” merkte Murdock op.

„Dat is zo,” gaf de Nachthavik toe, „maar hij weet ook dat we achter hem aanzitten en vandaag of morgen op iets kunnen stuiten waarmee we hem de das om kunnen doen!”

Hij stond op en schoof zijn stoel terug.

„Wat ben je van plan te doen?” informeerde sheriff Clark met een bezorgd gezicht.

„Afwachten, Dane!” glimlachte de Nachthavik. „Gewoon afwachten wat er verder gebeurt! We hebben de wagen in beweging gezet en hij zal blijven lopen, daar ben ik zeker van! Barret zal daar voor zorgen! Het eerste wat hij zal proberen, is mij schaakmat te zetten! En hij zal zijn maatregelen snel nemen!”

„Wat denk je dat-ie zal doen?”

„Vermoedelijk zal-ie zijn twee pistoolschutters op pad sturen! Die zullen de zaak voor hem moeten opknappen, wat mij betreft!” Hij knikte peinzend voor zich heen. „Als-ie die kwijt zou raken, zal-ie ten einde raad zijn!”

„Wat kunnen we doen?” Clark maakte een hulpeloos gebaar. „Zolang die kerels niet in actie komen, zijn

wij machteloos! En als 't een eerlijk gevecht is... je weet 't, dan wordt verwacht dat de sheriff zich er buiten zal houden!”

„Als 't een eerlijk gevecht is, kun je rustig aan de kant blijven staan, Dane,” verzekerde de Nachthavik.

„Neem 't niet te licht op, Smith,” waarschuwde de sheriff. „Misschien ben jij vlugger met een schietijzer maar zij zijn met tweeën! En pas op voor een hinderlaag. Onderschat hen niet!”

„I won't, Dane, maak je geen zorg! Ik heb wel voor heter vuren gestaan!”

HOOFDSTUK X

Afrekening met twee gunfighters

De woorden van de sheriff klonken nog in zijn oren na, toen de Nachthavik het kantoor verliet en op weg ging naar zijn hotel. De straat lag grotendeels in duisternis gehuld met hier en daar enig licht waar het uit de huizen naar buiten viel. Het was nog vrij vroeg in de avond en er was nog enig verkeer van voetgangers en ruiters.

Hij verwachtte niet dat Talbot en Raven zich vanuit een hinderlaag tegen hem zouden keren. Dat was niet de manier waarop dit soort pistoolhelden te werk ging. Die gingen veel te trots op hun handigheid met een vuurwapen en wilden er daarom altijd graag de nodige toeschouwers bij hebben om het verhaal van hun heldendaden te kunnen verder vertellen.

Bovendien zou, bij een schot uit het duister, de verdenking in de eerste plaats op hen vallen en de

sheriff zou hun het vuur wel eens heel erg na aan de schenen kunnen leggen.

Toch bleef hij op zijn hoede terwijl hij langzaam verder wandelde in de richting van de Big Saddle, en aan zijn waakzame, scherpe ogen ontging niets van wat zich in de donkere straat voordeed.

Hij passeerde de stalhouderij waar hij Blackie had ondergebracht en de duistere poort daarnaast, die naar het achterterrein en de stallen voerde. Het achterterrein was vaag verlicht door een stallantaarn die daar ergens was opgehangen.

Het licht trok een ogenblik zijn aandacht en het werd hem bijna noodlottig!....

Hij hoorde plotseling een zacht gerucht achter zich... een donkere figuur maakte zich los uit de schaduw aan de ingang van de poort...!

De Nachthavik keerde zich bliksemsnel om... zag de flauwe glinstering op het lemmet van het mes dat op hem toeflitste... hij wist het maar nauwelijks te ontgaan, voelde hoe het de mouw van zijn shirt openhaalde! Toen beukte het scherp van zijn hand neer op de arm die het mes hanteerde... het viel en hij deed een greep naar zijn aanvaller! Hij kreeg hem

beet maar niet voldoende... een vuist schuurde langs zijn gezicht... toen rukte de man zich los en de Nachthavik luisterde naar de snelle voetstappen die zich verwijderden...

Hij had zijn pistool in de hand en overwoog of hij de sluipmoordenaar nog enkele kogels zou nasturen. Het had geen zin, dacht hij en het zou de hele buurt op de been brengen!

Langzaam liet hij het wapen weer in de holster glijden, blies langzaam zijn adem uit en schraapte toen een lucifer aan.

Bij het licht van het kleine vlammetje ging hij op zoek naar het mes.

Hij vond het vrijwel onmiddellijk en op het ogenblik dat het vlammetje doofde, zag hij ook een knoop op de grond liggen, een knoop met een stukje stof eraan!

Hij raapte het mes en de knoop op, liet het mes dichtknippen en stopte de beide voorwerpen in zijn zak.

Peinzend liep hij verder, zich afvragend wie zijn aanvaller wel kon zijn geweest. Hij had hem in het duister niet kunnen herkennen maar het moest, dacht hij een huurling van Barret zijn! Of misschien Barret

zelf!

De Nachthavik liet zijn blik onderzoekend door de gelagkamer gaan, toen hij het hotel binnen stapte. Er waren een aantal bezoekers, waaronder ook een stel mijnwerkers, die kennelijk hun klandizie van de Miner's Rest naar de Big Saddle hadden verplaatst.

Hij herkende Bill Roscoe, de zwaar gebouwde miner, die met een stel makkers aan een tafel achter een glas bier zat.

Roscoe kreeg hem in het oog en zijn mond vertrok zich tot een vrolijke grijns terwijl hij zijn duim triomfantelijk omhoog stak.

De Nachthavik grijnsde terug en liep naar de tapkast, waar Matt Robbins druk doende was.

„Hello, mister Smith,” en toen, met een snelle blik naar de gescheurde mouw: „’n Ongelukje gehad?”

„Zo zou je ’t kunnen noemen,” knikte de Nachthavik terwijl hij zijn shirt in ogeschouw nam.

Hij ontdekte plotseling met enige verbazing de bloedstrepen op de mouw. Dat mes had hem waarachtig nog geraakt ook. Het was niet meer dan een schram en het bloeden was al opgehouden.

„Ik kan maar beter wat anders aan gaan trekken,” stelde hij vast. „Maak maar vast ’n kop sterke koffie voor me, Matt!”

„Kan ik je misschien helpen?”

„Heeft niets te betekenen!”

Hij liep de trap op naar zijn kamer, verzorgde de lichte verwonding, en trok een ander shirt aan.

Toen haalde hij uit zijn plunjezak een tweede holster met pistool en bevestigde die aan zijn gordelriem.

Hij controleerde de beide pistolen en liet ze met een tevreden zucht weer in de holsters glijden. Eén pistool was gewoonlijk wel voldoende maar twee 'guns' maakten meer indruk en daar kwam het dikwijls op aan! Boven dien kon hij zowel links als rechts vrijwel even snel trekken en even zuiver schieten en dat kon soms wel van belang zijn!

„There you are, mister Smith,” zei Robbins terwijl hij de kop pikzwarte koffie naar de Nachthavik toeschoof. „Zuiver vergif!” voegde hij er met een nauwelijks merkbaar grijnslachje aan toe.

„Ik had niet anders verwacht,” glimlachte de Nachthavik. „Over vergif gesproken, Matt, zijn de

twee vrienden nog hun opwachting komen maken?”

„Nog niet, mister Smith, maar ze zullen komen... daar kun je op rekenen!”

„Ik heb er op gerekend, Matt,” antwoordde de Nachthavik droog.

„Dat heb ik gezien,” knikte de hotelhouder met een blik naar de beide pistolen.

Bill Roscoe maakte zich uit zijn gezelschap los en kwam naar de tapkast toeslenteren.

Zijn kleine varkensoogjes in het dikke, pokdalige gezicht glinsterden vrolijk.

„Gisteravond kreeg ik er geen kans voor, mister,” zei hij, „maar nou wou ik je toch graag ’n glaasje bier aanbieden!”

„Dank je, graag!” glimlachte de Nachthavik.

Hij dronk zijn kop koffie in een teug leeg terwijl Robbins twee glazen bier tapte en ze naar hen toeschoof.

„Daar ga je!” Roscoe hief zijn glas, dat bijna onzichtbaar was in zijn grote harige hand, dronk, zette het glas neer en bracht zijn grote hoofd vlak bij dat van de Nachthavik.

„D’r lopen er hier in de stad twee rond die het op je

voorzien hebben, mister,” zei hij op harde fluisterton. „Ik weet niet of je ’t weet maar ’t is oppassen geblazen!”

„Hoe weet je dat?” informeerde de Nachthavik.

„Dat hebben ze rondverteld, zo links en rechts! Je krijgt de kans om hier levend weg te komen en als je hier wilt blijven dan hebben ze daar ook geen bezwaar tegen maar dan... dood!”

De Nachthavik floot zachtjes tussen zijn tanden alsof het allemaal volkomen nieuw voor hem was.

„Dat ziet er dan niet te best uit, Bill,” mompelde hij. „Prosit!”

Hij dronk zijn glas half leeg en Roscoe maakte ook van de gelegenheid gebruik om nog een teug te nemen.

Nadat hij met de harige rug van zijn hand zijn mond had afgeveegd, vervolgde hij: „’t Zijn gevaarlijke klanten, mister! Vooral die kleine... Pete Raven... venijnig en vlug op zijn teentjes getrapt! En dan staat-ie direct met zijn pistool klaar! En zo allemachtig vlug dat je ’t nauwelijks kunt volgen!”

„Bill,” mompelde de Nachthavik, „ik heb zo het idee dat je me probeert bang te maken!”

De zware mijnwerker hief een bezwerende hand op. „Nee, nee, mister, da's niet m'n bedoeling! Ik wou je alleen maar duidelijk maken dat je met 'n paar helhonden te maken krijgt! Niet van die kerels als Fred Shilo!

Maar je kunt op ons rekenen, mister! De jongens en ik staan aan jouw kant!”

„That's fine!” mompelde de Nachthavik. „Zijn jullie gewapend?”

Bill Roscoe stak grijnzend zijn enorme vuisten op.

„Wat denk je hiervan?” vroeg hij.

De Nachthavik keek er met ontzag naar.

„Ze zien er goed uit,” gaf hij toe, „maar je kunt er niet veel mee aanvangen tegen een pistool! Je kunt er geen kogels mee tegen houden!”

„Jij zorgt voor de kogels, mister, wij doen de rest,” verzekerde Roscoe. „Precies als gisteravond!”

De Nachthavik grinnikte toen hij het zorgelijke gezicht van Matt Robbins zag.

„Laten we 't fijn houden, vanavond, Bill,” stelde hij voor. „En laat die twee kerels aan mij over! Zorg alleen maar dat je uit de vuurlinie blijft! Je merkt wel, wanneer je 'n handje kunt toesteken!”

„Jij hebt 't maar voor 't zeggen, mister,” knikte Roscoe.

Hij dronk zijn bier op en bestelde nog een glas.

„Van mij,” bood de Nachthavik aan.

„Oké, mister, jij zegt 't maar!”

Roscoe was vanavond een man met wie je alle kanten uit kon, dacht de Nachthavik.

Terwijl hij, leunend tegen de tapkast, het glas bier naar zijn mond bracht, ging de deur open en kwamen de twee gunfighters binnen.

Pete Raven was nog jong, tenger gebouwd, met smalle schouders en magere, pezige handen, die zich ter hoogte van zijn pistolen ophielden. Zijn gezicht onder de brede rand van de stetson, was mager en hoekig en zijn kille, kleurloze ogen hadden nauwelijks enige uitdrukking.

Zijn metgezel was iets forser uitgevallen maar hij was van hetzelfde type met hetzelfde onpersoonlijke gezicht. Ook hij droeg twee laaghangende pistolen in versleten holsters.

Zij bleven een ogenblik bij de deur staan en hun ogen gleden door het vertrek en vestigden zich op de Nachthavik.

Langzaam kwamen ze naderbij tot op enkele meters afstand.

De Nachthavik zette voorzichtig zijn bierglas op de tapkast en bekeek het tweetal met onderzoekende blik.

Hij had er al heel wat ontmoet van dit soort, dacht hij, en het soort was niet veel zaaks. Kerels, die meenden dat ze van hun pistool konden leven en tenslotte altijd tegen iemand aanliepen die net iets vlugger was en een eind maakte aan hun carrière.

„Smith?” Pete Raven stelde de vraag, zijn kleurloze ogen op de Nachthavik gericht.

Deze knikte langzaam.

„That’s right!”

„Je weet wie wij zijn?”

De Nachthavik glimlachte flauwtjes.

„Wie niet?” antwoordde hij een beetje spottend.

„En je weet wat we hier komen doen?”

„Nee, eigenlijk niet!” antwoordde de Nachthavik lijsig.

Bill Roscoe verzette zijn zware gelaarsde voeten en Talbot zei: „Ga ’n eindje opzij staan, dikkie, zodat Smith hier ruimte heeft om te praten!”

Bill Roscoe keek een ogenblik onzeker om zich heen en in zijn kleine varkensoogjes smeulde woede. Maar hij schoof toch aarzelend en onwillig een meter opzij.

Raven vestigde zijn blik opnieuw op de Nachthavik.

„We zijn hier om je te vertellen wat wij wensen!”

De Nachthavik glimlachte spottend.

„Ga je gang,” nodigde hij uit. „Ik ben Sinterklaas niet maar ik kan altijd luisteren!”

Het gezicht van de gunman kreeg een norse uitdrukking.

„We willen dat je 'm smeert uit Copperville,” zei hij kort. „En we maken geen grapjes, mister!”

„Wel, ik was niet van plan m'n hele leven in Copperville te blijven,” antwoordde de Nachthavik traag met een half lachje. „Je wens wordt dus vervuld... wanneer de tijd daar is!”

Pete Raven's gezicht werd strak en zijn ogen vernauwden zich.

„We willen dat je nu vertrekt, mister en we zullen er voor zorgen dat 't gebeurt! Right now!” zei hij fel.

„En wat zeg jij ervan?”

De Nachthavik keek Talbot aan die er met een stenen gezicht bijstond, zijn handen neerhangend

langs zijn lichaam.

„Hij praat voor mij mee,” antwoordde deze, vrijwel zonder zijn lippen te bewegen.

De Nachthavik maakte zich langzaam los van de tapkast.

„Ik ben bang dat ik je niet kan helpen,” zei hij luchtig. „Ga dat maar aan je baas vertellen!”

„Ik ben m’n eigen baas!” snauwde Raven.

„No, you’re not! Barret is je baas op het ogenblik en morgen is ’t misschien iemand anders die dat pistool van je kan gebruiken en ervoor betaalt! Als je dan tenminste nog in leven bent!”

De Nachthavik had luid gesproken en hij zag vaag de gespannen gezichten van de bezoekers die probeerden geen woord van het gesprek te missen.

Naast hem hoorde hij de zware ademhaling van Bill Roscoe.

Zijn grijze ogen waren strak en onbewogen terwijl hij de twee scherpschutters in het oog hield.

Pete Raven bewoog zijn handen in de richting van zijn pistolen.

„Wel,” zei hij langzaam, „als je per se in Copperville wilt blijven, dan zal ’t voor altijd zijn,

mister! We kunnen je geen andere keus geven! Of je vertrekt nu of je blijft hier voor goed!”

„Als je denkt dat je dat waar kunt maken, vooruit dan maar en kijk maar 'ns hoe 't uitpakt!”

„Wel, je vraagt erom, mister,” zei Raven toonloos en toen gleeed zijn pezige hand als een slang naar zijn pistool...

De zware kogel uit de Colt Special, afgevuurd vanaf de heup, sleurde het wapen uit zijn hand en de Nachthavik wendde zich bliksemsnel naar Jake Talbot, die nu ook zijn revolver uit de holster had.

Maar hij was niet snel genoeg! Bill Roscoe was hem voor!

De mijnwerker had zijn kans afgewacht en hij reageerde met een vlugheid die men nauwelijks van zo'n zware figuur had kunnen verwachten!

De Nachthavik voelde de kogel uit Talbot's gun langs zich heen gaan en achter de tapkast inslaan.

Toen beukte een vuist als een betonblok Talbot's gezicht en de gunfighter vloog door het vertrek alsof hij uit een katapult geschoten werd.

Raven, zijn gezicht vertrokken van pijn, deed nog een poging zijn andere pistool te trekken maar zijn

beweging was langzaam en het was duidelijk dat hij in feite maar één behoorlijke schiethand had! En die was onbruikbaar!

„Don't do it, Raven!” De stem van de Nachthavik klonk scherp. „Je hebt geen schijn van kans!”

Raven keek hem aan met ogen die hem nauwelijks schenen te zien. Zijn ene arm hing als verlamd langs zijn lichaam en van zijn hand drupte bloed op de grond!

Hij stond enkele ogenblikken onbeweeglijk, toen keek hij omlaag en zakte langzaam in elkaar.

Roscoe kwam naar de tapkast en bromde: „Ik zou nog wel 'n glas bier lusten!”

De gelagkamer was plotseling vol leven en zijn drie makkers voegden zich bij hem.

„Je hebt z'n kaak compleet in elkaar getimmerd, Bill,” verklaarde een van hen geestdriftig. „Als Doc Jason daar nog een fatsoenlijk gezicht van kan maken, is-ie 'n genie!”

De Nachthavik knielde neer bij Pete Raven en bekeek de hand. Twee vingers waren door de kogel zwaar gehavend en hij vroeg zich af of ze nog ooit normaal bruikbaar zouden worden.

„Die hebben heel wat geleden,” bromde de stem van een van de bezoekers boven hem. „Die kan zijn pistolen wel in de kast hangen! Zijn andere hand is niks waard!”

De Nachthavik knikte terwijl hij overeind kwam. Het zag er inderdaad naar uit dat Pete Raven een ander baantje zou moeten zoeken.

„Moeten we de dokter niet waarschuwen?” informeerde hij.

„Die zijn ze al halen!”

Bill Roscoe kwam naar hem toe met twee glazen bier in zijn handen.

Zijn zware, onregelmatige gezicht glunderde zodat zijn kleine oogjes nauwelijks te zien waren.

„Hier, mister,” zei hij triomfantelijk. „Laten we er ’n glas op nemen!”

„Let’s do that!” grinnikte de Nachthavik.

„’t Was ’n eerlijk gevecht!” vervolgde Roscoe terwijl hij zijn makkers aankeek. „Twee tegen twee! Ik zou me d’r buiten gehouden hebben, want m’n kameraad hier kon ’t wel alleen af, maar ik laat me niet door zo’n kerel weg commanderen alsof ik ’n stuk vuil ben! Dan krijgt-ie met dit te doen!” en hij wuifde

met een van zijn machtige vuisten.

„Je zei dat ik 't fijn moest houden, mister,” wendde hij zich tot de Nachthavik. „Wel, ik geloof dat je niet mag klagen!”

„Vast niet!” verzekerde de Nachthavik met nadruk. „Talbot daar denkt er misschien anders over, maar ik zeker niet!”

„Talbot!” bromde Roscoe op minachtende toon. „Die had beter hier weg kunnen blijven! Zou gezonder voor 'm geweest zijn!”

Sheriff Clark kwam de gelagkamer binnen, gevolgd door zijn deputy en een lange magere man met een paardengezicht, gekleed in een zwarte pandjesjas. Hij droeg een klein koffertje en zijn blik gleed van Talbot naar Raven, alsof hij zich afvroeg wie van de twee hij het eerst onderhanden zou nemen.

„We hebben de medicijnman maar meegebracht, Smith,” grijnsde Murdock. „We dachten wel dat er werk voor 'm was. You all right?”

„Sure!”

„Wat is er met hem aan de hand?” Hij wees naar de roerloze figuur van Pete Raven.

„Hij is van z'n stokje gegaan... vermoedelijk van de

pijn...”

„Of omdat-ie toch niets anders te doen had,” opperde een van de omstanders met een grijnslachje.

„Wie heeft dit karwei hier opgeknapt?” kwam de stem van Doc Jason die zich met Talbot bezig hield.

„Die is tegen een stoomwals opgelopen,” riep een stem.

Jason keek verstoord.

„Breng 'm maar naar mijn huis!” zei hij stroef.
„Hier kan ik niks voor 'm doen! Z'n kaak is op drie plaatsen gebroken!”

Hij knielde neer bij Pete Raven en onderzocht de hand van de pistoolschutter.

Met snelle vingers legde hij een voorlopig verband, terwijl hij in zichzelf mompelde en sputterde.

Hij kwam overeind en keek sheriff Clark aan.

„Die moet ook maar naar mij toekomen als-ie z'n hand in de toekomst nog wil gebruiken!”

„Ik zal 'm sturen!”

„Good!” Doc Jason keerde zich abrupt om en liep de gelagkamer uit.

„Jij, Hapgood,” wendde Clark zich tot een van de aanwezigen. „Jij hebt je wagen buiten staan, als ik 't

goed gezien heb! Laad die kerels erop en breng ze over naar de dokter!”

„Moet dat?” bromde Hapgood onwillig.

„Yeah!”

De man kreeg hulp van enkele anderen en samen brachten ze de lichamen van Raven en Talbot naar buiten.

„Barret zal 't niet leuk vinden!” merkte Murdock op. „Hij moet nu zijn zaken zelf weer zien op te knappen!”

De Nachthavik knikte peinzend.

Barret zou zijn zaken heel vlug zien te regelen, dacht hij. Zodra hij op de hoogte kwam van de nederlaag die zijn handlangers geleden hadden.

Met hetgeen hij wist en vermoedde, kon de Nachthavik zich een vrij duidelijk beeld vormen van de maatregelen, die Barret zou proberen te nemen, om zijn positie in Copperville veilig te stellen.

Daar was allereerst de mijn! En de ranch van Buck Scott, die ook ten nauwste bij de plannen van Barret betrokken was. Daarvan was hij nu wel overtuigd!

Als hij er een stokje voor wilde steken, moest hij vlug zijn! De enige, veilige manier was wel om Barret

uit te schakelen, voordat hij iets wist van wat zijn helpers was overkomen.

„Is Barret in de stad?” vroeg hij.

„Nee, ik heb 'm zien weggrijden,” antwoordde Clark die intussen een glas bier had gehaald. „Vermoedelijk is-ie naar huis gereden!”

„Waar woont-ie precies? En hoe kom ik daar?”

„Wat ben je van plan, Smith?” vroeg de sheriff nieuwsgierig, zonder op de vraag in te gaan.

„Ik wil 'ns met 'm praten,” verklaarde de Nachthavik luchtig. „Hoe moet ik rijden?”

Clark haalde de schouders op en legde uit waar Barret's huis lag en hoe men er het gemakkelijkst kon komen.

„Ik zal met je meegaan,” stelde hij voor.

„No, you don't,” weerde de Nachthavik af. „Ik denk dat ik beter met 'm kan praten, als jij er niet bij bent! Ik zal 'm gemakkelijker kunnen overtuigen! Op mijn manier!”

„Op jouw manier, eh,” bromde Clark argwanend.

De Nachthavik lachte.

„Maak je geen zorg, Dane! Ik zal 't met Barret zo regelen dat Copperville geen last meer van 'm zal

hebben! Hou jij je maar rustig op de vlakte! Je hoort nog wel van me!”

„Ik weet niet of ik jou je gang mag laten gaan, Smith,” bromde de sheriff fronsend. „Wat vind jij ervan, Rowdy?”

„Ik heb niks gehoord,” antwoordde zijn deputy. „En ik weet van niks!”

Clark keek hem somber aan en haalde de schouders op.

„Nou je ’t zegt, mijn oren zijn er de laatste tijd ook niet beter op geworden,” mompelde hij...

HOOFDSTUK 11

Barret's plannen verijdel

Het huis van Barret lag tegen een heuvelhelling, een groot, wit gebouw van twee verdiepingen, duidelijk afgetekend in het sterrenlicht. Er was een brede veranda voor het huis en een balkon langs de verdieping. Een toegangsweg, tussen twee rijen cederbomen, leidde naar het voorterrein.

De Nachthavik reed stapvoets de toegangsweg in. Er was geen reden om zijn bezoek aan te kondigen, dacht hij.

Voor het huis stond een vierwielig koetsje met een paard ervoor. Het dier stond vastgebonden aan een van de pilasters van de veranda.

Barret had blijkbaar bezoek en de Nachthavik was er bijna zeker van dat hij wist, wie de bezoeker was.

Hij steeg af, zette Blackie vast aan een pilaster van de veranda en beklom de trappen die naar de

voordeur leidden.

Hij liet enkele keren de kolf van zijn pistool op de deur neerkomen en wachtte.

Voetstappen kwamen naderbij en de deur ging open.
„What do you want?”

De man in de deuropening was groot en zwaar gebouwd en hij bekeek de bezoeker met een gemelijke blik. Hij was vermoedelijk bediende en tevens huisbewaarder wiens taak het was Barret te beschermen voor ongewenste bezoekers.

„Ik kom voor mister Barret!”

„Hij is in gesprek en hij wil niet gestoord worden,” bromde de bediende met grove stem. „Kom nog maar 'ns terug!”

„Ik zal hem toch moeten storen, vrees ik,” mompelde de Nachthavik en plotseling voelde de huisknecht de tromp van de zware Colt tegen zijn maag.

Hij week haastig terug en de Nachthavik volgde.

In het licht van de gang kon hij de kerel beter waarnemen. Een uitsmijtersfiguur met een bruto gezicht die alleen maar een taak had als waakhond.

„Wie ben je?” vroeg de man.

„Doet er niet toe! Waar kan ik Barret vinden?”

„In de achterkamer!” Hij likte zijn lippen, zijn dicht bij elkaar staande ogen op het pistool gericht. „Ik zal gaan zeggen dat... dat je er bent!”

„Dat doe ik zelf,” verklaarde de Nachthavik kort.

Hij vroeg zich af wat hij met de kerel moest aanvangen. Hij kon hem niet los laten lopen! Op een of andere manier moest hij onschadelijk worden gemaakt!”

Hij wees naar een deur, halverwege de gang.

„Wat zit daar achter?”

„De kelder!”

„Ga maar voor,” nodigde de Nachthavik uit en de huisknecht keerde zich om...

De kolf van het zware pistool beukte neer op zijn schedel.

De Nachthavik ving hem op, sleepte het slappe lichaam naar de kelderdeur, deed die open en deponeerde de kerel op het kleine platform achter de deur.

Zo, die zou voorlopig niet in de weg lopen!

Hij sloot de deur zorgvuldig af en stak de sleutel in zijn zak.

Hij dacht niet dat er nog meer bedienden in het huis waren. Was ook niet van belang!

Geruisloos liep hij naar de deur achter in de gang, hoorde een zacht gemompel van stemmen en stapte naar binnen.

Aan de tafel in het midden van het rijk gemeubileerde vertrek zaten Kirk Barret en zijn compagnon Hal Palmer.

„Good ev’ning,” zei hij opgewekt.

Palmer wendde zijn verbaasde gezicht naar hem toe terwijl Barret nijdig overeind schoot.

„Wat doe jij hier?” vroeg hij scherp en toen luid: „Joe!”

„Doe geen moeite,” suste de Nachthavik. „Joe is voorlopig uit de circulatie genomen!”

Barret’s donkere ogen fonkelden woedend.

„Wat heeft dit te betekenen!” snauwde hij. „Je hebt hier niks te maken! Smeer ’m!”

„Rustig... rustig,” kalmeerde de Nachthavik spottend terwijl hij het vertrek inliep. „Ik kom je goed nieuws brengen, Barret. Over je twee vrienden, Raven en Talbot! Ze zijn in goede handen!”

„Wat bedoel je?”

„In handen van doc Jason,” vervolgde de Nachthavik. „Talbot heeft moeilijkheden met zijn kakement... schijnt op enkele plaatsen gebroken te zijn als ik de medicijnman mag geloven en Raven... wel, ik ben bang dat Raven voorlopig niet met mes en vork zal kunnen eten!”

„Hoe komt 't?” informeerde Palmer.

De Nachthavik lachte kort.

„Ze moesten mij te grazen nemen, op verzoek van hun baas hier,” en hij wees naar Barret, „maar het pakte anders uit!”

Barret likte zijn lippen en in zijn donkere ogen zat plotseling een spoor van angst.

„Daar heb ik niks mee te maken gehad!” verzekerde hij.

„Ik geloof van wel! Ga zitten! Doe je jas eens open!”

Barret knoopte zijn zwarte jas open en de Nachthavik inspecteerde hem. De man droeg een schouderholster maar er zat geen wapen in.

„Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast,” mompelde de Nachthavik met een flauw glimlachje. „Ga zitten! Ik ben hier gekomen om

te praten... met jullie allebei!”

„Ik heb je niks te zeggen!” snauwde Barret.

„Ik wel!” De Nachthavik snoof zachtjes. Er hing een lichte brandlucht in de grote kamer en zijn ogen gingen naar de schouw. Er brandde geen vuur maar er lag wel een stapel as.

Hij wendde zich tot Palmer.

„Waarom ben jij hier?” vroeg hij.

„Daar heeft-ie niks mee te maken, Hal,” stoof Barret op.

„Shut up!” zei de Nachthavik scherp. „Je bent toch niet van plan de zaak erbij neer te gooien, Palmer?”

Palmer knikte met een somber gezicht.

„Ik trek me terug en ga weg uit Copperville,” antwoordde hij. „Kirk hier heeft me een redelijke prijs gegeven voor mijn aandeel in de mijn en ik wou dat aanbod aannemen!”

„Waarom?”

„De mijn heeft niet veel meer te betekenen! Ze is vrijwel uitgeput!”

„Wie zegt dat?”

„De rapporten van de deskundigen die een onderzoek hebben ingesteld, zeggen het!” viel Barret

uit. „Ik zie overigens niet in dat je er iets mee te maken hebt! 't Zijn onze zaken, niet de jouwe!”

„Wie heeft die deskundigen laten komen?”

„Kirk, hier, heeft daarvoor gezorgd!”

„I see! Is 't ooit bij je opgekomen, Palmer, dat die rapporten wel 'ns vals zouden kunnen zijn?”

„Da's een leugen!” schreeuwde Barret.

„Is 't dat?” De Nachthavik keek Barret met samengeknepen ogen aan. „Hoe komt 't dan dat jij er nog belangstelling voor hebt? Voor een waardeloze mijn? Dat je nog bereid bent om je compagnon geld te geven om 'm kwijt te raken?”

„Omdat ik 't risico wil nemen, dat het achteraf toch nog mee zal vallen! Ik ben 'n speler, see, en ik hou ervan om te gokken! Alles of niets!”

De Nachthavik lachte smalend.

„Je bent 'n leugenaar,” zei hij. „En jij,” wendde hij zich tot Palmer, „bent een dwaas, als je je aandeel uit handen geeft. Voor 'n schamel prijsje, vermoed ik!” „Het is niet veel,” gaf Palmer toe. Hij wreef nadenkend over zijn voorhoofd en keek zijn compagnon aan. In zijn ogen was argwaan te lezen.

„En waarom doe jij zo je best, om de Lazy S in

handen te krijgen?” vervolgde de Nachthavik.

Barret haalde de schouders op.

„De ranch interesseert me niet,” antwoordde hij.
„Ik wil alleen m’n geld terug hebben!”

„Kan ’t zijn dat jouw deskundigen je verteld hebben dat er in het terrein van de ranch, dat aan de mijn grenst, nog behoorlijk wat koper zit? Is dat ’t?”

„Je bent gek!” snauwde Barret maar de Nachthavik zag plotseling kleine zweetdruppeltjes op zijn gezicht verschijnen.

„Wat is er allemaal van waar, Kirk?” De stem van Palmer klonk hard en zakelijk.

„Nothing! ’t Is ’n pak leugens!” schreeuwde Barret maar het klonk weinig overtuigend. „We hebben een afspraak, Hal, en daar hou ik je aan!”

„Ik wil er nog eens over nadenken,” zei Palmer stijf. „En zelf nog een onderzoek laten instellen! Ik hoop niet dat je me bedriegt, Kirk!”

„Wat ben je aan ’t verbranden geweest, Barret,” kwam plotseling de stem van de Nachthavik.

„Wat heb je ermee te maken!” grauwde Barret woest. „Misschien niets... misschien alles!” mompelde de Nachthavik.

Hij stond op, liep naar de schouw en begon met zijn gelaarsde voet de as om te woelen.

„Geen papier,” stelde hij vast. Toen keek hij scherp toe en bukte zich. Voorzichtig raapte hij uit de nog warme as een tweetal knopen op, die weliswaar door het vuur geblakerd waren maar nog duidelijk herkenbaar.

Zijn gezicht stond strak en onheilspellend toen hij naar de tafel terug liep en Barret, die half overeind gekomen was, in zijn stoel terug duwde.

„Sit down!” beval hij en legde de besmeurde knopen op de tafel.

„Ben je een jas aan ’t verbranden geweest?” vroeg hij spottend maar met een harde ondertoon.

Hij diepte uit zijn zak de knoop op die bij de aanval, eerder op de avond, was achtergebleven en legde hem naast de anderen.

„Het zijn dezelfde,” stelde hij vast.

„En wat zegt dat!” Barret probeerde zich onverschillig te houden maar zijn gezicht zag grauw en de hand waarmee hij de zweetdruppels van zijn gezicht veegde, beefde.

„Het zegt mij genoeg. Vanavond werd ik vanuit het

donker aangevallen door iemand die me met een mes probeerde te vermoorden! Dat was jij, Barret!”

„Die knopen bewijzen niks!” schreeuwde Barret.

„Voor mij wel! En ook voor de sheriff en als een jury er niet genoeg aan heeft, dan heb ik hier nog een bewijs!” en de Nachthavik smiet het mes op tafel dat zijn aanvaller verloren had.

„Dat is jouw mes, Kirk!” merkte Palmer op. „Ik heb ’t meermalen gezien. Jouw voorletters staan trouwens in het heft!”

„Allemaal leugens!” mompelde Barret maar zijn hele houding toonde aan dat hij wist dat hij het spel verloren had.

„Je probeerde me te vermoorden, Barret. Je stuurde twee ’gunslingers’ op me af om dat zelfde te doen... jij bent de man die de diefstal van het geld uit de postkoets heeft georganiseerd.” De stem van de Nachthavik klonk hard en onverbiddelijk. „Je spel is uit! Ik zal er voor zorgen dat je je straf niet ontloopt! Ik kan je niet meenemen, maar ik zal je opsluiten in de kelder! Daar komt de sheriff je morgen wel ophalen! Come on, get going!” Barret slikte en keek verward om zich heen als een rat in de val.

„Let me go,” zei hij hees. „Hal, zeg iets! Ik zal uit Copperville weg gaan en nooit meer terug komen! Je kunt alles van me krijgen wat ik heb! Alles!”

Hij keek verwilderd van de een naar de ander.

„Zeg dan iets!”

De Nachthavik keek hem minachtend aan.

„Wat heb je aan te bieden, Barret? Een waardeloze mijn!”

„Ik heb geld!” schreeuwde Barret. „Hal, je kunt ’t allemaal hebben! Maar, please, laat me gaan!”

Hal Palmer schudde langzaam het hoofd.

„Ik heb er niets over te zeggen, Kirk,” zei hij stroef. „En ik heb je geld niet nodig!”

„Bewaar ’t maar!” zei de Nachthavik droog. „Je zult ’t kunnen gebruiken, als je uit de gevangenis komt... over een jaar of tien, vijftien! Kom, laten we gaan!”

Hij sleurde Barret, die zich niet bewoog, overeind en duwde hem voor zich uit.

Even later sloot hij de kelderdeur af en liet Barret achter bij zijn huisknecht, die nog steeds bewusteloos was.

„Daar zul je geen last meer van hebben, Palmer,”

verklaarde hij.

Palmer knikte langzaam. Zijn gezicht stond somber en hij keek de Nachthavik met ernstige ogen aan.

„I guess not!” zei hij. „Wie had dat gedacht van Kirk... ik vertrouwde hem als mezelf!”

Hij wandelde met de Nachthavik naar buiten en maakte zijn paard los.

„Ze zeiden dat Kirk de man was die de stagecoach robbery organiseerde! Waar is hij met 't geld gebleven?” vroeg hij toen.

„Hij heeft 't niet! Shilo stal het, in zijn opdracht, maar het verdween van de plek waar het verborgen was. Waar het is?” De Nachthavik haalde de schouders op. „Dat is me nog steeds een raadsel!”

Palmer knikte alsof hij het begreep en klom op de bok.

„Ik wil je nog bedanken, mister Smith,” zei hij toen met een vaag glimlachje. „Je hebt me voor 'n stommiteit behoed!”

„That's all right!”

De Nachthavik keek hem na toen hij het voorterrein afreed. Palmer was meer teleurgesteld door het gedrag van de man, die zijn compagnon was geweest,

dan door het verlies van het geld, dacht hij.

Toen maakte hij op zijn beurt Blackie los, slingerde zich in hét zadel en reed terug naar Copperville.

HOOFDSTUK XII

Het geld komt terecht

Het was nog vroeg in de morgen toen de Nachthavik zijn hotel verliet en op weg ging naar het kantoor van de sheriff.

Hij had de avond tevoren, na zijn bezoek aan Barret, de sheriff nog opgezocht, had hem het verhaal verteld en Clark had hem beloofd dat hij Barret nog zou laten ophalen en hem onderdak zou geven in een van de cellen achter zijn kantoor. In afwachting van de komst van rechter Holland, die hij zou waarschuwen, en die de rechtzaak tegen Barret zou leiden.

De straat was vol leven, een komen en gaan van wagens en ruiters en een druk beweeg van voetgangers.

Voor Miller's General Store, de grootste winkel van de stad, waar men vanuit de verre omtrek zijn

inkopen kwam doen, stonden een aantal wagens opgesteld en er werd druk gesjouwd met pakken en zakken door mannen en vrouwen, die, veelal voor een lange periode, hun voorraden hadden ingeslagen.

De Nachthavik keek de bedrijvigheid een ogenblik aan en plotseling ontdekte hij, tussen de voertuigen, een kleine tweewielige wagen met een muildier ervoor.

Charley Fenton was ook in de stad om de nodige inkopen te doen, dacht hij.

Terwijl hij langzaam verder liep, zag hij Charley naar buiten komen.

De scheve figuur van de oude man ging gebukt onder enkele grote zakken en hij liep met kleine dribbelpasjes naar zijn voertuig. Hij liet de zakken op de wagen glijden, maakte toen, zonder op of om te zien, zijn muilezel los, leidde het gespan tussen de andere voertuigen uit en klom toen met moeite op de bok.

In een sukkeldrafje reed hij weg en de Nachthavik keek hem fronsend na.

Charley had zich blijkbaar van de nodige voorraad voorzien, nu hij de streek ging verlaten. Hij vroeg

zich af, wat Charley zoal kon hebben ingeslagen en hoeveel het hem gekost had.

Gevolg gevend aan een plotselinge gedachte, stapte hij de winkel binnen. Hij kon wel wat tabak kopen, vond hij.

Het was er vrij druk en terwijl hij zijn ogen over de aanwezigen liet gaan, zag hij een man die hij kende... Lew Cabot, de makker van Shilo en Edwards!

De man was in gesprek met de bediende achter de toonbank en er lagen enkele pistolen voor hem en een paar dozen met patronen.

De Nachthavik glimlachte. Kennelijk was Cabot weer op pad gestuurd om vuurwapens te kopen, ter vervanging van de schietijzers die hij het tweetal had afgenomen!

Hij slenterde er langzaam heen, als een man die op zijn beurt wachtte en stelde zich vlak bij Cabot op.

„...voor meer dan honderd dollar!” knikte de bediende.

„Dan zit-ie er nog warmpjes bij,” bromde Cabot terwijl hij een van de pistolen opnam en langs de loop keek.

„Da's 'n voortreffelijk wapen, mister Cabot!”

verzekerde de bediende. „We hebben er heel wat van verkocht!” „Ik zal deze twee nemen,” zei Cabot. „Ik heb altijd gedacht dat-ie geen rooie cent had!”

„Wij ook,” grinnikte de bediende. „Hij kocht altijd maar met mondjasmaat, als-ie hier zo nu en dan kwam en betaalde met centen en kwartjes! Maar hij had blijkbaar geld genoeg! Hij dacht dat ik 't niet zag, maar ik merkte dat-ie 'n heel bundeltje geld in zijn zak had, waarvan-ie betaalde. En allemaal grote biljetten!” „Wel, wel,” bromde Cabot onverschillig. „Maak hier maar 'n pakje van!”

„Zeker, mister Cabot!” De bediende verwijderde zich om papier en touw te halen en de Nachthavik drementelde langzaam weg.

Hij kocht wat tabak en sigarettenpapier en liep nadenkend naar buiten.

Hij was er zeker van dat old Charley Fenton het onderwerp was geweest van het gesprek tussen Cabot en de praatzieke bediende.

Charley Fenton, die volgens Buck Scott, niet veel meer had dan zijn wagen en muilezel en zijn geweer!

Sheriff Clark zat achter zijn schrijftafel en zijn gezicht stond op slecht weer.

„Hello, Dane!” groette de Nachthavik. „Niet te best geslapen, als ik het goed zie!”

„Je raadt 't de eerste keer,” bromde Clark. „En weet je waarom?”

„No!”

„Omdat Barret tussen onze vingers is doorgeglijpt, that's why!”

„Heb je Barret niet te pakken gekregen?” vroeg de Nachthavik verbaasd. „Ik was er van overtuigd dat-ie die deur nooit zou kunnen open krijgen!”

„Er was een ontluichtingsopening in die kelder en die was groot genoeg om Barret door te laten!” legde Clark uit. „De vogel was gevlogen toen wij er aankwamen. We vonden alleen Joe Lundin, die nog op apegapen lag! Maar Barret was foetsie! En daarom heb ik vannacht niet geslapen en heb ik nu de p... in!”

De Nachthavik kneep zijn lippen op elkaar.

„Mijn schuld!” zei hij. „Jammer... ik heb geen moment aan die mogelijkheid gedacht!”

„Oh... well... forget it!” Clark grinnikte zachtjes. „We krijgen 'm wel weer! Rowdy is al vroeg op pad gegaan en we hebben de collega's in de omgeving al gewaarschuwd. Hij loopt wel ergens tegen de lamp!”

„Vermoedelijk wel!”

De Nachthavik begon een sigaret te rollen, stak ze aan en vroeg toen: „Weet jij waar Charley Fenton zijn verblijfplaats heeft?”

„Ergens in de heuvels! Ben er nooit geweest! Waarom vraag je dat?”

„Ik zou naar 'm toe willen! Hij was even geleden in de stad met nog al wat geld bij zich!” Hij vertelde van zijn ontmoeting met old Charley en van het gesprek dat hij in de store had beluisterd. „Cabot is op weg naar zijn kornuiten die in de heuvels rondzwerven. Hij zal ze zonder twijfel op de hoogte brengen van het feit dat Charley er blijkbaar warmpjes bij zit en als ik die kerels goed ken, zullen ze proberen om het hem afhandig te maken! Ik geloof, Dane, dat Charley in groot gevaar verkeert!” besloot hij.

„Daar kun je wel eens gelijk in hebben,” bromde Clark. „Ik vraag me af waar Charley al dat geld vandaan heeft!”

De Nachthavik trok peinzend aan zijn sigaret.

„Daar heb ik ook aan zitten denken!”

Clark boog plotseling naar voren.

„Denk je dat hij...”

„Het zou me niet verbazen!” knikte de Nachthavik.

„Zullen we er heen rijden?”

„Dat wou ik je voorstellen!”

„Het wordt zoeken naar een naald in ’n hooiberg,” zei Dane. „Ik heb geen flauw idee, waar die hut van Charley ligt!”

„Er is ’n oplossing! We rijden langs de Lazy S en pikken daar Tom Scott op. Laten we hopen dat-ie er is! Hij kan ons naar Charley’s cabin brengen!”

De sheriff knikte en kwam haastig overeind.

„Laten we dan maar geen tijd meer verliezen,” zei hij. „Ik heb zo’n gevoel dat iedere minuut telt!”...

Buck Scott en zijn zoon kwamen uit het ranchhuis naar buiten toen sheriff Clark en de Nachthavik hun paarden op het erf tot staan brachten.

„Mornin’,” begroette de rancher hen, „wat brengt jullie hier zo vroeg naar toe?” Hij glimlachte pijnlijk. „Vertel me niet dat je het gestolen geld hebt achterhaald!” „Dat weet je nooit, Buck!” antwoordde de Nachthavik. „Wij willen weten waar Charley Fenton’s cabin ligt!” „Wat is er aan de hand met Charley?”

De Nachthavik deed opnieuw zijn verhaal. „Charley zou wel ’ns in grote moeilijkheden kunnen zitten!”

Buck Scott knikte met een ernstig gezicht.

„Yeah! Hoe zou Charley aan al dat geld gekomen zijn?” peinsde hij.

„Wij denken dat Charley iets te maken heeft met die geldroof!” merkte Clark op.

„Charley is geen dief, als je dat bedoeld!” stoof Tom Scott op.

„Dat geloven we geen moment, son,” verzekerde de Nachthavik rustig. „Hij heeft misschien gezien dat Shilo het verstopte en heeft het toen op zijn beurt weggehaald. Ik heb zo’n idee dat hij geen vriend van Shilo is. Dat-ie ’n hekel heeft aan iedereen die met de mijn te maken heeft! En hij is nergens van op de hoogte. Hij weet niet dat het geld gestolen is en dat het voor een gedeelte jullie geld is!”

„Charley is een beetje eigenaardig, Tom,” vulde de rancher aan. „Hij houdt er heel andere begrippen op na dan wij. Dat kan-ie niet helpen!”

„Oh... well... I know,” gaf Tom met tegenzin toe. „Maar ik wil wel dat je ’m met rust laat, sheriff!” „Geen haar op m’n hoofd dat er aan denkt om Charley

iets in de weg te leggen,” verzekerde Clark.

„All right, dan ga ik m’n paard zadelen!” zei Tom gerustgesteld.

„Ik rij ook mee,” zei Buck Scott.

„Hoe ver is het?”

„’n Goed half uur als we stevig doorrijden!”

„Laten we dan haast maken,” maande de sheriff...

Ze reden door de beboste heuvels tot Tom, die voorop ging, zijn pony inhield.

„De hut is hier niet zover vandaan,” zei hij. „Rijden we er naar toe of...?”

„Beter van niet!” antwoordde de Nachthavik. „Als Charley ons hoort komen, gaat-ie er misschien vandoor en als er anderen zijn, krijgen we misschien een schietpartij. Beter om de paarden hier achter te laten en te voet verder te gaan!”

Ze hadden nauwelijks honderd meter afgelegd toen ze plotseling op een viertal paarden stuitten.

De dieren stonden verscholen op een open plek tussen hoge heesters.

„We zijn in elk geval niet te laat,” bromde Clark terwijl hij zijn pistool te voorschijn haalde. „Charley

is er nog en hij heeft al bezoek, precies zoals jij voorspelde, Smith!” De Nachthavik antwoordde niet en zijn gezicht stond ernstig.

Tom verhaastte zijn pas en de anderen volgden in zijn spoor.

De hut van Charley lag tegen een lage helling en het was een primitief geval, klein, van ruwe boomstammen opgetrokken, het dak bedekt met boomtakken die aangestroken waren met leem. De toegangsdeur hing scheef in de hengsels. Er was geen raamopening.

Naast de hut stond het wagentje. De muilezel was nergens te zien.

Aan de andere kant lag een grote stapel rijshout, die vermoedelijk voor de verwarming diende.

Ze keken van korte afstand toe, vanuit de beschutting van het omringende struikgewas. Er was niemand te zien.

„Laten we dichterbij zien te komen,” fluisterde de Nachthavik. „We moeten die kerels bij verrassing zien te nemen!”

Ze slopen door de struiken dichterbij en toen hoorden ze plotseling een stem.

De Nachthavik keek sheriff Clark veelbetekenend aan.

Het was de stem van Barret!

„Voor de laatste keer... waar zit 't geld verborgen?” vroeg Barret op harde, scherpe, ongeduldige toon. „Vertel 't ons of we hangen je op!”

„Yeah! Op 'n langzame manier!” vulde de grove stem van Edwards aan. „We weten dat je meer hebt dan die luizige vijfhonderd dollar, die we hier gevonden hebben! Jij pikte het stage-coach money in... wij willen 't hebben! En vlug! We hebben geen tijd te verliezen!”

Charley's brabbeltaaltje, dat op de woorden volgde, was onverstaanbaar en het maakte Barret woedend.

„Shut up!” viel hij uit. „Waar zit 't? Where's the money! Come on, tell me... tell me, you stupid idiot!” Zijn stem klonk schrill met een ondertoon van paniek. Barret wilde weg, en hij had het geld nodig!

Er volgde het geluid van een klap en toen een zacht, jammerend gehuil van Charley.

De Nachthavik zag hoe Tom Scott's gezicht rood aanliep en zijn eigen gezicht stond grimmig.

Het werd tijd om in te grijpen!

Met enkele snelle passen stond hij in de deuropening.

„De eerste die naar zijn pistool grijpt, vangt een kogel!” snauwde hij.

Ze waren er alle vier, Kirk Barret, Shilo, Edwards en Lew Cabot.

Old Charley zat in één gedoken in een hoek, zijn hele gezicht vertrokken tot een krampachtige grimas met de schichtige ogen van een in het nauw gedreven klein dier, dat in paniek zocht naar een uitweg die er niet was.

Edwards vloekte luidkeels en zijn hand schoot naar zijn holster in een volkomen onbeheerste beweging.

De knal van het schot vulde de kleine ruimte en hij kreunde toen de kogel uit de zware Colt in zijn hand beet.

Zijn brute, stoppelige gezicht werd plotseling een pijnlijk masker.

Shilo en Cabot stonden onbeweeglijk en Barret had zijn ogen bijna gesloten, alsof hij op die manier aan de veranderde situatie kon ontkomen.

„Drop your gunbelts!” De stem van de Nachthavik klonk kil en onverbiddelijk en zijn bevel werd

onmiddellijk opgevolgd.

Barret werd lijkbleek en week angstig terug toen Tom Scott zich langs de Nachthavik wrong en als een woedende stier op de gambler toestormde.

„Jij smerige schurk!” grauwde de jongen woest, „’n Ouwe man pijnigen...!”

Zijn vuist trof Barret midden in het gezicht en hij sloeg achterover tegen de wand en zakte in elkaar.

„Naar buiten!” commandeerde de Nachthavik kort. „Jij,” en hij wees naar Shilo, „neem hem mee!”

Shilo greep Barret zonder plichtplegingen bij zijn kraag en sleepte hem mee naar buiten.

„’t Hele stel,” bromde sheriff Clark, „’n Mooie opruiming!”

Een luider wordend hoefgetrappel drong plotseling tot hen door.

„We krijgen nog meer gezelschap!” bromde Clark, argwanend.

„Murdock, of ik moet me sterk vergissen,” stelde de Nachthavik hem gerust.

Enkele ogenblikken later reed deputy Murdock het terrein op, gevolgd door Randy Miller.

„Miller vertelde me dat jullie naar hier gereden

waren,” legde hij uit, terwijl hij afsteeg. „Jullie hebben de rommel al bij elkaar geveegd, zie ik!” Met een minachtende grijns liet hij zijn ogen over de vier schurken gaan. „Hoe is ’t met Charley?”

„He’s all right!” antwoordde de Nachthavik.

Hij liep terug naar de hut, gevolgd door Murdock.

Tom Scott zat bij de oude man neergeknield en had zijn arm om de smalle schouders geslagen.

Hij praatte zachtjes tegen hem en old Charley scheen er door tot rust te komen.

De Nachthavik keek enkele ogenblikken toe.

„Probeer er achter te komen, waar-ie ’t geld verborgen heeft, Tom,” zei hij toen. „Hij moet ’t hier ergens hebben. Stel ’m gerust! Breng ’m aan zijn verstand, dat jullie zonder dat geld geruïneerd zult zijn!”

„Gaan jullie maar weg, je maakt ’m bang! Ik weet hoe ik hem aan moet pakken!”

De Nachthavik en de deputy gingen weer naar buiten. „Randy, zou jij de horses naar hier kunnen brengen?” vroeg sheriff Clark. „De onze staan daar ginds... de cayuses van hen staan meer naar links!”

„Oké, sheriff!”

De Nachthavik rolde een sigaret, stak ze aan en zei:
„We waren precies op tijd, Row! We hadden niet veel later moeten komen!”

Rowdy Murdock knikte.

„Jij gelooft, dat Charley 't geld heeft?”

„Ik ben er zeker van! Als-ie niet wil zeggen waar het is, zullen we moeten zoeken. Hier!”

„Ik denk dat Tom...”

Murdock zweeg toen Tom Scott met Charley naar buiten kwam. De oude man keek op noch om en deed alsof er niemand te zien was.

Samen liepen ze naar de stapel rijshout, opzij van de hut, en begonnen het hout te verplaatsen.

Toen de bovenste laag was weg genomen, kwam een opening vrij en hieruit diepte Tom een pak op, dat in een oude paardendeken gewikkeld zat, en met een stuk touw was samengebonden.

Hij knoopte het touw los en vouwde de deken open.

Het was een hele stapel bankbiljetten, netjes in kleine bundels samengevoegd... bijna honderdduizend dollar, die voor hen lag.

„En daarmee is de zaak opgelost,” bromde Rowdy Murdock, „we hebben het geld terug en we hebben

een stel schurken te pakken gekregen! Wat kunnen we meer wensen!”

En daarmee was alles gezegd!

De Nachthavik stond met Blackie aan de teugel op het erf van de Lazy S. Hij ging weer naar huis, naar zijn eigen ranch, de Double S, waar het nodige te doen zou zijn.

„All right, Buck, ik zal er voor zorgen dat je binnen enkele weken het vee geleverd krijgt. Mijn jongens zullen het naar Crowtown drijven en daar neem jij over! Je kunt het geld laten overmaken op de Midlands Bank!” Hij grinnikte zachtjes. „Stuur ’t maar niet met de postkoets! Da’s niet altijd de veilige weg!”

„Oké, Steve! ’t Komt voor elkaar! Nog bedankt voor alles! Zonder jouw hulp...”

„Vergeet ’t maar, Buck!” wuifde de Nachthavik de dankbetuiging weg.

Hij zag plotseling Tom Scott en old Charley om de hoek van het ranchhuis komen, liet Blackie in de steek en liep naar het tweetal toe.

„Goodbye, Tom!”

„Goodbye, mister Smith! Thanks for everything! Ook van Charley!”

„Jij ook al,” lachte de Nachthavik.

Toen greep hij de hand van old Charley, die er als een ooit op een Indiaan!

Hij voelde de hand van de oude man beven.

„Goodbye, oldtimer,” zei hij zacht. „Hoop dat ’t jou goed gaat!”

Charley knipperde met zijn ogen en plotseling zag de Nachthavik twee grote tranen langs zijn gezicht lopen. Hij klopte de oude man zachtjes op de schouder.

„Your troubles are over, Charley!” mompelde hij.

Even later reed hij op zijn zwarte paard door de vallei. Hij voelde zich heel tevreden...

DE OVERVAL IN DE KIOWA-PAS

De Nachthavik vermoedt niet wat hem boven het hoofd hangt, wanneer hij als passagier meegaat met de postkoets. In de woeste Kiowa-Pas wordt Joe Baxter, de koetsier, bijna dodelijk getroffen door een schot afgevuurd uit een hinderlaag. Met een enorme schok en luid krakend gaat de postkoets ten onder.

En... de geldzending, 100.000 dollar in contanten, het loon voor de mijnwerkers van Copperville, ligt voor het grijpen...

De Nachthavik krijgt volop gelegenheid zijn reputatie, het kwaad te bestrijden en de schuldigen achter de tralies te brengen, alle eer aan te doen.

Een spannend wild-westverhaal.

Billy Brand:
**HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF
DUEL AAN DE BUFFEL CREEK**

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

